

ЕЛЕНА ЧАМУРКОВА

ОБЩЕСТВЕНА ПОРЪЧКА

*Романът излиза с подкрепата на Цветан Асенов Цветанов,
собственик на сладоледена фабрика „Дени“.*

*Сърдечни благодарности на моя издател и рецензент за
градивната съвместна работа.*

Благодаря за моралната подкрепа на семейството ми.

Авторът

© Елена Светославова Чамуркова – автор, 2018

© Издателство „Фабер“, 2018

ISBN 978-619-00-0753-1

Елена Чамуркова

ОБЩЕСТВЕНА ПОРЪЧКА

роман

Издателство Фабер
2018 г.

*Всички герои са художествена измислица,
но някои от събитията са описани
по действителни случки*

Отвори очи и веднага съжали заради махмурлука, който го премаза. Трудно пое въздух, блъсна го миризмата на гнило, а стаята се завъртя около него на бързи обороти. С шеметна скорост стомахът се качи в гърлото му и се върна обратно. Няколко пъти. Мамка му! На петдесет и малко отгоре Пламен Радев НИКОГА не се беше напивал толкова зверски, даже и в студентските си години. Странно – нямаше власт над болката, която стягаше в железен капан тялото му и вече сякаш започваше да се разлива и отвъд него. Такааа, лоша работа. Бели петна. Обществена поръчка за няколко милиона евро! Интриги... Избори... Пазарлъци... Скандали с жена му, СКАНДАЛ с кума му Атанас Пашов. Влияние... Власт... Кмет... Председател на Общински съвет... Шумно парти, някой май пи шампанско от обувката му... Победа, загуба? Или и двете?!

ПЕТ МЕСЕЦА ПО-РАНО...

1.

Антоанета Първанова се отпусна тежко в удобното дизайнерско кресло, правено специално за нея, опъна уморените си крака и пи жадно от любимото питие. Първата глътка събуди сетивата ѝ, а на втората се наслади истински. Обожаваше аромата на мента, която разреждаше с газирана вода и две бучки лед. Нета, както я наричаха подчинените ѝ, не пиеше много алкохол за разлика от повечето от тях, но вечер си позволяваше по един-два коктейла, които обикновено забъркваше и пиеше сама. Защото тя винаги беше сама въпреки успеха на медийната компания, която ръководеше.

Сега от огромната тераса на бутиковия си апартамент Антоанета гледаше потъващия в сън град, пиеше мента за приспиване, а мисълта ѝ бавно се изключваше от работния режим. Личен живот нямаше, нито пък имаше за кого да се грижи, кого да обича или да очаква в самотните си дни и нощи. Беше наясно, че всички ѝ завиждат за успеха, затова не ѝ пукаше, че я мислят за нещастна и самотна жена. Или поне се правеше, че не ѝ пука.

Отдавна не броеше годините. Нещо повече – криеше възрастта си, макар че не беше суетна в класическия смисъл на думата. Оглеждаше се често в огледалото, но беше малко небрежна откъм чисто женските глезотийки. Наскоро закръгли шейсет и се опитваше да живее по правила, които уж гарантираха дълга младост на тялото и душата. Утешаваше я мисълта, че изглежда с десетина година по-млада, и все си повтаряше, че днешните шестдесет са новите четиридесет и пет. Нещо такова си говореха мадамите от „Сексът и градът“, а с любимата ѝ героиня Саманта май бяха връстнички. Направо да не повярваш! Само дето двете нямаха абсолютно нищо общо и понеже Антоанета никога не получи шанса да бъде кучка в леглото, си го изкарваше най-вече на хората, с които работеше.

Беше наясно със злобните коментари по свой адрес в издателската къща, която управляваше вече десет години. Знаеше какво се говори в медийните и обществените среди, но се преструваше, че е над тези неща. Това беше защитна реакция, а и нямаше време да изпада в самосъжаление. Старателно избягваше компании, в които разговорите се въртяха най-вече около възраст, семейство, деца, фамилни уикенди. Защото тези неща отсъстваха от живота ѝ. Не че това бе съзнателният ѝ избор за разлика от образованието, професията и всички други обстоятелства, които планираше внимателно. Просто така се подреди живота ѝ.

Чувстваше се удовлетворена от властта, влиянието и парите, които имаше в излишък, но напоследък самотата ѝ тежеше...

Нета допи коктейла и почти се предаде на дрямката. В полусънно състояние ѝ хрумна, че за мислите спирачка няма. Не можеш просто така да ги изключиш като телевизора. Тялото ѝ спеше, съзнанието – не. Явно още не бе усвоила техниките за медитация, които изпробваше през последните години... Все по-често се улавяше, че копнее да остарее в нечия компания. С мъжете открай време имаше проблем. Заради високите си критерии не можа да завърже дълготрайна връзка и се отдаде изцяло на работата.

На тези години беше абсурд да ражда, а за осиновяване никога не помисли сериозно, дори и като по-млада, защото дълбоко в себе си беше наясно, че е завършен егоист. В Антоанета Първанова обаче имаше още много хляб. Силна, енергична и независима жена, която сама се бори с живота. По пътя си разплака много хора, самата тя проля реки от сълзи, но доказа, че е номер едно. Беше време да се погрижи внимателно за своето наследство. Да предаде опит на някого, когото да възпита по собствените си критерии и да му повери управлението на дяловете си от компанията, а тя да харчи на спокойствие спечелените през последните двайсетина години пари.

Още като млада, когато беше начинаещ репортер, винаги работеше извънредно. Следеше колко вземат колегите ѝ, стремеше се да е първа по дописки и по хонорари. Постепенно взе да замества главния и така си докарваше по една заплата отгоре. Банковата ѝ сметка растеше, пък и нямаше за кого толкова да харчи. Не си позволяваше разточителства – веднъж, два пъти в годината ходеше на кратки почивки с малкото си приятелки, рядко обновяваше гардероба си, но редовно посещаваше козметик, фризьор, маникюрист... Следеше и културните събития, защото ги отразяваше във вестника. За тях пари не даваше, тъй като ресорните журналисти винаги бяха добре дошли на изложби, спектакли, концерти и кинопремиери, с които културният афиш на града беше пълен целогодишно.

Когато телефонът иззвъня, Нета вече спеше дълбоко. Стресна се и за малко да бутне чашата по излъскания до блясък гранитен под на мансардата, която наричаше „покрива на света“. Овлadia се, видя, че е почти полунощ, и отговори.

– Първанова, извинявай за късния час, но не се обаждам с добри новини, имаме сериозен проблем. Станала е катастрофа и почти целият утрешен брой на вестника е унищожен! Шофьорът е в болница. Слава Богу, не е пострадал много, но е счупил ръката си, а колата е помляна.

– ?!

– Случило се е преди около час, почти на входа на града. Един мой човек от полицията ми се обади току-що. Нещо със спирачките май...

Обаждаше се адвокатът на Издателска къща „Антика“, чийто изпълнителен директор и съсобственик с тридесет процента от акциите беше Нета. Рядко издаваха книги, но поддържаха всекидневник, списание и новинарски сайт.

– Колко тираж сме загубили? – тя бързо се разсъни и повиши глас една октава по-нагоре от обикновено.

– Повече от една трета, много съжалявам...

– Прецакахме бюджета... – Нета промърмори повече на себе си, отколкото в слушалката. – Как така спирачките? Бусът е почти нов!

– Отпиши го за известно време, съжалявам... Шофьорът бил убеден, че има нещо нередно, спирачките изведнъж отказали. Увериха ме, че още утре ще назначат техническа експертиза...

– Какво, по дяволите, означава нещо нередно?!

Мина ѝ през ума – колко ли врагове има лично тя, че и целият екип на вестник „Полет“? Много от материалите засягаха най-различни интереси, а журналистите често бяха обект на съдебни претенции заради работата си. И как тази катастрофа се случи точно по време на най-сериозната финансова криза в историята на издателската къща! Когато изобщо не можеше да си позволи проблеми с бюджета...

– Благодаря, че ме информира! Ще пуснем прессъобщение по сайтовете за инцидента, ако може поне от дефекта да направим ефект... – Нета се тросна грубо на адвоката.

Рядко показваше емоции или слабост, камо ли да загуби контрол. Само че тази вечер ситуацията бе необичайна и моментът изобщо не бе подходящ за самоанализи..

Сети се, че преди няколко часа самата тя трябваше да пътува с буса до печатницата. Налагаше се лично да помоли за отсрочка в последните плащания. Непланирана вечеря с кмета обаче, който ѝ се обади в последния момент, промени плановите ѝ. Дали, ако катастрофата не беше случайна, някой искаше да ѝ навреди? Но нали само двама души от екипа ѝ знаеха, че се налага да пътува...

– Какво казаха от полицията, кога ще стане ясно?

– Рано е да се твърди със сигурност. Разпитали набързо шофьора... Някакъв джип от насрещното изпреварвал и се ударил в нашия бус, абе голям късмет, че е само ръката. Ще има разследване, да се надяваме, че всичко ще се изясни бързо...

Нета прекъсна разговора и набра друг номер. Разпореди на дежурната редакторка да пусне няколко реда за произшествието в новинарския сайт, за да не се чудят хората сутринта къде е вестникът. Прииска ѝ се да звънне в полицията, но се разколеба. Можеше да се изтълкува погрешно. После набра шофьора, но телефонът му беше изключен...

Със свръхусилия се затътри към голямото си празно легло и въпреки че лятото едва започваше, студени тръпки разтросоха едрото ѝ тяло.

2.

На другата сутрин в редакцията цареше необичайна тишина. Всички бяха в минорно настроение, а коментарите им се въртяха само около среднощния инцидент. В издателската къща се случваха какви ли не проблеми, но за първи път

вестникът не успя да стигне навреме до своите читатели. А раненият колега и хипотезата, че катастрофата не е случайна, изнерви журналистите.

И без това нещата в последната година не вървяха добре. Макар и плавно, тиражът устойчиво падаше, сайтовете буквално убиваха хартиените издания, а това се отразяваше зле на заплатите. Все пак вестник „Полет“ държеше ниво и освен най-влиятелният всекидневник в Централна Северна България беше в първата петица по брой читатели сред регионалните издания в цялата страна. Годици наред той диктуваше ритъма на града и региона, беше се превърнал в институция и с него се съобразяваше целият местен политически и икономически елит. Вестникът стана част от живота на хората, в него намираха място и малките им радости, и големите им проблеми. Управляващите се сменяха, времената и нравите също, сериозната журналистика отстъпваше на криминалните и жълтите новини, но изданията на „Антика“ оставаха мерило за всичко и всички.

„Полет“ беше създаден от предприемчива и заможна фамилия в началото на миналия век. По Живково време вестникът стана издание на Окръжния комитет на БКП, а в първите години на демокрацията отново премина в частни ръце. Преди десетина години таблоидът беше на ръба на фалита, когато софийски медиен магнат изкупи по-голямата част от акциите му. По това време Нета вече се чудеше кой път да хване, но извади късмет. Големият бос ѝ повери управлението, а след няколко месеца, когато бизнес планът му проработи и приходите се утроиха, Антоанета стана съсобственик.

Самата тя беше свръхсервилна към новия си шеф – казваше това, което му харесваше да чува, изпълняваше нарежданията, без да ги подлага на съмнения, камо ли да ги коментира или критикува, и така спечели доверието му. Колегите шушукаха зад гърба ѝ, че е станала главен редактор

заради пищния си бюст, който при всеки удобен случай завираше под носа на новия собственик, но истината беше друга. Той нито веднъж не погледна на нея като на жена. Нито намек, че иска да си легне с нея, нито каквото ѝ да е от този род. Въпреки че Нета далеч не бе в първа младост, подобно отношение в началото малко я объркваше. Щом се увери, че босът спазва правилото за работното място и секса, ѝ олекна – още по-добре, че не се налагаше да си ляга с мъж, по който хич не си падаше.

Постепенно софийският шеф спря да идва в местната редакция и ѝ повери управлението, като се разбраха в края на всеки месец тя да пътува до столицата.

Въпреки че през дългата си история „Полет“ беше сменил няколко собственика, политиката му остана непроменена – еднакво критичен и еднакво сервилен към силните на деня, с акцент върху съзливите истории, които трогваха почти двадесетхилядната му аудитория. С времето обаче нещата загрубяха и вестникът се списваше във все по-враждебна среда – както в самата редакция, така и вън от нея. Първо беше конкуренцията на кабеларките, които обираха рекламодателите. После, в средата на деветдесетте години, частните радиостанции се нароиха като гъби след дъжд. След това на скромния медиен пазар в областта се появиха няколко малотиражни хартиени издания, но само едно от тях – „Северен глас“ – оцеля и се разрасна. Накрая за капак електронните сайтове се настаняха трайно в медийното пространство и всеки ден крадяха новини, реклами и аудитория! Най-големият убиец за вестникарските ежедневни формати обаче станаха социалните мрежи. От Фейсбук и Инстаграм потребителите се информираха на мига за абсолютно всичко и всички.

Все пак „Полет“ удържаше лидерството си благодарение на разследванията, коментарите и най-вече на личните драми, които публикуваше. Само че полетът на вестника вече

беше на едно крило и скоро щеше съвсем да се приземи. Издателската къща с мъка удържаше капризите на пазара, за това всеки непремерен разход можеше да се окаже фатален. Катастрофата се случи в най-неподходящото време и Нета имаше малко време, за да намери изход. План „А“ – спешна животоспасяваща финансова инжекция, план „В“ – щеше да закрие списанието, за да спаси бизнеса от фалит. В противен случай перспективата да се пенсионира преждевременно, беше реална. И потресаваща. Тя не можеше да диша без работата си, заради която целият ѝ живот премина в писане на дописки и редактиране на статии.

Конкуренцията дебнеше, спонсорите оредяваха и беше само въпрос на време част от екипа да отиде на трудовата борса. Колко и кои точно журналисти – софийският шеф щеше да прецени по нейна препоръка. Хората ѝ не бяха вчерашни и въпреки че нямаха ясна представа за сериозността на положението, инстинктивно се оглеждаха за нова работа.

С тези опасни мисли Първанова нахлу в редакцията.

– Чакам ви на оперативка след петнайсет минути.

Това беше нещо средно между заповед и покана, но журналистите и без това не очакваха пожелание за добър ден и лека работа например. Шефката не се размекваше чак толкова, че да ги поздрави. И нито една катастрофа не можеше да промени този факт...

Нета отключи кабинета си, наричан иронично от тях „първа стая“, влезе с размах, чаша кафе и една камара вестници под ръка. Погледна дисплея на телефона си – почти девет и петнайсет, първи юни 20.. година. До местните избори оставаха около пет месеца! Сега или никога „Полет“ трябваше да изплува финансово. Нали в кризата бяха възможностите...

За позицията му на информационен лидер ръководството на Издателската къща почти не се тревожеше, но виж, за приходите се налагаше рекламният отдел и политическите репортери да се понапънат. А самата тя да утрои сили и ако трябва, да премине към режима на непопулярните методи...

Които не харесваше, но владееше добре – като главен редактор имаше опит от няколко местни и национални предизборни кампании. След които екипът винаги получаваше прилични премии, а лично тя – тлъст бонус към банковата си сметка, за която усърдно се грижеше. Просто нямаше за кого друг да се грижи...

– Слушам идеите ви за утре и за следващата седмица – каза половин час по-късно Антоанета Първанова.

При други обстоятелства щеше да ги глоби заради петнайсетте минути закъснение, но днес прояви снизхождение.

Редакционният екип не беше голям, обаче с годините издръжката му ставаше все по-трудна. Двама от репортерите бяха ветерани и бяха започнали работа в „Полет“ още преди нея. Останалите вече навъртаха солиден стаж от по десет, петнадесет, че и повече години, а имаше и съвсем млади, дошли направо от университета колеги. Повечето бяха филолози и хуманитаристи, само шефката имаше журналистическо образование.

През годините тя уволни няколко репортери, които дори не бяха висшисти, не усвоиха тънкостите на занаята, а и попаднаха в „Полет“ случайно. Такъв непрофесионализъм обаче Нета не толерираше. Тя мереше всички според собствените си критерии, които считаше за меродавни. Изискваше от журналистите да се борят за първа новина, да имат собствени източници на информация, да поддържат авторски рубрики и, естествено, да пишат добри коментари. Казано на професионален език – да провокират непрекъснато читателски интерес.

Глобяваше без колебание всеки, който изпусне новина, скатае се от събитие или работи в комбина с журналисти от конкуренцията. Поощряваше разследванията, личните драми и интервютата с колоритни събеседници, макар че последният жанр се четеше все по-малко. Беше изключително

взискателна, дори ревнива към младите и напористи журналисти. А те наистина се стараеха много, защото работата в „Полет“ беше повече от престижна. Цялата местна гилдия мечтаеше за това, но малцина успяваха. Трудовият договор в джоба на късметлиите обаче се оказваше по-лесната част. Майсторлъкът се познаваше след това – да се докажат, да удържат на стреса и звездоманията, винаги да са актуални и на първа страница.

Случваше се младите, а и по-опитните репортери на вестника да допускат грешки, но всички работеха със страст и имаха отлични попадения. Затова много често на принципа „копи-пейст“ кореспондентите на националните медии директно им преписваха статиите, без си правят труда да ги редактират, камо ли да цитират източника. Журналистите на „Полет“ се ядосваха, но с годините от изключение това стана практика и екипът нямаше какво да направи, освен да се примири... И понякога също да си открадва сюжети...

– Колеги, наясно сте, че тази нощ основната ни кола претърпя катастрофа и шофьорът е в болница. Той е добре, но загубихме тиража. Затова ще препечатаме материалите от първа за утрешния брой, а останалите девет страници ще допълня с нови статии. За двата броя обаче хонорарът ви ще е един. Слушам идеи за утре, а и за другата седмица – да набележим теми. Влизаме в предизборен период скоро, така че си опичайте акъла. Жоро, ти какво чакаш още? Искам материал за най-вероятните кандидат-кметове, давам ти най-много седмица! Забъркай там някаква интрига от твоите, поразпитай информаторите си. Държа както винаги да сме първи с имената, ще ги пуснем и като гореща новина в сайта. А за списанието планирам за по-нататък човешки материали за кандидатите. Разбира се – платени.

– Нямах проблем, шефке, наясно съм с имената, обаче, ако пак ще играе червената химикалка, няма смисъл да пиша. Напоследък голяма цензура удряш...

– Какво точно имаш предвид?

– Ами твоят фаворит трудно ще си спечели вътрешнопартийна номинация. Там определено има интрига, много интереси се преплитат и не знам дали, ако го напиша, ще го пуснеш така...

Репортерът визираще настоящия кмет Пламен Радев, с когото Нета проведе работна вечеря снощи. Двамата се знаеха отдавна, бяха се засекли още в Хуманитарната гимназия, въпреки че той бе по-малък от нея. Когато Нета пое издателството, Радев не беше още кмет, но сега определено искаше втори мандат.

Тя не се изненада, че Жоро разполага с вярна информация, предвид конфиденциалния си разговор с кмета. Все пак той бе сред най-опитните в редакцията. С почти два-сет години стаж в отдел „Политика и местна власт“ Жоро държеше ниво, нищо че рутината понякога притъпяваше репортерския му инстинкт.

Иначе той самият се вземаше много насериозно. Изживяваше се като основен фактор в града и вече не искаше само да отразява събитията, а да участва в тях и даже да ги създава. На четиридесет и пет години щеше да си остане вечният плейбой. С два несполучливи брака и две пораснали деца, на които плащаше издръжка, парите все не му стигаха. Като по-млад беше топжурналист, но с годините журналистическото му перо постепенно се превърна в пощенска кутия за силните на деня и голяма част от материалите му бяха в услуга на няколко местни велможи. Срещу съответната комисионна, разбира се. Жоро си беше определил неофициална тарифа и си докарваше сериозни допълнителни доходи на гърба на вестника, който иначе му плащаше заплата и му осигуряваше личен престиж. Нета беше напълно наясно с това, но си затваряше очите, тъй като дописките му бяха интересни и много четивни, а и Жоро носеше реклами на изданията. Напоследък обаче той буквално бе с единия крак

вън от „Полет“, понеже си търсеше нова и по-доходна работа. Но да започне собствен бизнес, не му стискаше и по тази причина упорито се навърташе около кмета Радев, с надежда да получи някоя общинска службичка.

– Може да пишете против всички, освен против мен – това по повод на цензурата. За утре водещият материал остава същият, но искам от криминалния отдел второ чело за нощния инцидент. Води се разследване, а имам информация, че катастрофата не е случайна. Пуснете в действие всичките си неформални контакти в полицията, говорете с шофьора и напишете як материал. Искам да разлаете кучетата! Ако това е вярно, ще стане жесток скандал! Ако не – пак ще влезем в националната крими хроника. Най-малкото ще си направим самореклама, а това е дюшеш в предизборно време.

Първанова даде още няколко нареждания, осведоми се за темите, по които работят останалите колеги, и оперативката приключи с обичайното: „Вървете, пишете!“.

– До четири следобед искам всички материали да са готови! Лора, ти остана!

Когато журналистите се изнизаха един по един, шефката извади от бюрото си една папка и я подаде на младата репортерка.

Лора Маринова беше едва на двадесет и шест и можеше да ѝ бъде внучка. Започна във вестника преди около година и въпреки че Нета по принцип не харесваше млади и напористи момичета, нямаше как да не признае страхотния ѝ потенциал. Пишеше с лекота в трудния ресор „Икономика и бизнес“, създаде си собствен кръг източници и вече имаше материали с рекорден брой четения в сайта на вестника. Умееше да разработва сюжети и в по-лекия жанр – имаше усет за светски и жълти новини, където беше направо номер едно, като едновременно с това се опитваше да прави и собствени разследвания. А това беше дълбоката вода на занаята. По тази причина Нета я привика на разговор.

– Разследването ти за детските градини трябва да се изпипа още. Планирам го за следващата седмица, но искам гледната точка на администрацията. Няма как да минем само с коментара на три директорки и няколко родители. Впрочем любопитна съм дали други медии работят по темата?

– Не, темата си е лично моя, само аз разполагам с копия от фактурите! – отговори разпалено Лора. – Гарантирам, че източниците ми са надеждни, но няма да ти ги съобщя...

– Аз и не искам да ми ги съобщаваш, обаче си оглеждай нещата, защото преди изборите не искам неприятности. Достатъчно главоболия ми причини катастрофата. Днес е сряда – действай и около понеделник да си готова.

Лора взе папката и затръшна една идея по-силно вратата на шефския кабинет. Въпреки че изпитваше респект към главната редакторка, не се заблуждаваше, че е сред любимците ѝ.

Дни наред работи по темата, която със сигурност щеше да разбуди духовете в града. И то за дълго. Наскоро получи сигнал, че плодовете, зеленчуците, колбасите и млечните продукти се доставят в градините на тройно по-високи цени, отколкото се продаваха по пазарите и в търговската мрежа. Децата имаха разнообразно меню, но родителите им плащаха прескъпо за него, без въобще да подозират. А фирмите доставчици се радваха на лесни и бързи печалби, които обществената поръчка им гарантираше години наред.

Чиста далавера, откъдето и да го погледнеш! При това неприкрита! Според документите, с които Лора разполагаше, поръчката се разпределяше между четири фирми и с просто око се виждаше, че условията ѝ бяха стъкмени точно за тях. Репортерката подозираше, че същата схема се прилага в ученическите и студентските столове, и правеше отделно проучване. Следвайки етичните стандарти на професията, тя поиска официален коментар от Дирекцията за обществените поръчки, но оттам я препратиха към сайта на Кметството.

От него пък нищо не ставаше ясно... Затова направи втори опит, при който неособено вежлива чиновничка обясни какъв е редът, за да получи изявление. Трябваше да входира официално питане по Закона за достъп до информация и да чака за отговор около месец. Само че Лора нямаше толкова време, но пък разбра, че до истината лесен път няма.

Всъщност истината беше най-дефицитната морална категория както в нейната професия, така и в цялата държава. Според Лора беше лесно нещата да се назовават с точните имена. Обаче на всички нива се хабяха огромни ресурси, за да може неудобните някому факти услужливо да се заметат под килимчето. Тя отново посегна към телефона, с надежда че все някой чиновник ще ѝ осигури коментар по скандалния сюжет.

През това време Антоанета работеше по концепцията за утрешния брой. Челният материал се връзваше идеално с Международния празник на детето. Сюжетът разказваше за бедно семейство, което след няколко неуспешни опита инвитро най-сетне сбъдна мечтата си за детенце. Помогнал им известен предприемач и бебето щеше да носи неговото име. Благодетелят на фамилията дори осигури работа на щастливия и доскоро безработен баща.

Добрите новини в последно време бяха изключителна рядкост. А когато се случваха, редакторите ги сбутваха в десет-петнайсет реда, понеже не се четяха. Затова вестниците, които ги публикуваха на първите си страници, събираха прах по будките и тиражите им падаха. Парадоксално, но самите медии бяха отговорни за това, защото години наред „дресираха“ читателите си да търсят жълти и криминални сюжети. „Полет“ не правеше изключение и някак си стана нормално най-четените му статии да информират аудиторията коя плеимейтка има в гардероба си сто чифта обувки или коя съпругеска драма е завършила със... зашито мъжко достойнство в Спешната помощ. Така беше и с телевизиите, чиито новинарски емисии приличаха на криминални сводки.

Публиката искаше драматични сюжети, жълти материали, леки и забавни четива. Сериозната журналистика отстъпваше позиции, а хората отделяха за четене все по-малко време, някои дори бяха забравили да четат...

Челният материал за утрешния брой провокира спомените на Първанова. Недоспала, разтревожена и изнервена, тя лесно се подаде на емоциите за втори път през последното денонощие. Мъката я хвана за гърлото и главната редакторка потърси носна кърпичка, за да избърше сълзите, които не успя да излее наведнъж още преди петнайсет години. Тогава, отчаяна, че не срещна голямата любов и ще остарее сама, Нета направи най-дръзкото нещо в иначе монотонния си живот – подложи се на инвитро процедура от неизвестен донор. Месеци наред се готвеше психически, планираше всичко до най-малката подробност, но за зла участ не можа да износи бебето. Наложил се редукция в софийска клиника, тъй като към края на третия месец от бременността околоплодните ѝ води намаляха драстично. Тя беше добре, но плодът в нея умираше...

– Шефке, почваме първа, ясни ли са материалите? – беше главният страньор, който единствен от предпечатния отдел имаше привилегията да влиза по всяко време в първа стая, без дори да почука.

– Тъъъ, почнете с последна, оставете на всяка страница място за рекламните карета и наредете спорта. Второто чело ще го имаме в късния следобед. То ми е най-важно, понеже е за катастрофата.

– Ясно. В приемната чака екип на „Регион ТВ“, питат дали ще коментираш катастрофата ...

– Да влязат.

Нета рязко смени настроението си и стана да посрещне колегите си. Макар и по лош повод, интересът към „Полет“ бе добре дошъл заради възможността за безплатна реклама.

Като приключи с интервюто, колегите ѝ обещаха, че ще го излъчат във вечерния си информационен блок. Час след

това файлът с утрешния брой беше напълно готов. Изпратиха го по интернет в печатницата, а по-късно към нея отпътува втората кола с един охранител. Междувременно Нета даде още няколко изявления за сайтовете и кореспондентите на национални медии. Новината за катастрофата влезе в обращение светкавично. В социалните мрежи се коментираха най-различни хипотези. Имаше негативни изказвания, откровени оплукви по вестника, но общо взето, преобладаваха положителните коментари и солидарността към репортерския екип. От прекия конкурент – вестник „Северен глас“, също се обадиха и изказаха съпричастност. За утрешния си брой готвели принципна позиция срещу насилието над журналисти.

3.

**ОПИТ ЗА ПОКУШЕНИЕ ВЪРХУ ЕКИПА НА „ПОЛЕТ“?
ВОДИ СЕ СЛЕДСТВИЕ СРЕЩУ НЕИЗВЕСТЕН
ИЗВЪРШИТЕЛ!**

**УВРЕДЕНИ УМИШЛЕНО СПИРАЧКИ НА СЛУЖЕБНИЯ
АВТОМОБИЛ НА ВЕСТНИКА РАЗСЛЕДВАТ
ПОЛИЦАИТЕ**

**ВЧЕРАШНИЯТ БРОЙ НА „ПОЛЕТ“ НЕ ДОСТИГНА ДО
ЧИТАТЕЛИТЕ, ПОЛИЦИЯТА НЕ ИЗКЛЮЧВА АТЕНТАТ
СРЕЩУ ВЕСТНИКА**

С такива заглавия сайтовете и националните ежедневници отразиха инцидента на следващия ден. Обширен репортаж на първата си страница публикува и самият „Полет“. В него неофициално се цитираше оперативен служител на МВР, според когото спирачките на буса са пипани, но с уточнението че се чакат резултатите от автотехническата експертиза. В статията се посочваше, че тестът на шофьора е чист от

наркотични вещества и алкохол, а той самият бе категоричен, че изобщо не е задрямал зад волана, каквито коментари се появиха. Според него джипът от насрещното предприел рисково изпреварване и въпреки дистанцията и навреме ударените спирачки последвал удар.

Автор на статията беше криминалният репортер Дончо Стоянов. Журналист от кариерата, с огромен опит в тежкия ресор, той знаеше как да си набави достоверна информация от най-малко двама независими източника, както изискваше професионализмът. Дончо бе отличен интерпретатор на фактите, така че майсторски внушаваше на аудиторията своята гледна точка. Въобще завършен манипулатор, както го наричаше шефката.

Статията даваше няколко хипотези за мотива на евентуалното престъпление, но общо взето, подтекстът бе, че в изборната година недоброжелатели целят да срина репутацията на най-влиятелния областен всекидневник. А това чисто и просто на езика на медиите означаваше по-малко приходи от търговска и политическа реклама. С две думи – без доверие рейтингът пада, читателите намаляват, продажбите също.

Във втората част на статията обиграният журналист акцентираше на безспорната популярност на „Полет“. За целта той цитираше две от най-мощните национални социологически агенции, които по традиция излизаха с няколко проучвания в година на избори. Веднъж тестваха шанса на кандидатите за кметове и общински съветници в по-големите областни градове, и втори път – това, което беше целта на статията – популярността и влиянието на електроните и печатните медии в цялата страна. Така партийните централи се ориентираха къде да насочат финансовите си ресурси по време на избори, а „Полет“ беше информационен лидер в Централна Северна България и се бореше за солидни приходи от политическа реклама.

За предстоящата кампания през есента обаче доходите бяха не само въпрос на чест, но и на оцеляване за Издателската къща. И понеже наистина ставаше дума за купища пари, които потичаха предимно към черните каси на медиите, някои социолози услужливо натъкмяваха въпросите и отговорите в полза на „правилните“ медии. А шефовете им после връщаха жеста на агенциите в размер на поне пет процента от официалните доходи от политическа реклама.

В случая „Полет“ цитираше проучване, поръчано от най-мощните софийски ежедневници, и затова цифрите за регионалните издания и собственият му рейтинг бяха напълно коректни. Данните показваха отличен резултат за вестника, който въпреки стагнацията на медийния пазар успяваше да задържи трайно осемнадесет-двадесетхилядна аудитория най-вече благодарение на сайта си. Списанието вървеше на загуба и това бе личната болка на Нета, защото то буквално бе нейна рожба, личен авторски проект. Тя стартира с него като главен редактор и въпреки интересните рубрики скоро стана ясно, че за такава медия няма място в ограничения регионален пазар.

В списанието, което излизаше веднъж месечно, работеше три пъти по-малък екип, отколкото в титуляра на издателската къща – вестник „Полет“. Но хората бяха кадърни, разбираха си от занаята и освен всичко друго издържаха семейства – особено мъжете от Предпечатата. Журналистите също държаха ниво, а в няколко съседни области в Северна България нямаше друго списание. Абсолютен nonsens – макар и без конкуренция, вместо да печели пари и аудитория, две трети от обичайния тираж на списанието залежаваше първо по вестникарските сергии, а оттам – и в склада на Издателска къща „Антика“. Само че предстоящият му брой щеше бързо да се изчерпа заради инцидента, бяха убедени в редакцията. Даже имаха готовност да пуснат допълнителен тираж с подробности за катастрофата, както и обширни

материали за многобройните случаи на насилие над журналисти в последните години.

Публиката обичаше да чете точно такива истории. Беше жадна за криминални сюжети, драми, интриги и сензации. За жълти и леки текстове, които приспиваха инстинктите, разсейваха хората от важните теми на деня, вместо да ги провокират към размисли. Мислещите читатели, мислещите журналисти, мислещите политици бяха на изчезване. Или по-скоро всеки мислеше за себе си. Немалко българи бяха заети с мисълта за оцеляване в безперспективния си живот, лишен от материални и духовни радости. Други се стремяха да получат бърза слава, купища пари, безгрижен живот. На трети целта беше да умножават властта, банковите сметки и влиянието си. Мнозина търсеха късмет и реализация в чужбина. Животът беше шарен също като лотарийните билети, които подобно на бацили пълзяха навсякъде и буквално заразяваха колективното съзнание на нацията. Хората търкаха билетчета от сутрин до вечер, а някои даваха последните си стотинки за игрите на щастието вместо за хляб. Така на нацията се внушаваше, че успехът се дължи само на късмет вместо на образование и труд. Повърхностен живот, повърхностна журналистика, повърхностна политика...

4.

Сутрешният мониторинг на пресата, изготвен старателно от многобройния пиарски екип, подразни кмета Пламен Радев. Медиите щедро отразяваха инцидента с „Полет“ за сметка на собствените му изяви предишния ден. А той беше свикнал на журналистическо внимание и по негова поръка всяка сутрин пиарите му грижливо отбелязваха с дебел червен флумастер информацията в централната и местната преса, в които се споменаваха името му.

Преди години като проходящ млад политик Радев се дразнеше много от публикациите по негов адрес. С времето

обаче разбра, че няма нищо по-хубаво от безплатната реклама. Както казваше една негова позната журналистка – няма лошо да те пишат по вестниците, стига да не ти бъркат името. Другият урок, който Радев проумя, натрупвайки личен опит, беше свързан с властта. Към средата на първия си мандат вече знаеше, че за мъжете с его, амбиции и влияние няма нищо по-възбуждащо от нея. Може да преспиш с най-красивата и секси жена на света и на другата нощ просто да не я поискаш отново. Преспиш ли обаче дори и само една нощ с властта, я искаш за цял живот.

А на него далеч не му липсваха нито женско внимание, нито романтични забежки. Беше добре изглеждащ мъж, в средата на петдесетте. Енергичен, със стройна осанка, плюс принадлежната стойност, която му носеше властта, Радев много се харесваше на жените. Това, че е кмет, безусловно го правеше още по-желан и интригуващ. Самият той също не оставаше равнодушен пред женските прелести, макар че много внимаваше. Някои жени го провокираха с интелект, други – с визия, а трети го отблъскваха, кудкудякайки шумно в присъствието му само и само да бъдат възнаградени с една от прословутите му леко снизходителни усмивки. Сякаш, усмихвайки се, внушаваше, че е роден победител.

Тази сутрин обаче не му беше до жени. А и предната нощ беше освободил мъжкото си напрежение в нежната компания на новата си пиарка Магдалена. Млада, наперена, амбициозна, дискретна и... мръсница в секса. Идеална за неангажираща връзка и бързо чукане без чувства. Единствените две жени, които Пламен обичаше безрезервно, бяха възрастната му майка и порасналата му дъщеря. Някога към този тесен интимен кръг се числеше и жена му, но откакто стана кмет – вече три и половина години, любовта му към нея просто си отиде.

Преди, когато въртеше строителния си бизнес, изневеряваше рядко, въпреки че беше по-млад и наистина хубав

мъж. По онова време имаше други страсти и преследваше други цели – да строи нови обекти на най-добрите места в страната, да бъде лидер в бранша, да печели много пари, да се грижи за семейството, а едва после дойде интересът му към политиката.

Когато спечели първия си мандат, изведнъж се оказа, че като кмет има доста лично време, и това отначало го шокира. В бизнеса времето се измерваше с пари, почивките не бяха по вкуса му. После обаче взе да му харесва и някак си без вътрешна съпротива започна да се поддава на нови изкушения, сред които и жените. Явно наваксваше от младежките години, понеже, откакто беше кмет, Радев вкуси от забранената любов десетки пъти. Най-често го правеше в командировки в чужбина и в страната и по партийни семинари с жени, които също като него заемаха управленски позиции и по тази причина бяха дискретни. Но напоследък се случваше да си поръчва момичета от таен каталог, с който разполагаха ограничен кръг бизнесмени и политици от най-високо ниво.

Срещите с елитните компаньонки, които си бяха чиста проба висши проститутки, ставаха в дискретни частни вили около София при пълна конфиденциалност и струваха колкото няколко месечни кметски заплати. Заради положението на VIP клиентите момичетата си държаха здраво езика зад зъбите, а сводникът им всъщност беше виден предприемач с легален бизнес със спортни стоки, здравословни храни и фитнес зали. Той лично подбираще и контролираще мадамите, така че издънките бяха изключени. Повечето от момичета работеха предимно в чужбина и съвсем не бяха наясно мъжете, с които прекарваха по няколко часа в невиджана похот, как точно са поставени в обществото. За каталога го открихна един от опитните му колеги градоначалници, който вече гледаше към третия си мандат.

Радев избягваше връзки с колежки, даже за него беше принцип да не смесва работата с удоволствието, но на

госпожица Магдалена Младенова наистина трудно би могъл да устои всеки хетеросексуален мъж. Пък и кой каза, че принципите не могат понякога да се нарушават? Пищна гръд, дълги бедра, бразилско дупе, черна коса, оформена в стилна къса прическа. Тези екстри бяха подплатени с амбиция, дързост и диплома за магистър по публични комуникации от приличен холандски университет.

На прага на трийсетте, след бурен живот в Европа, младата жена се завърна в родния си град преди година и почти без скрупули се опитваше да се устрои сред местния елит. Кметът се запозна с нея на миналогодишния Коледен бал и много скоро я покани на работа в Общинския отдел за връзки с обществеността. Повери ѝ работата с неправителствения сектор и гражданските сдружения, въпреки че тя настояваше за медийния ресор. Но Пламен Радев имаше утвърдени в годините сътрудници, които прецизно подбираха и се грижеха за публичните му изяви. Кметът рядко даваше доверието си в аванс и винаги играеше на сигурно.

Въпреки че по природа бе хладнокръвен човек, напоследък ставаше доста мнителен. С приближаването на вътрешнопартийните номинации през август се усещаше изнервен и несигурен, а това не му харесваше. С жените обаче нямаше засечки и беше сто процента уверен.

Предната вечер, след като приключи деловата му вечеря с главната редакторка на „Полет“, Радев освободи шофьора си и под прикритието на нощта нетърпеливо тръгна към най-новия апартамент от общинския ведомствен фонд. Жилището се намиреше в нов и все още необитаем комплекс в един от крайните квартали на града. Ключове за него имаха само той, Магда и доверен общински служител, който ръководеше най-важната дирекция в Кметството. Минаваше десет и половина, а на леглото в апартамента, полегнала само по черни силиконови чорапи и жартиери, го очакваше пиарката.

5.

– Г-н Радев, след 10 минути трябва да приемем делегацията.

Секретарката дискретно почука, влезе и постави на работната маса на шефа си свежи цветя, настолните флагове на града домакин, България и Китай, чийто посланик идваше за работно посещение в разгара на лятото.

Градът често приемаше международни делегации от най-висок ранг и неговият кмет беше обигран домакин. Радев лично посрещна делегацията, а по-късно щеше да я придружи до две от най-големите местни производствени компании, както и на разходка из местните забележителности. С него бяха двамата му заместници и управителят на общинската туроператорска агенция, а делегацията на гостите попълваха телевизионен екип и няколко предприемачи. Те обаче не присъстваха на срещата с управата на града и щяха да се включат по-късно в бизнес обиколката.

Отговорниците за връзките с обществеността и протокола професионално настаняха гостите, домакините и преводачите и се оттеглиха, за да подготвят подаръците и книгата за гости, в която всички официални лица се подписваха и отправяха пожелания.

Срещата продължи близо час, след което пиарите показиха журналистите да отразят събитието и да зададат своите въпроси. Кабинетът на кмета изведнъж се напълни с дузина репортери, а Радев пое инициативата, погледна усмихнато към камерите и фотоапаратите и обобщи делово целта на посещението и разговора с гостите.

Нямаше много въпроси и на търгване кметът кимна на репортера от „Полет“ Жоро да го изчака. Георги се настани свойски на дивана в приемната, а след като китайците си тръгнаха за почивка, Радев го покани по-близо до себе си. По принцип личните срещи кметът провеждаше извън кабинета си, който беше запазена територия само за делови

разговори, но с Жоро щеше да се види набързо по работа. Впрочем от време на време двамата се срещаха неформално, просто за да си говорят по мъжки и да обменят последните „актуалности“. Наричаха ги така, но и двамата бяха наясно, че всъщност обсъждат най-горещите градски клюки.

Радев се отнасяше снизходително към репортера, защото беше наясно с амбицията му да излезе от вестникарските среди. И въпреки че можеше да го вземе на общинска служба с прилична заплата, съзнателно не го правеше. Просто защото искаше да има свои хора във всички медии, в това число и в най-влиятелната. За това, когато бяха насаме, кметът скъсяваше дистанцията, но гледаше на него като на момче за поръчки. Все пак, за да не го обиди, се преструваше, че цени мнението му. Всъщност по-важно беше да се информира за последните слухове, тъй като журналистът поддържаше много контакти както сред елита, така и сред ъндърграунда.

– Вчера се видях с Първанова и коментирахме предстоящата кампания. Казах ѝ, че искам ти да поемеш отразяването ми във вестника.

– Пак ще се кандидатираш, нали?

– Обмислям го сериозно, почти съм решил...

– Няма да ти е лесно да те номинират. Част от бизнеса стои зад теб, обаче мощно лоби има и заместникът ти.

Жоро говореше в прав текст и Радев се ядоса, че мълвата за вътрешнопартийните му проблеми беше стигнала до него. Въпреки че го очакваше, не му стана приятно.

– Той, Митака, си има други грижи, семейни, едва ли ще успее да се пребори с мен. Ниска топка ми е, нали аз го прибрах в Общината. Няма нито голям потенциал, нито кой знае какви възможности.

Кметът визираще заместника си по градоустройствени-те въпроси Димитър Димитров. Икономист по професия, около четирийсетгодишен, Митака беше идеалният подчинен. Лоялен към шефовете си в партията и в Кметството,

изпълнителен и акуратен, той бавно, но упорито си проправяше път към по-високи управленски позиции. Само че според мнозина му липсваше мащабен поглед и визионерство. А на града му приличаше по-различно тесто кмет. Някой с класа и стил, като самия Радев...

В началото на мандата Пламен Радев се правеше на послушен пред предшественика си и наследения от него общински екип, но бързо се еманципира и създаде свой доверен кръг. Когато го избраха за кмет, стратегически се оттегли от лидерския пост в общинската организация на БРЕГ. Остана редови член, но публично заяви, че ще работи за благото на всички хора. С годините упорито повтаряше, че целта му е градът да стане по-добро място за живеене. Сега обаче си даваше сметка, че трудно ще бъде избран за втори мандат без партийна подкрепа, и се налагаше да потърси път към силните в партията както на местно, така и най-вече на централно ниво. Не искаше да рискува като независим кандидат, а и нямаше как да се пребори с евентуален друг фаворит от партията. Пък и като независим трябваше да поеме финансирането на кампанията си почти сам. Не му се харчеха стотина хиляди лева, въпреки че по време на мандата успя да заработи лично за себе си далеч по-голяма сума. А очакванията му за следващите четири години бяха несравнимо по-големи.

Времето до номинациите вървеше бързо, но Митака бе по-малкият му проблем.

– Знаеш ли, че най-вероятно ще имаш и друг вътрешен конкурент?– разтегли мазна усмивка Жоро.

Радев не трепна и не отговори.

– Стоил Стоев май бил вече навит. Упорито се носи слух, че голяма част от бизнеса го увещава да се кандидатира. Чува се, че част от академичните среди стоят зад него.

Стоев беше един от най-големите данъкоплатци в областта. Имаше зърнен бизнес, напоследък се беше захванал с хотелиерство, а от няколко години членуваше в

университетското настоятелство и понякога правеше щедри дарения по различни поводи. Интригуващ мъж, той ревниво пазеше личния си живот от публиката. Интелигентен, женен, с големи син и дъщеря, които вече се включваха във фамилияните дела.

– Не вярвам да остави бизнеса си заради една кметска заплата, а и обществената работа е неблагодарна – контрира неубедително Пламен Радев.

– Е, това, че си кмет, се отразява много добре на строителния ти бизнес. Случил си на партньор, така че и Стоев на книга може да се оттегли като теб, но това е чиста формалност.

Жоро намекваше, че бившата фирма на кмета, която сега се ръководеше от съдружника му, се разрастваше и печелеше най-апетитните обществени поръчки на Общината за ремонт на уличната и част от водопроводната мрежа. Макар и законосъобразно, това си беше чист конфликт на интереси, но Радев се чувстваше неуязвим. Беше претърпял няколко данъчни проверки като кмет, фирмата, която управляваше навремето – също, така че никой на можеше да го бутне. Дори и Светият синод да дойде да го проверява, проблем няма. Други бяха поводите му за тревоги, но взимаше мерките никога да не станат обществено достояние. Защото за тях знаеха само трима души – той, приятелят му от студентските години Атанас Пашов – Пъшо и довереният му общински служител. Пъшо стана предприемач от национален калибър и с кмета имаша много специални отношения. Беше кум на Радев. Виждаха се десетина пъти годишно, и то само по извънредно важни поводи.

– Давай по същество, че нямам много време, китайците ме чакат за обяд. Това с номинациите ще го видим, същинската кампания обаче ще е тежка. Очаквам компромати. Искam от теб да подгрееш публиката с материал за вътрешнопартийната битка. Знаеш как. Завърти тези двамата в статията и пусни още три-четири имена. Вкарай и жени за

по-интересно, че после ще трябва да тъкмя нов управленски екип, щото Митака май няма да го бъде. Наблегни на стореното през мандата – резултатите са видими, но хората имат къса памет. Бързо забравят успешните ми проекти и новите туристически атракции. Пиши за позициите ми в партията и държавата, а за конкурентите – че е по-добре да си гледат бизнеса. После, като започне същинската кампания, ще говорим по-конкретно. Къде ще почиваш това лято? Да те пратя за една седмица във вилата ми в Гърция?

– В Гърция ще отида, но искам вече сериозен кеш. Не като миналата кампания, когато си скъсах гъза от работа за хиляда лева.

– Е, виж колко новини ти давах през мандата, че те хоно-рарите ти за тези години са само от мен и челните материали, които съм ти изкарвал почти всеки ден – Радев се усмихна накриво, но му беше приятно да демонстрира пред репортерчето, че е наясно с тайните на журналистическия занаят. – Кажи си цената, днес съм в настроение!

Георги пое въздух и заяви:

– Пет хиляди лева преди кампанията и още пет, когато спечелиш! И без това се грижа за имиджа ти по-добре от целия отдел нещастни пиари.

– Жоро, прекаляваш! Не обиждай екипа ми, те са професионалисти.

– Да бе, само се излагат. По цял ден пращат супер тъпи прессъобщения с правописни грешки. Моля ти се!

– Десет хиляди лева са много. Няколко месеца ще трябва без заплата да работя бе, брат – подсмихна се Радев. – Осем и стискаме ръцете.

– Осем бона и половина и две седмици в Гърция на твои разноски – не отстъпваше Георги, макар че рискуваше на Радев да му писне, и тогава щеше да си остане на сухо.

– Айде, бягай, чакам статията ти за вътрешните номинации. Договорихме се – кметът стана, за да изпрати Жоро.

На вратата журналистът се сблъска челно с Магдалена Младенова, която разпиля една камара листи...

Жоро буквално си глътна граматиката при вида на дългите стройни бедра, въпреки че беше вдигал на раменете си много такива...

– Извинете, г-н Радев, секретарката ми каза, че тръгвате с китайската делегация, а понеже утре излизам в отпуск, Ви нося списък с абсолютно всички регистрирани неправителствени организации и граждански сдружения. Заповядайте!

Магда остави книгата на бюрото, въртна токетата си и минавайки покрай Жоро, му изсъска в ухото:

– Ти внимавай, бе!

И излезе от кабинета.

Журналистът погледна кмета, намигна му и също си тръгна, само че безмълвен, което рядко му се случваше.

6.

В събота вечерта в партийната централа на ПСБ, която се намираше в центъра почти срещу Кметството, оживено разговаряха трима мъже и млада жена. Пиеха по едно малко уиски, хапваха шоколадови бонбони и коментираха градските клюки. От широко отворените прозорци на просторния офис, където социалистите се събираха редовно, се долавяше ароматът на първите току-що разцъфтели липи, влизаше приглушен градски шум и прахоляк от главната улица.

Преди да се оттеглят в летен отпуск, четиримата другари, както упорито се наричаха помежду си съпартийците, се събраха набързо, за да уточнят подробности по общинската конференция. Насрочиха датата ѝ – седми август, на която трябваше да станат ясни кандидатът за кмет на ПСБ и листата с общински съветници.

Основните партийни организации в общината вече бяха депозирали предложенията си за изборите – над петдесет кандидати за селски управници и за Общинския съвет, от

които обаче сериозните претенденти за кмет на града бяха не повече от пет.

Социалистите нямаха свой градоначалник от последните три мандата и това ги изнервяше. През тези дванайсет години в Общинския съвет стояха все в опозиция, въпреки че бяха втората по големина група. А в днешните времена да си в опозиция, буквално означаваше една голяма кръгла нула във властта. Просто нищо! Беше им ясно като посред бял ден, че предстоящата кампания е почти обречена, но в партията нямаха избор и трябваше да имитират пред хората готовност, че този път най-сетне ще намерят печелившия кандидат. Напливът обаче не беше за кандидаткметската номинация, а за съветническата листа, само че за нея пропускът беше ограничен. На всичкото отгоре гласуването с преференции правеше надпреварата за местния парламент почти непредсказуема, защото всеки можеше да измести другия, при условие че събере нужните бюлетини в своя полза. А това ставаше лесно, стига съответният кандидат да плаща здраво на застъпници и свои хора. Всеки сам си определяше бюджет според възможностите, но в предишни години мизата за един само глас варираше между петдесет и сто лева. Твърде висока цена за всеки кандидат, който, ако прескочи бариерата, после трябваше да избива прескъпата си инвестиция.

— Колеги, да си свършим добре работата, за да не гледаме пак четири години Общината отвън — пошегува се общинският председател на партията.

Политик със солиден опит зад гърба си, два мандата народен представител, на Петър Гечев изобщо не му беше до хумор, защото знаеше, че ако и този път загубят, оставката не му мърда. Всички щяха да му търсят отговорност — от низовия актив до началниците на „Позитано“. Не че да е председател в опозиция, беше детската му мечта, но пък нивото си е ниво и не му се излизаше от зоната на личния

комфорт. С хубавото лесно се свикваше. Самият той бе сред номинираните за кмет, обаче сериозно се колебаеше дали да се бори. Беше наясно, че БРЕГ няма да пожелаят средства и ресурси за местните избори нито в неговия град, нито където ѝ да е.

От друга страна, изкушенията не бяха малко – местната власт всъщност бе ключът към сбъдването на много лични амбиции за висок стандарт и влияние. Там бяха кацата с меда и огромните възможности! Общините оперираха с милиони европейски пари по проекти, от които се изплащаха космически хонорари – четири-пет пъти повече от годишните доходи на средните хора. Ако си находчив и кадърен кмет, хем Общината ти ще дърпа напред, хем осигуряваш децата, че и внуците, мислеше Петър Гечев. А кучето беше заровено в обществените поръчки! Задаваш параметрите според това, кой искаш да спечели, и той после ти връща дваисет-трийсет процента обратно. Поне! Масова практика, изпитано законово, бижу! А хората нека си говорят. Всяко чудо за три дена, после се забравя и пак по старому – кучето си лае, керванът си върви. Всичко виждаше и знаеше Гечев, обаче беше далеч от властта. Или може би не чак толкова...

– Бате Петьо, ние да тръгваме. През лятото офисът няма да затваря, докато отсъствам, ще ме замества едно момиче, а може някоя и друга приемна до август да направим. Ползотворна почивка и хубава вечер! – пожела младата жена и излезе заедно със съпруга си.

Гечев им беше кум и лека-полека ги приобщи към партията. Нея щеше да направи общинска съветничка – като реверанс към баща ѝ, с когото бяха съученици от техникума и през годините си запазиха приятелството. Понякога си разменяха дребни услуги.

– Довиждане, младежи! И се гответе за изборите наесен! – поръча Гечев.

В офиса останаха той и по-младият мъж Стоян Тодоров, който беше дясната му ръка в партийните дела. Юрист и

трети мандат общински съветник, Тодоров не криеше амбициите си за кметския пост. Имаше доста номинации, но не беше сигурен каква стратегия ще предприеме Гечев. Ако старият му даде картбланш, щеше да играе за кмет, но без солови акции. Нямахме смисъл. Сега беше моментът да обсъдят положението за наесен.

– Как преценяваш шансовете ни? Май и този път ще гризнем дървото? – директно започна Тодоров.

– Ако Радев се кандидатира за втори мандат, ще видим як зор. Виж, че непрекъснато е по вестниците, голям пиар си прави! На хората им дай зрелища и панаири и после им гледай сеира! Ей, вярно, прост народ сме! – удари по бюрото Петър Гечев.

После седна, запали поредната цигара и вече по-спокойно каза:

– Имаме два сценария. Първият – бабуваме на широка неофициална коалиция против него. Играем с част от хората му и правим общ фронт срещу него, като гарантираме позиции на тези, които са с нас. Няма да жалим сили и средства, за да добутаме балотажа. Обаче това е голям риск!

– План „Б“?

– План „Б“ е по-скромен, но и тук трябва висш пилотаж и пълна дискретност!!!

– Разбира се, слушам те!

– Кмет скоро няма да имаме, дори да приложим първия сценарий, така мисля аз, но тези думи си остават в офиса. Бизнесът е с БРЕГ, колкото и да го мачкат. Обаче можем да се договорим с Радев. Ние му удряме рамо за победа още на първи тур, а той ни връща жеста с председателското място в Общинския съвет. Може после някоя общинска дирекция и четири-пет комисии да вземем, но за това има време. Дет се вика, да не слагаме каруцата пред коня. Ако е навит – ще водим по-лежерна кампания, няма да мобилизираме целия си потенциал, а ако успеем да оглавим Съвета, нашите хора

ще са много доволни. Така хем вълкът ще е сит, хем агнето цяло! –щракна с пръсти Гечев.

– Хм. И кого ще лансираме за председател?

– Теб. Време ти е вече...

– А кандидатът ни за кмет?

– Това ще преценим на самата конференция. Така като гледам, в играта ще останем ти, аз и още най-много два-ма-трима. Ще си направя отвод в твоя полза и вярвам, че другарите ще те подкрепят. Има време да се подготвим. Междувременно остави на мен да говоря с Радев, и според ситуацията минаваме на един от двата варианта.

– Имам друга идея. Това с нашата конференция е ОК, ще се постарая. Предлагам ти да работим успоредно и по двата сценария. Рисковано е, но да си пазим гърба. На Радев не му вярвам, може да се извърти в последния момент, а и решението му зависи отгоре. Ще ни приспи и ще ни удари още на първи тур и после върви, че си търси председателското място...

– Стоянчо, от теб ще излезе политик бе, моето момче!

Двамата си стиснаха ръцете и всеки тръгна по пътя си.

7.

В понеделник сутринта Лора Маринова се събуди както обикновено в осем часа и първата ѝ работа беше да си стопли чаша вода. Започваше деня си с няколко горещи глътки и после задължителните два кафета. Обожаваше вкуса на еспресото, даже зареждаше от предната вечер „Делонги“-то, както шеговито наричаше кафе-машината си. От доскорошния студентски живот запази само нея, лаптопа и, разбира се, няколко скъпи приятелства.

От една година живееше на квартира, имаше работа и се опитваше да се издържа сама. Невинаги успяваше, затова от време на време приемаше помощта на по-голямата си сестра, която беше управител в един лондонски пъб. Зет ѝ беше един

от най-добрите татуисти и отскоро притежаваше малко студио в британската столица. Работеше със съдружника си Еди – голям симпатяга, британец от заможно семейство. Беше гей, но двамата с българския си ортак се разбираха добре и бизнесът вървеше. Имаха клиенти от цяла Европа, а Лора много харесваше Еди и не можеше да повярва, че такъв суперпич е обратен. По дяволите, как е възможно на този свят всички хубави мъже или да са педерасты, или да са женени!

Малко преди да постъпи на работа в „Полет“, тя скъса с последното си гадже и в момента нямаше връзка. Затова се отдаде изцяло на репортерството, като мечтаеше за голяма кариера. Искаше да стане топжурналист! Да направи много професионални удари, свои разследвания, да бъде номер едно. Дребничка на външен вид, в крехкото ѝ тяло имаше много сила, а в изящната ѝ глава – два пъти повече идеи и амбиции. Предразсъдъци нямаше, нито скрупули, за да осъществи мечтата си. Не ѝ пукаше, ако някой от колегите ѝ я намираще за нахална. Тя просто беше дръзка и умееше да пише добре.

Преди да стане вестникар, към края на следването си започна като водещ в една от местните кабелни телевизии, но имаше лек говорен дефект. Макар и много привлекателна, Лора изобщо не беше телегенична и на екран създаваше впечатление, че някак си е недорасла. След няколко месеца сама се отказа, а и вече публикуваха първите ѝ материали в „Полет“. Помогна ѝ един колега, който не беше на щат във вестника, но от време на време пишеше на хонорар. Той много си падаше по нея, понякога ѝ даваше идеи и тя откровено се възползваше от него.

В началото Лора изпращаше дописките си до имейла на вестника, а Нета ги пускаше, само в случай че не може да запълни текущия брой. Скоро обаче главната редакторка се увери, че материалите на младата жена са от най-четените, и я назначи на постоянен трудов договор. Нарочно ѝ даде

труден ресор – икономиката, но в „Полет“, въпреки че журналистите формално отговаряха за различни сфери, всеки пишеше за всичко и така ставаха конфликтите.

Лора бързо се ориентира в обстановката и освен икономически новини започна да дава светски дописки, пробваше се и като разследващ журналист. Усещаше, че Първанова не я харесва, но си траеше и чакаше златния си шанс. Самата тя също не харесваше кой знае колко шефката си, обаче беше любопитна що за човек е Нета. Понякога се чудеше как така няма семейство, каква е приятелската ѝ среда, какъв е бил животът ѝ на младини.

В редакцията се говореше се, че шефката никога не е имала сериозна връзка с мъж, а злите езици стигаха по-далеч и дори ѝ приписваха лесбийски връзки. За Лора това нямаше никакво значение, а и тя напълно споделяше принципа, по който главната ръководеше екипа си – „разделяй и владей“.

Антоанета Първанова беше пестелива на похвали. Поощряваше журналистите винаги насаме, на четири очи, но когато ги критикуваше, нарочно го правеше пред всички по време на оперативките. Любимата ѝ фраза беше: „Не сме се събрали в редакцията, за да се обичаме, а да правим добър интелектуален продукт и да го продаваме успешно“.

Лора изпи кафето си и влезе в сайта на вестника. Супер! Пак имаше чело! Материалът беше за млад мъж, който от няколко години работеше в едно от най-престижните световни филмови студиа. Обичаше да пише за успешни хора и беше убедена, че един ден и тя ще има своите големи успехи.

Тъй като не закусваше, набързо си взе душ, облече дънки и любимия си син потник, хвърли лек грим, стегна русолявата си дълга коса в конска опашка и излезе.

В редакцията завари повечето си колеги, които бяха в работен режим зад компютрите. Журналистите рядко общуваха помежду си, а половината от времето си прекарваха в телефонни разговори с различни информатори. Ако разговаряха

понякога, то беше предимно по работа и много рядко по лични теми. Права беше Първанова – между репортерите във вестника приятелства нямаше, камо ли топли чувства. Те бяха конкуренти не само с останалите медии, но и помежду си. Състезаваха се кой най-много чела, статии и хонорари ще има. Всеки бързаше да си свърши работата, и после се отправяше към собствения си свят.

Последната обща тема за екипа беше катастрофата със служебния бус, но в мелницата на информационния поток и тя, като всяка друга новина, отшумя с вчерашния брой. В кратка дописка в него се съобщаваше, че полицията е категорична – спирачната система на автомобила е била умишлено повредена. Разследването срещу неизвестен извършител продължаваше, а шофьорът излязъл за домашно лечение със счупена ръка...

Лора бързо се настрои на работен ритъм. През летния сезон новини се намираха трудно. Повечето институции излизаха в отпуск, животът вървеше на бавни обороти, но нито читателите, нито шефката се съобразяваха с това. Вестникът трябваше да е на ниво, да предлага атрактивни и интересни материали – проста, но категорична формула за успех. Журналистически удари, яки заглавия, жълти новини, достъпен език! Така се правеше голям тираж, събираха се реклами, гарантираха се продажби, а конкуренцията дишаше праха ти.

Телефонът на бюрото ѝ позвъня и Лора вдигна учудена, понеже рядко говореше по стационарния. Сигурно беше някой читател, за да се оплаче от нещо, или да подаде сигнал. Беше научила всичките си информатори, с които работи, да я търсят по мобилния. Щом е за новина – по всяко време на денонощието!

– Да, моля?

– Госпожица Маринова?

– Да, слушам Ви!

– От Общината се обаждам. Момент така да Ви свържа.

– Госпожица Маринова? Здравейте, мога да Ви приема след половин час в кабинета си, както се уговорихме. Обаждам се за потвърждение.

Беше директорът на Отдела за обществени поръчки Калоян Иванов.

Лора бързо хукна към Общината. Не познаваше лично Иванов и по пътя си повтаряше, че трябва да е любезна и учтива с него, за да може да го ползва и в бъдеще като източник на информация. Час по-късно стоеше от другата страна на бюрото му. Наложил се да почака доста, но се въоръжил с търпение, защото разследването означаваше много за кариерата ѝ. То бе почти готово, но трябвало да отрази гледната точка на Калоян Иванов и беше любопитна как точно шефът на най-възловата дирекция ще извърти нещата в полза на администрацията.

– Заповядайте, да Ви предложа кафе?

– Мерси, с удоволствие. А може ли да запала?

– Може, но това да си остане между нас! – усмихна се Иванов и побутна към нея празен пепелник.

Той също запали цигара. В почти всички кабинети на Общината се пушеше въпреки законовата забрана. Така беше и в останалите държавни институции. Всички се правеха, че спазват правилата, докато повсеместно ги нарушаваха без каквито и да е угризения. Сякаш да нарушиш законите, беше напълно естествено.

– Разбира се, гроб съм! – ухили се Лора, пое подаденото ѝ огънче, като долови аромата на любимия си мъжки парфюм „Еуфория“.

Вдигна поглед към Иванов, отбеляза, че е доста симпатичен и спретнат млад мъж, със съвършено чисти нокти. Ръцете му не трепнаха, докато ѝ палеше цигарата.

– Трябва да Ви кажа, че за Вас направих изключение. Обикновено не давам изявления, но чета редовно материалите Ви. Харесват ми.

– Извинявай, може ли да караме на „ти“?

Иванов я погледна сепнато и продължи:

– Направих проверка по доставките на храните в детските градини. Тук са всички документи, виждам, че СИ проучила параметрите на сделката. Неофициално ти казвам, че тя за мен е заварено положение, понеже договорите са сключени от предшественика ми преди около година и половина. Ако не знаеш – той се пенсионира. Вярно е, че някои продукти са с 30 % по-скъпи...

– Според борсовия индекс САПИ има и с 50 % по-скъпи!

Лора прекъсна събеседника си, въпреки че не трябваше да го прави, и веднага си прехапа езика.

– Госпожице, ето писмата на Общината от преди няколко месеца. С тях настояваме фирмите да намалят цените. Друго, докато не изтече срокът на поръчката, не можем да направим. Давам ти и отговорите – всички са писани сякаш под индиго, очевидно от опитни юристи. Надявам се, че ще ги прочетеш внимателно и съответно ще ги цитираш правилно. Аргументите им са железни. Прилагат документи за качество. Според тях храните, които доставят, са с много по-добри показатели от тези по магазините. Настоявам, преди да публикуваш материала, да ми го изпратиш по имейла.

– Извинявай, господин Иванов, но нямам такава практика. Но и аз ще направя едно изключение и ще ти звънна, след като приключа с материала, за да ти го прочета.

– Ще очаквам. Беше ми много приятно да се запознаем.

Лора искаше да пита още нещо, но прецени, че вече достатъчно е ядосала Калоян Иванов, затова набързо се сбогува и тръгна обратно към редакцията.

Успя да приключи навреме с разследването си, написа още две по-кратки дописки и след като се обади на Иванов за последно уточнение, тръгна за квартирата. Добра работа – беше сигурна, че шефката ще е доволна. Нямаше съмнение, че материалът отново ще е чело на вестника. Заслужаваше

вечерта да излезе с приятелки на по едно малко! А може и в някой от нощните клубове да завърши прекрасния ден! Лора се обади на две дружки от университета и уточни програмата си за по-веселата част на денонощието.

На другата сутрин с още мътна глава от женското парти тя изтича до най-близката будка, за да си купи вестника. Обикновено не правеше така, защото всички журналисти си вземаха по един брой от редакцията. Сега обаче нямаше търпение да чака. Беше още рано да прегледа във Фейсбук страницата на „Полет“, защото дежурният редактор за деня пускаше новите статии след девет часа. Лора подаде левче на продавачката и без да дочака рестото, бързо взе вестника.

Материалът го нямаше. Не само на първа страница. Изобщо не беше публикуван!

8.

Градът се събуди трудно, протегна се лениво и внимателно, задъхан от лакомията си да заличава границата между себе си и съседните по-малки градчета и селца. А те вече обезлюдяваха заради нахалството му да расте застрашително през последните години.

Първите лъчи на слънцето, примесени със сутрешния смог и мараня, се простряха над съседните хълмове, заиграха се с мътните води на реката, поека към старата част и нагоре по Търговската чаршия, която от рано очакваше многобройни посетители – предимно туристи от всички краища на света. Занаятчийи и предприемачи вече почистваха пред дюкяните, кафенетата и ресторантите, а уличните търговци припряно опъваха шарените стоки по сергиите от двете страни на тясната калдъръмена уличка. Тук животът открива време течеше на бавни обороти и се опитваше да се спаси от агресията на модерния град. Днес чаршията се готвеше да посрещне първия ден на лятото по стародавна традиция с еньовденски венец, изплетен от седемдесет и седем билки.

На площада отрано цареше оживление, а общинските служители се суетяха в очакване на кмета и неговия екип. Отвсякъде се долавяха аромати на свежи билки, топли сусамени гевречета, кадаиф и приготвено по специална рецепта кафе на пясък.

Празникът беше подготвен грижливо от администрацията, която осигури на най-ранобудните и нетърпеливи туристи организирано бране на билки в близките местности и беседа за целебните сили на лековитите треви и растения. След това имаше пешеходни преходи до старата част на града, а към девет часа на чаршията взеха да се събират и първите все още сънени певци и танцьори от няколко трупи, които щяха да изпълнят пред гостите специална фолклорна програма. Един по един запристигаха и журналистите, за да отразят събитието. Публиката също се увеличаваше, а чуждестранните групи с туристи наобиколиха малките изпълнители в очакване. Чуваше се румънска, руска и английска реч.

Организаторите на празника щедро раздаваха приготвените по-рано лакомства, които посетителите хапваха с удоволствие. Кувет маджун, меденки, печен лук с кълнове от лимец и босилек допълваха автентичната атмосфера.

Малките танцьори започнаха с кръшна ръченица и после обърнаха на северняшко хоро. Зрителите бурно ги аплодираха, а през това време кметът Пламен Радев се зададе пеша откъм входа на чаршията. Като под строй на две крачки зад него вървяха заместниците му и голяма част от общинските съветници от всички групи. Повечето от тях не криеха досадата си, че вместо да си пият кафето, рано-рано са се опънали по жегата, за да правят добро впечатление. Обаче нямаше мърдане – задаваха се избори и празниците трябваше да се споделят с избирателите, макар понякога това да беше доста престорено. Някой от общинарите се прозяваха, а други говореха по телефоните си въпреки строгия поглед на служителите от протокола.

Две девойки в красиви носии изнесоха огромен ръчно изплетен еньовденски венец. Зрителите изпаднаха във възторг и шумно аплодираха атракцията, която се правеше всяка година за берекет, здраве и благоденствие. Първи през венеца се промуши Радев, като пусна широка усмивка към медиите, а после един по един го последваха и другите ВИП гости. След тях беше ред на всички останали, които търпеливо чакаха на дълга опашка.

Последва и още една атракция за радост на многобройните зрители. Кметът и областният управител откриха кулинарния фестивал „Търговска чаршия“, на който се представяха традиционни и по-нови български продукти, автентични рецепти, екзотични храни и добавки. Всеки гост можеше да опита от всичко, а най-много желаещи се наредиха пред щандовете на месните продукти от утвърдени вече производители...

След кратките официални слова кметът запретна ръкави и изуми присъстващите, като лично се зае да закваси мляко. За да демонстрира сръчност и умения, Радев сложи ръкавици, приготвени нарочно за него, и с върха на кутрето си прецени топлината на прясното мляко. След това го постави в специално гърне и го закваси с кисело, както са правили някога бабите му, увери самият той. Последваха бурни аплодисменти и кметът обяви, че ще предложи на всички местни хотели и ресторанти да аранжират специални щандове с местни деликатеси и напитки...

Градът беше жаден за зрелища и неговите началници щедро му ги осигуряваха.

9.

Бурята дойде внезапно. Изведнъж, сякаш от нищото, в горещата вечер изтресяха гръмотевици, светкавици запронизваха небето, а ураганният вятър прогони туристите и те бързо се прибраха по хотелите, съпроводени от първите едри

капки дъжд. После вятърът утихна и пороят удари мощно целия град, сакаш си отмъщаваше за нещо...

Стихията свари Радеви към края на семейната им вечеря. Фамилните събирания се случваха все по-рядко, но кметът държеше да споделя всяка неделна вечер в компанията на дъщеря си Рая и съпругата си Невена. Напоследък разговорите се въртяха единствено около бъдещето на Рая. За друго почти нямаше какво да си говорят. Невена подозираше за изневерите на мъжа си и се надяваше никой да не разбере за това. В името на успеха на съпруга си тя премълчаваше огорчението и стискаше зъби. Дори и на себе си не признаваше, че така всъщност се чувстваше по-удобно. Преглъщаше отчуждението помежду им, като в замяна получаваше свободата да си живее живота. Само че този живот напоследък не ѝ харесваше. Беше пълен с лицемерие, както и бракът ѝ.

Навремето беше амбициозна жена – ръководеше малко проектантско студио, но вече рядко посягаше към чертожната дъска. След като завърши архитектура в Софийския университет, имаше професионални успехи и възможност за добра кариера, но с годините амбициите на Пламен изместиха центъра на нейните лични стремежи. Преди две години студиото пое дъщеря им, която също завърши архитектура, но в Германия, а от скуката Невена бягаше, уплътнявайки дните си с козметик, маникюр, прически, масажи, йога и най-вече шопинг. Редовно пиеше кафе с две-три приятелки, членуваше в женска благотворителна организация и се изживяваше като първа дама. Почти на петдесет, тя още хващаше окото, но все по-рядко мъжът ѝ споделяше семейната спалня, а Невена изпитваше потребност от внимание, секс и някоя и друга нежна дума. Едно от малкото ѝ удоволствия оставаше кулинарията, в която кметската съпруга бе наистина добра. Макар че редовно се хранеха по ресторанти, повечето пъти всеки в своята си компания, Радеви бяха гостоприемни и по различни поводи често посрещаха гости. Имаха домашна

помощничка, но за специалните моменти Невена лично избираше менюто и сама приготвяше храната. Държеше да е изтънчена и здравословна.

Тази вечер хапваха салатата от рукола, зеленчуци на грил и съомгова пъстърва на скара, а за десерт Невена спретна целено кисело мляко с орехи и сладко от смокини. Довършваха бутилка розе, когато бурята връхлетя, и те набързо се преместиха от градината в гостната на великолепната си къща в центъра на града. Тя бе наследство от родителите на Пламен. Радеви имаха и голям апартамент в най-хубавия квартал, но преди няколко години се устроиха в стария фамилен дом, след като му направиха основен ремонт.

– Дано дъждът скоро спре – отбеляза кметът с въздишка и помогна на жена си да пренесат последните чинии от вечерята.

Пороите бяха най-големият кошмар за града и изпитание за нервите на управниците му през годините. Заради денивелацията и стръмните улици водата се изсипваше в ниското до самия бряг на реката, която редовно преливаше, наводняваше къщите, рушеше археологическите паметници наоколо, а преди време почти потопа една от най-старите български църкви.

Макар и с ремонтиран водопровод по т.нар. „воден цикъл“, канализацията на града не можеше да поеме всичката вода. Фирмите изпълнителки на проекта, който струваше почти четиридесет милиона, кой знае защо бяха асфалтирали повечето от шахтите по главните улици и при всеки по-силен дъжд центърът буквално ставаше плавателен канал. Водата рушеше тротоари, павета и дори цели улици. Това струваше на местната хазна стотици хиляди лева за ремонти, които се правеха по няколко пъти годишно. Така наистина обществените пари потъваха буквално като вода в пясък. Лошата улична инфраструктура наред с транспортния хаос и вечните неуредици с паркирането бяха любимата дъвка както за

опонентите на кмета, така и за обикновените хора. Не без основание, помисли си нерадостно Радев.

Изнервен, той позвъни на дежурния по бедствията и аварията в Общината и поръча пълна мобилизация:

– Дръжте под контрол ситуацията! Всички да са на линия. Ако стане напечено, веднага започнете евакуация на хората от къщите по речния бряг. Няма да изключвам телефона си, затова ме дръжте в течение!

През нощта кметът почти не мигна. Мислите му препускаха бясно и го удряха в слепоочията като топки за пинг-понг. Дъждът, предстоящата кампания и пътят към втория мандат, а после, дай Боже, и към някое министерство, проектите, които беше започнал, партията, Магдалена с нейните силиконови чорапи, все по-голямата му зависимост от Пъшо... Всичко това не му даваше мира. Дълго се въртя в леглото, после стана, сипа си едно малко, запали цигара, изпуши я до половината, пак легна. А дъждът не спираше. Заспа някъде в малките часове, а на сутринта усещаше тялото си като след удар в бетонна стена с двеста километра в час.

10.

Нямаше седем часа, когато Радев влезе в кабинета си и веднага нареди оперативка. Пороят беше преминал, но още валеше ситен дъжд, който според прогнозите скоро щеше да спре. Целият град прогизна, калта беше навсякъде, центърът изглеждаше все едно след бомбардировка.

Къщите по речния бряг пак бяха наводнени, а на всичкото отгоре тръгнаха и няколко свлачища по стръмния път в края на града. Техниците казаха, че се налага той да бъде затворен, и кметът съвсем помръкна. Беше наясно, че пак ще трябва да бие коляно, да виси часове наред пред регионалното министерство и да моли за пари за спешен ремонт. В същото време в Общината очакваха обещана държавна субсидия за няколко вътрешни улици и за северния подход към

града, който от години беше в ужасно състояние. Там старите къщи се събаряха като кибритени клечки и туристите се натъкваха на грозни гледки на път за иначе щедро рекламираните атракции. Според плановите непосредствено преди изборите на двайсет и пети октомври кметът и премиерът, в краен случай строителният министър, щяха да режат лентата и да гърмят шампанското в чест на обновения вход на града и новите улици. Обаче ситуацията ставаше сложна...

– След около час господин кметът, заместниците и аз тръгваме на обиколка в махалата до реката и по пътя към свлачището. Осигурили сме превоз за журналистите – да дойдат да си направят репортажите, щото от сутринта ми счупват телефона. Обувайте гумените ботуши, махайте саката и вратовръзките! – разпореди в края на оперативката главният пиар на местната администрация.

Малко по-късно общинските коли пристигнаха на място и кметът заедно с екипа си нагази в локвите и калта. Докато стискаше ръцете на хората от квартала и обещавахе помощ на пострадалите от наводнението семейства, камерите и фотоапаратите не спираха да щракат. Кохорта от репортери старателно си водеше записки и следваше Радев по петите като чета от послушни малки деца. В един момент обаче между журналистите настана страшна суматоха. Кметът беше прегърнал малко дете, докато майка му през сълзи обясняваше как скромната им квартира от две приземни стачки се наводнила. Пари за ремонт нямат, таткото не работи, всичко е във вода...

Радев загрижено обеща общинско жилище от резервния фонд на Кметството, а нетърпеливи да не изпуснат мелодрамата, репортерите грубо се заблъскаха помежду си. Стигна се до размяна на остри реплики между Лора Маринова от „Полет“ и Гълъбина Добрева от „Северен глас“. Пиарът обаче ги смъмри, че моментът не е подходящ да си мерят професионализма, и двете трудно сподавиха страстите си.

Към края на обиколката ненадейно екипът на Радев бе пресрещнат от трима общински съветници от опозицията. Водеше ги Петър Гечев – по дънки и спортни обувки, за да огледат и те щетите от бурята.

– Здраве желаем, господин кмет! Положението май е сериозно!

Гечев подаде делово ръка и Радев я прие, но не успя да скрие огромната си изненада от неочакваната среща. Мина му през ума, че тя може би ще влезе в репортажите, но нямаше какво да направи.

– Да. Няма да пестим сили и средства. Ще назнача комисия за оценка на щетите и започваме с ремонтите. До края на лятото хората от квартала ще имат нова улица и укрепен бряг. Ще отпуснем помощ на нуждаещите се, но е необходима положителната санкция на общинските съветници. Надявам се, че няма да има проблем от вашата група въпреки изборите!

Радев клъвна леко Гечев, а самият той имаше остър език и не пестеше критики на общинския екип по време на сесиите. Заради тях си беше спечелил прякора Поразяващата уста.

– Разчитай на думата ми! – Гечев дръпна леко за лакътя кмета и му каза на ухо. – Искam преди отпуските да се видим на четири очи. Важно е, имаме общи теми и интереси.

– Обади ми се към края на месеца. Дотогава съм плътно на работа.

– Добре, уговорихме се.

След час обиколката приключи и всеки тръгна да си гони задачите. Лора се прибра в редакцията без настроение заради неприятната случка с по-възрастната колежка. Сложи слушалките на диктофона и се зае да сваля записа от репортажа с наводнените къщи. Само че писането днес не ѝ спореше. Още се ядосваше заради непубликуваното разследване за детските градини. Ден-два запази хладнокръвие и не повдигна въпроса, но след края на една оперативка изчака колегите си да излязат, и подхвана темата:

– Някакъв проблем ли има с материала ми? Както наредихте, взех гледната точка на администрацията и дори я съгласувах с Калоян Иванов...

– Материалът е добър, но ще почакам удобен момент, за да го пусна. През лятото хората не четат сериозни теми. Искат сензации, жълтини, драми. Няма да поема риск и да „похарча“ с лека ръка, ей така, между другото, сюжета. Трябва да разбудим духовете, затова ще изчакам активния сезон и в началото на септември ще го публикувам. Темата е актуална до края на следващата година, когато изтича срокът на обществената поръчка. А ти работи сериозно, мисли за други разследвания!

Лора излезе, но не стана по-щастлива от думите на Първанова.

Нета изобщо нямаше намерение да публикува разследването. Изтри го от компютъра си, а хартиеният му вариант заключи грижливо в чекмеджето си. Щеше да го използва за други цели. Да вдигне цената на вестника и своята собствена. Методът ѝ безотказно работеше през последните няколко кампании, щеше да успее и сега. Защото залогът за кмета бе твърде голям. Като нищо може да загуби изборите, ако разследването излезе на бял свят. Та нали с вестник се убиваха не само мухи, но и политици! Пък и няма как хората да останат безразлични, че някой трупа пачки на гърба на децата и на всички данъкоплатци. А Пламен Радев беше кмет и носеше отговорност за всичко, което се случва в общината! Първанова щеше да му даде материала, да му обещае, че никога няма да го публикува, но при едно съвсем малко условие.

Такъв жест струваше няколко хилядарки – дребна сума за Радев. Половината от тях щяха да влязат в касата на Издателската къща съвсем официално – като приход за отразяване на предизборната му кампания. Останалите обаче нямаше да осчетоводи – с други думи отиваха в черната каса

в очакване на големия софийски шеф. Щеше да задели и скромна сумичка за себе си – личен бонус, че разследването ще остане в нейното чекмедже. Бигбосът нямаше как да разбере за тази хитринка и за пазарлъка между нея и Радев. А и за шефа това са джобни пари.

Преди четири години, когато Пламен спечели първия си мандат, Първанова направи нещо подобно. И не сбърка, въпреки че няколко нощи не спа от напрежение. С Радев се разбраха кампанията да му струва неофициално тридесет бона, но тя ме даде фактура за половината. Пусна му бонус материали, на софийския шеф даде двайсет бона кеш, а останалите пет прибра за себе си. За услугата, че му публикува предизборни материали на по-голяма стойност от реалната, Радев впоследствие ѝ се отплати с общински пари. Просто сключи тлъст договор с Първанова всички обяви на Кметството за следващите четири години да минават на страниците на „Полет“. Официално за пред данъчните власти това се наричаше „договор за информационно обслужване“. Българското законодателство обаче класифицираше методи, подобни на тези, като „търговия с влияние“.

Разбира се, това се установяваше много трудно, даже изобщо не можеше да се докаже – особено ако страните по сделката бяха само две – този, който дава, и този, който взема. Нета беше умна жена с опит и знаеше как да не оставя свидетелства. Естествено, малката ѝ репортерка никога нямаше да разбере това!

11.

По същото време Гълъбина Добрева вече си беше наляла първата малка водка за деня и внимателно криеше пластмасовата си чашка зад компютъра в редакцията на „Северен глас“.

„Какво си мисли тази пикла. Още с жълто по уста, тръгнала въпроси на кмета да задава и да ме прекъсва

нахално. Никаквица! Сигурно е получила титулярното си място в „Полет“, щото е преспала със софийския си шеф“.

Гълъбина пишеше за общинските дела, имаше добри попадения в икономическия ресор и в политиката. Репортерстваше вече петнайсетина години и през живота си не беше работила нищо друго. Като млада кандидатства за водеща в телевизия, но не я одобриха. После за малко постъпи в едно от местните радиа, а след това имаше редкия шанс да стане кореспондент на един от реномираните национални ежедневници, където изкара пет години. Там обаче трябваше яко бачкане, но пък и хонорарите си ги биваше.

С времето Габи, както я знаеха в гилдията, ставаше все по-мързелива и все по-често в работно време си позволяваше по някоя и друга малка водка. Това ѝ притъпи инстинктите, гледаше на работата си през пръсти и една от по-младите и свръхамбициозни колежки при първа възможност седна на място ѝ. Габи трябваше да се стегне, понеже беше разведена, отглеждаше сама дъщеря си и тънеше от заем в заем. Затова потърси алтернатива в „Северен глас“, където ѝ дадоха шанс. Все пак умееше да пише интересно, имаше неформални контакти и постепенно се превърна в едно от острите пера на вестника, който се финансираше от активисти на ПСБ.

Определено мъжките компании и хубавите питиета си оставаха нейна слабост, но в името на детето си Гълъбина се опитваше да контролира пороците си. Беше готина жена, която засега младееше въпреки алкохола, цигарите и нощния живот. Напоследък се обвърза сериозно с мъж, който я обожаваше, и постепенно правеше планове да напусне веднъж завинаги репортерския занаят. Искаше да си намери тиха и спокойна работа зад бюро като нормалните жени. Да има ясно разписано, а не плаващо работно време. Да разполага с почивните си дни, да не се тормози абсолютно всеки ден какви и колко дописки ще даде на главния си редактор, и в крайна сметка да може да планира семейния бюджет, а не всяка седмица да изкарва различни пари.

С една дума Габи искаше сигурност и изпитваше панически страх да не ѝ се наложи да се пенсионира като журналист! Ненавиждаше по-възрастните си колежки, които откровено се излагаха по събития и пресконференции. Умираще от срам, като ги слушаше как спорят или помежду си, или с по-младите колеги, или дори с тези, които даваха съответната пресконференция. Имаше и други неща, които я дразнеха. Едва ли не като проститутка трябваше да се моли на Сульо, Пульо и Генчо Фланелата, както обичаше да се шегува, за новини и информация! А в същото време шефът искаше още и още новини, сякаш тя и колегите ѝ не произвеждаха интелектуален продукт, а копаеха картофи! Беше я яд, че трудът ѝ не се оценява адекватно, защото за яки материали, които целият град четеше и коментираше дни наред и които я изпокарваха с една камара от засегнатите в тях „герои“, Габи получаваше най-много направо обидните двама лева хонорар! Към всичко това се прибавяше и комплексът за малоценност, който изпитваше в последно време, защото трудно си намираще оригинални теми и сюжети. Все пак цели петнайсет години бе писала за всичко и за всички в този скапан град. Абe, беше ѝ писнало! Пък и много млади колеги бяха абсолютни лаици в професията. Знаеха как да държат репортерската записвачка и да ползват телефоните си за записи и снимки, но това съвсем не означаваше, че имат талант да задават неудобни въпроси, да провокират събеседниците си, да се борят докрай за първа новина! Днес и тази, нахаканата Лора, съвсем я ядоса...

Гълъбина се огледа и си представи редакцията като събирателен образ на цялата западаща напоследък професия. На журналистите вече се гледаше като на пощенски кутии или като на хора за откровени поръчки – да оплюят някого, да напишат колко е велик друг. Основната работа вършеха пиарите на институциите, а репортерите само нанасяха редакции, подписваха пиарските съобщения и си чакаха заплата. Ние

се правим, че работим, шефовете се правят, че ни плащат! И ако това беше сериозна журналистика!

Повечето ѝ колеги в „Северен глас“ откровено бяха възприели този стил на работа. Те не бяха журналисти, а нещастни дописници. Освен това професията бе силно феминизирана, което според Габи бе огромна слабост. Трябваше да има повече мъже репортери не само за баланс, а заради сериозното им и задълбочено отношение към проблемите. Сега голяма част от пишещите братя бяха или откровени гейчета и мамини синчета, или неудачници, които не намираха реализация на друго поприще. Болшинството от жените пък бяха „сингъл“ – стари моми, без мъже и деца, без перспектива за сериозна връзка и личен живот. Защото приятелите и съпрузите им яко ги ревнуваха от мъжете, с които службата ги срещаше, от социалния живот, който водеха също по работа, от многобройните контакти, които поддържаха пак по задължение. И на всичкото отгоре повечето колежки злоупотребяваха с питиетата. Също като мен, помисли си Габи, и метна ядосано празната чаша в кошчето за боклук.

Време беше да напише репортажа си за наводнените къщи и нещастията на хората. Започна, като отново си обеща, че при първа възможност ще смени професията. Но не и преди да напише нещо наистина запомнящо се, достойна лебедова песен!

Много скоро ѝ се отдаде такава възможност...

12.

Лора реши, че за днес си е свършила задачите във вестника и ѝ се полага награда – женско парти по случай Джулая. До отпуската имаше още време, но си нямаше идея как точно ще я изкара, тъй като в последната година животът ѝ премина почти изцяло в редакцията. Работата беше като наркотик за нея и най-много се плашеше от скуката.

Обади се на момичетата и си уговориха среща около десет вечерта в „Синг“ – най-популярния нощен клуб. Намираше

се на пъпа на града и винаги беше пълен със студенти и млади хора. Постепенно се превърна в любимо място за бароците с положение и възможности, които не пропускаха случай да парадират с посещенията си там. Редовно се тагнаха, пускаха селфита и весели клипчета, докато танцуваха и се черпеха.

– Ей, мацко, много як татус! Нов ли е, не съм го виждала досега!

– Да бе, пресен-пресен, струваше ми почти хилядарка. Култов е, вчера го завърших!

Приятелката на Лора оголи и без това разсъблечения си гръб и показа флорална татуировка, издържана в стил „органик“. Цветната рисунка се разстилаше изящно по гръбнака на младото момиче и стигаше чак до линията на бикините.

– Найс, а?

– Май и аз ще си направя подобна, но все нямам време, пък и нещо с кинтите не съм много ок – ухили се Лора и бутна приятелката си навътре в клуба.

– Давай да влизаме, че вече е фул, и да не увиснем без места. Добре, че се обадих на управителя да ни запази една тройка. Я, Мери ни чака. Здравсти, сестро!

Лора разцелува и другата си приятелка и трите се настаниха удобно на щъркелчетата, като се заоглеждаха наоколо.

Заведението вече прашеше по шеговете и всеки момент охраната щеше да го затвори. Който влязъл, влязъл. Приглушена светлина, отлична музика с най-яките летни хитове, усмихнати сервитьорки с минижупи и танцуващи бармани, които забъркваха магически коктейли със сръчните си ръце. Супер беше и момичетата се чувстваха на място. Поръчаха като за начало по едно мохито, запалиха пурети и се впуснаха в сладки приказки, надвиквайки се с шума.

– Сестро, що си сама, или гаджокът ще дойде по-късно?

– Нямам идея, нещо се е вкиснал напоследък и май ще си бием дузпите. По-добре аз първа да го разкарам, нали знаеш

– първият по време печели, а за втория остава потупване по рамото! Не ми пука много, а и наесен стягам багажа и дим да ме няма! Връщам се в „Аква парка“ в Сан Диего, където бях на студентската бригада. Ще поработя година-две, пък после ще му мисля. Наздраве!

– И аз ще си бия камшика, затова се татуирах – нещо като символично сбогуване със страната на розите, ха-ха! Заминаваме с групата на круиз по Скандинавието. Поне ще видя белите нощи, че тук е голяма скука.

– Много сте важни, да не ме забравите, като се напечелите! Аз най-много това лято да прескоча до сестра си в Лондон за десетина дена. Тук си ми е добре, искам да стана топжурналист и нищо не може да ме спре.

– Как е шефката? Стана ли ѝ симпатична?

– Не, май нямам шанс, нито кой знае колко желание. Нали се сещате, че да си стара мома, в България освен социална категория е и диагноза, при това завършена. Мрази всичко живо, що е в пола, особено ако е с повечко мозъчни гънки и секси визия.

– А колегите? На този Жоро му се носи славата. Не те ли сваля вече?

– Не съм забелязала, май няма отношение. Готин пич е. Доколкото знам, е женен или разведен, има деца... Никой не споделя нищо, обаче всички се вземат много насериозно и май не ме харесват, но и мен не ме кефят, честно. Те са отдавна във вестника, утвърдени имена, обаче рутината ги убива и всяка свежа идея посрещат на нож, понеже те самите не могат нищо интересно да съчинят, иначе всичките са с огромно самочувствие. Абе интригантска работа, както и да е, лошо няма.

– Плащат ли ти добре?

– Не мога да се оплача. Вземам заплата плюс хонорар в началото на всяка седмица за материалите от предишната. Колкото повече дописки – толкова повече кинти. И ако

имаш чела, скандални теми и жълти новини, може по сто и петдесет – двеста лева на седмица да си докараш. На този етап се оправям, но добре, че са сестра ми и зет ми. Ще имам време да печеля достатъчно, първо трябва да наложа името си, после то само ще работи за мен. Искам кариера и ще я постигна. Айде да се поразкършим, я вижте колко горещо взе да става наоколо!

Наистина, докато трите приятелки оживено обсъждаха новите си проекти, дансингът вече се пълнеше. Диджеят обяви старт на латино партито и от масите наизскачаха най-нетърпеливите мадами. Малко по-плахо към тях се присъединиха и неколцина млади мъже.

Лора също изви снага под звуците на „Деспасито“ и купонът се завихри на макс.

*Да знаеш, че от известно време те наблюдавам,
трябва днес да потанцувам с теб,
кажи ми, че погледът ти вече ме приканваше,
покажи ми пътя и аз ще дойда,
ти си магнитът, а аз съм металът,
приближавам се към теб и разкривам плана си,
само когато си го помисля и пулсът ми се учестява,
харесваш ми повече от нормалното
и с цялото ми усещане искам още,
това трябва да го приемем без никакво затруднение.
Бавничко! Искам да получа тялото ти бавничко...*

Всички пееха с цяло гърло, танцуваха диво и задръжките бързо падаха с напредването на нощта и изпития алкохол.

– Момичета, време е за по още едно мохито!

– Става, отивам до тоалетната, вие поръчайте!

Лора си запроправя трудно път през танцуващите младежи, а погледът ѝ изведнъж се спря на твърде любопитна гледка! На едно от сепаретата до изхода с шумна компания

от млади мъже и жени видя познато лице. Мъжът беше атлетичен, облечен в бяла ленена риза с етномотиви около деколтето и тесни дънки. Коментираше нещо с широка усмивка, докато вдигаше наздравица.

„Я, Калоян Иванов!“, досети се Лора и продължи да зяпа към масата му, изненадана, че вижда общинския шеф в неформална обстановка. Стана ѝ интересно с кого е, и хвърли бърз поглед към жените до него. Бяха общо четири двойки – очевидно са близки и празнуваха нещо.

Лора излезе до тоалетната, а като се върна, на път за мястото си отново се изкуши и погледна към компанията на Иванов. Уцели момента тъкмо когато симпатичният общинар канеше на танц една от жените, явно беше или съпруга, или гадже. Мъж като него няма как да е необвързан. Млад, не повече от пет-шест години по-голям от Лора, готин, със солидно положение, със сигурност жените си падаха по него.

Иванов също я забеляза. Кимна, хвърли ѝ бърз преценяващ поглед отгоре надолу и поведе дамата си за блуса, който вече се въртеше.

– Момичета, на дансинга зад гърба ви вдясно, но не се обръщайте веднага! Видяхте ли – танцува един снобар с бяла риза и готини дънки. Сигурно е с жена си, нямам представа. Шеф е на Отдела за обществени поръчки в Общината и май ми е спретнал голяма интрига. Заради него разследването ми за детските градини, за което ви разказвах, се забави цяла седмица. Подозирам, че той е причина още да не ми го пускат.

– Гадняр! Но е много сладък! Че защо пък той да е причина?

– Защото е засегната страна. Представлява администрацията, която е отговорна за договорите, и като нищо може да е вдигнал телефона на шефката! Не знам, но все повече разбирам, че журналистите са подложени на голям натиск

от външни хора, щото им засягат интересите. Ще изчакам началото на септември и ако разследването ми не излезе, ще действам, ще трябва да измисля нещо.

– Аз ако бях, щях да го дам на конкуренцията!

– Ти луда ли си?! Това ще означава край на кариерата ми в „Полет“... Абе всъщност идеята е авангардна, лично на мен не би ми хрумнало. Ще си помисля много сериозно – ухили се пак Лора и забрави за темата.

Дансингът пак се напълни и момичетата бързо станаха от местата си. Докато се забавляваха и танцуваха, на Лора на няколко пъти ѝ се стори, че Иванов я наблюдава, но понеже беше леко късогледа, не беше съвсем сигурна. По-скоро ѝ се искаше да е така. „Абе я давай по-кратко, Лорче, нямаш нужда от авантюри с женени мъже“, мина ѝ през ума. Погледна часовника си – почти полунощ, има време за още няколко танца и едно последно питие. Утре щеше да се тревожи за махмурлука си. На кого му пука, цяла седмица яко бачкане, сега е време за парти!

Въпреки че купонът беше обявен като латино, точно в дванайсет диджеят пусна култовата песен на Юрая Хийп „Джулай Морнинг“ и отново целият клуб запя. Морето може и да беше на 300 километра, но нямаше проблем юлското утро да бъде посрещнато с купон в най-якия нощен клуб в града, на границата между нощта и деня, който идваше с най-готиния летен месец!

– Мацки, ако имате сили, към пет часа се качете в университета, там ще има парти за Джулая, обаче утре аз съм на работа – каза Лора и изведнъж се почувства уморена.

– Заповядайте, поздрав от съседната маса! – сервитьорът поднесе три коктейла, които компанията не беше поръчвала.

– Тъй ли, мерси, и кой се е объркал да черпи?

– Няма грешка, здравейте, момичета.

С периферното си зрение Лора долови симпатична мъжка усмивка. Удари я познат мирис на „Еуфория“, а в

щъркелчето до нея се настани притежателят на бялата лене-на риза и тесните дънки.

– Удобно ли е за момент? – попита Калоян Иванов. – Искях да Ви почерпя, днес ми се роди племенник!

– Ъъъ, да, честито! Ами ние тъкмо щяхме за тръгваме, но наздраве за хубавия повод!

– Защо бързате, веселбата сега почва...

– Да, виждам, че имаш голяма компания. Аз пък си помислих, че черпиш, защото материалът ми не е излязъл още – предизвика го Лора и отпи голяма глътка.

Главата ѝ вече беше замаяна и май не ѝ пукаше какво ще си помисли мъжът до нея. И без това на първата им среща в кабинета му беше скована, опитвайки се да демонстрира добро възпитание. Сега изведнъж му се ядоса и реши, че той и само той е причина за цензурата над разследването ѝ.

– Нямам отношение към това, но материалът ти ми харе-са. Беше коректна и в цитирането. Малко са момичетата на твоята възраст, които се впечатляват от социални проблеми.

– Ооо, я не се опитвай да бъдеш вежлив. Кефиш се, че не ми го пуснаха, признай си. Иначе щеше да се скъсаш от обяснения за договорите!

– Не се кефя. Но те чета с интерес.

– Мерси! Жена ти няма ли да се ядоса, че черпиш непознати момичета?

– Ти как реши, че съм женен?

Още първия път Лора забеляза, че Калоян не носеше халка, но това не означаваше нищо.

– Много си спретнат някак си. Сигурно има кой да се грижи за теб, г-н директор!

Иванов се разсмя от сърце, а нахаканата репортерка заяви:

– Стигнала съм до извода, че в тази държава, пък и в съседните географски ширини всички хубави мъже са или

женени, или, без извинение – педали. Не знам ти от коя категория си.

– Много си млада, кога успя да натрупаш такъв опит, че да правиш подобни обобщения? – Калоян вече умираше от смях.

Беше му много забавно в компанията на това момиче, което пускаше бодилите си при всеки удобен случай.

– Определено не си падам по мъже, бъди сигурна – каза той, но в крайна сметка премълча дали има жена до себе си.

– Е, мерси за питието. Да знаеш, че ако имаш вина за непубликувания ми материал, си ми голям длъжник. Така или иначе ще разбера...

– Не обичам да дължа на никого нищо, но за теб пак ще направя изключение. До скоро, надявам се, и приятна вечер! – Калоян си тръгна и кимна с усмивка на момичетата.

– Абе тоя е готин. Има класа. От колко време се знаете?

– Всъщност въобще не го познавам. Виждам го за втори път. Първия път – за десет минути служебно. Прави се на интересен... Мисля да тръгвам, щото утре съм на работа. Чао, ще хвана такси...

13.

Сутринта се успа, но това беше очаквано. Стана едва-едва, стопли си чаша вода в микровълновата и я изпи с един беналгин. Главоболието ѝ напомни за предишната нощ, когато си изкара доста забавно. Пусна „Делонги“-то за кафе и отвори Фейсбука да навакса с новините. Видя, че има покана за приятелство. Хм, г-н Иванов явно не си губеше времето! Изпратил я беше към три през нощта, сигурно въобще не си е лягал, нали черпеше по хубав повод. Лора прие поканата и с огромно любопитство разгледа профила и снимките на Калоян. Разбра, че е завършил бакалавърска степен по икономика в Университета в Принстън, а после и магистърска – в Копенхаген. Явно господинът разполагаше с доста

възможности. Определено се почувства заинтригувана, но после се сети, че такива мъже не остават без жени и даже ги имат по много. Както и да е, трябваше да побърза към редакцията, където я чакаше поръчка от шефката.

– Искам до поемеш рекламния материал за новата фирма, която ще чисти Общината. Ето ти телефон на управителя, Мартинов някакъв си. Очаква да му се обадиш и да се разберете. Да си готова за броя вдругиден. За днес какво ще даваш, че закъсна за оперативката. Дано да имаш основателна причина.

Лора се отчете пред Нета и побърза да позвъни. С Николай Мартинов се уточниха да я вземе след трийсет минути от редакцията.

Колегите ѝ работеха здраво и не ѝ обърнаха никакво внимание както обикновено. Някои от репортерите вече пишеха дописките си на компютрите, други сваляха записи или говореха по телефоните...

Половин час по-късно пред редакцията спря огромен джип „Волво“.

– Вие ли сте госпожица Маринова?

– Да, добър ден. А Вие трябва да сте Николай Мартинов, приятно ми е!

– Качвай се. Да си говорим на „ти“, и без това ще работим заедно.

– Става. Каква ти е идеята?

– Изпълнителен директор съм на компанията „НИК-МАРТ И КО“. Май вашият вестник писа, че предишната фирма разтрогна концесията и градът остана без сметопочистване. Преди няколко дена поехме временно дейността.

– Да, всички медии го отразихме. То си беше голям скандал така неочаквано да се откажат – съгласи се Лора. – Не им стига това, но и зарязаха зимното поддържане, вдигнаха си техниката и кой откъдето е! Добре, че градът още не се е умирисал! Контейнерите вече преливат, а заради жегите нали се сещаш, че ситуацията щеше да стане много напечена.

– Спокойно, ще оправим положението. Спечелихме договарянето с Кметството до провеждането на нова обществена поръчка. Буквално започваме от днес да чистим. Обаче, моето момиче, срещу нас има негативни настроения... Знаеш, все ще се намери някой недоволен. Няма да крия, че държим да спечелим новата обществена поръчка. Очакваме да я пуснат още следващия месец, защото обстоятелствата са форсмажорни – обясняваше Мартинов, докато шофираше с видимо удоволствие скъпия си автомобил.

Лора внимателно слушаше, опитвайки се да не мисли за махмурлука, който още не си беше отишъл.

– Разбирам. Върху какво да акцентираме в статията?

– Тук ще слезем. Ще продължим на кафе.

Мъжът паркира джипа, пусна есемес за синя зона и двамата с репортерката се настаниха в удобните кресла на най-новия ресторант.

– Ако ти е рано за обяд, си поръчай нещо за пиене или каквото искаш. Ще ме извиниш, но аз ще изям един таратор и голяма пържола.

– Няма проблем, не съм гладна.

– Искам хубав, позитивен материал. Компанията вече натрупа опит, имаме традиции в тази дейност в няколко областни града. Като свършим тук, ще те заведа, за да видиш наличната техника. Ти ли ще направиш снимки?

– Мога и аз, но не е сериозно с телефона, въпреки че моят е много добър. Къде да дойде фотографът?

– Тук, като хапна, и ще отидем тримата.

– Ясно.

– Добре, моето момиче, от половин дума се разбираме! Браво! Колко пари ще струва?

– Това го уточнете с рекламния отдел, от мен само статията. Аз с финансови въпроси не се занимавам.

– Не ме разбра. Моите хора вече уредиха плащането. Ще пуснем даже реклами във вестника, списанието и банери на сайта. Питам за твоята цена.

– Как така за моята цена?

Лора наистина не разбираше и се почувства неудобно в компанията на непознатия мъж. Явно беше свикнал да се разпорежда и... да си плаща за всичко.

– Това достатъчно ли е? – Мартинов побутна две банкноти от по сто лева към репортерката и тя чак сега разбра за какво става дума.

Почувства се много зле, сякаш беше... евтина проститутка. Доплака ѝ се, но се овладя. Успя с половин уста да си поръча кафе и портокалов фреш, и върна парите. Бяха горе-долу колкото най-добрите ѝ седмични възнаграждения, а този нахалник ѝ ги предлагаше за още несвършена работа, и то при положение че я познаваше от няма и час.

– Господин Мартинов, грешите, на мен вестникът ми плаща хонорарите – Лора се опита да бъде вежлива.

– Вестникът си е вестник, вземи. Като напишеш статията, я прати на този имейл, за да я прочетат от пиар отдела. – Мартинов ѝ подаде визитна картичка заедно с парите.

Репортерката прибра само картичката. През това време дойдоха поръчките, а след минута цъфна и фотографът на вестника.

– Здравсти, аз съм Иван.

– Здравей, момче, какво ще си поръчаш?

– Същото, каквото и Вие, че то стана време за обяд.

Фотографът и бизнесменът се заговориха, а Лора се опитваше да си събере мислите. Как е възможна подобна наглост?! За първи път ѝ се случваше някой да ѝ предложи пари, за да си свърши работата, за която ѝ се плащаше! Значи, така ставали тези неща. Пробутваш нещо във вестника и ако мине – си вземаш подкупчето. Беше дочувала, че някои колеги, в това число и от нейната редакция, заработват допълнително, но идея си нямаше как точно. А какво щеше да стане, ако не се беше усетила и се беше поддавала на изкушението да прибере парите? Голяма излагация! И как щеше

да убеди този човек и фирмата му после, че е обективен журналист? Чак сега изведнъж разбра какво означава медалът да има две страни.

– Готови ли сме? Хайде, че времето е пари!

Мartiнов стана и не дочака рестото. Лора и Иван го последваха мълчаливо.

След час, когато се върнаха в редакцията, репортерката влезе при Първанова и нервите ѝ не издържаха. Рядко проявяваше слабост, заради което колегите ѝ я имаха за голяма нахалница. Този път обаче самочувствието ѝ отиде на кино. Дали заради снощните вълнения и многото питиета, дали заради неприличното предложение на Мартinov, но на Лора ѝ дойде в повече. Устните ѝ потрепераха, тя почти се разплака и разказа подробно на шефката си какво се е случило.

Нета я изслуша, без да я прекъсва, и накрая ѝ кимна.

– Добре направи, че ми каза, успокой се – и после добави с половин уста: – Не се съмнявам в теб, но за в бъдеще избягвай подобни ситуации. Сега конкретно нямаш вина, аз те пратих, без въобще да предполагам, че така ще стане...

Лора си тръгна, а Нета се загледа в нищото. По някакъв начин младата репортерка ѝ напомни за нея самата преди много години.

14.

„Гнездото“ се оказа успешен бизнес проект за Стоян Тодоров. Пицарията със странното име се намиреше почти в идеалния център на града – в междублоковото пространство на две стари аристократични кооперации и малката зелена площ между тях. Отдавна никой не помнеше истинското име на кокетното заведение. Хората започнаха да го наричат „Гнездото“, защото бе построено на мястото на дърво, в чиито клони години наред имаше голямо гнездо. Е, домът на птиците си отиде заедно със старото дърво, но за петнайсетина години „Гнездото“ се утвърди като предпочитано място за част от местния, че дори и националния елит.

В началото на кариерата си като общински съветник Стоян инвестира солидна сума и купи парцела, върху който „Гнездото“ израсна до масивна двуетажна сграда от най-нов клас и супермодерно строителство. Първите ѝ посетители бяха предимно хора от квартала, но лека по-лека сред най-постоянните клиенти се оказаха доста ВИП персони и всички местни парламентаристи. Хапвайки и пийвайки по всяко време на деня, те обсъждаха различни общински казуси и тематично се дележаха на коалиции според личните си интереси.

„Гнездото“ обаче тръгна с фалстарт. В първия си мандат Тодоров уговори без проблеми смяната на предназначението на парцела. За това му трябваше обикновено мнозинство от деветнадесет гласа на колегите в Съвета. Получи ги, а при гласуването самият той излезе от залата, с което направи добро впечатление. Според правилника можеше просто да вдигне „да“ за собствената си сделка, но не беше проява на добър вкус да участва в гласуване, което беше потенциален конфликт на интереси, а и не искаше да влиза в устата на медиите, които слухтяха по всеки повод, за да омаскарят когото и да е.

Трудната част дойде после. Възрастните съседи и родителите на малките деца от квартала се обявиха категорично против до терасите и прозорците им да се строи кръчма, пък била тя и най-модерната. Юрист по образование, Тодоров реши първо да опита с дипломатията. Събра съседите, помоли им се смирено да не протестират, обеща, че ще помага на живущите и ще изгради нова детска площадка. Да, ама не! Хората си искаха спокойствието. След това младият съветник напразно пробва с почерпки и други стимули. Накрая – с откровени заплахи.

През това време процедурата се задвижи и една сутрин дойдоха работници, оградиха зелената площ с ленти, махнаха пейките, събориха дървото с щъркеловото гнездо и за

два-три месеца построиха пицарията. Това се случи преди около десетина година, когато строителният бум и презастрояването в областния град достигнаха колосални размери. А хората горчиво се шегуваха, че новодомците спокойно могат да се здрависат през терасите си с един с друг. Просто защото разрешенията за новите сгради, между които и „Гнездото“, се даваха направо на кило – според това кой предприемач какъв рушвет ще бутне на местните управници.

Тодоров беше търпелив човек, умееше да чака своя шанс и вярваше в мъдростта, че капка по капка вир става. След още четири години вдигна втори етаж и подари на децата от квартала обещаната площадка, която беше почти бутафорна – скромна катерушка, пързалка и една люлка.

През това време пицарията придоби, ако не национална известност, то поне популярност в средите на висшите социалисти от ПСБ в околността. Всички партийни функционери, които посещаваха региона – по работа или като туристи, непременно се отбиваха в „Гнездото“. Там винаги ги очакваше запазена маса, отлична храна, селектирани питиета и перфектно обслужване. Постепенно стените на заведението се изпълниха с автографи, пожелания и впечатления, а най-ценен бе подписът на бившия премиер от ПСБ...

Така „Гнездото“ се наложи почти като втори неформален център на местната власт. В заведението, а не в залата на Общината, се вземаха ключовите решения за града. Там политическите разногласия губеха всякакъв смисъл и аргументи пред вкусните мезета и отбраните напитки, с които любезният домакин Тодоров щедро черпеше.

По правило в активния политически сезон той организираше веднъж месечно, преди всяка сесия, скромни банкетчета за съветниците от абсолютно всички групи, които наричаше „тим билдинги“. И понеже вторият етаж на „Гнездото“ бе по-тесен от обичайните стандарти заради кооперациите наоколо, Тодоров се шегуваше, че малките пространства

сплотяват колектива. Това се оказа самата истина. Много рядко, само по време на избори или извънредни ситуации, съветниците се разделяха на управляващи и опозиция. През останалото време захлебваха дружно, а понякога и брутално при всяка възможност...

В горещата юлска вечер обаче компанията на втория етаж на „Гнездото“ беше малко по-различна и в по-редуциран вариант. Стоян нареди да не се допускат външни клиенти, и към осем вечерта лично огледа заредената маса за тримата гости, които очакваше.

– Здравсти, колега! Да знаеш, че заради поканата ти си дойдох от морето един ден по-рано. Къде е моето място?

– По средата, ти си специален, сядай и пълни чашата, отпусни душата!

– Ммм, много е хладно тук, браво! Отвън все още е адска жега, направо не се диша!

– То така ще е цялото лято – горещо за политиката, нали идват избори – многозначително подхвърли Стоян Тодоров.

Първият му гост – Петко Петков, по прякор Доцента, седна с видимо облекчение, извади кърпичка от онези, старомодните, и забърса потното си чело, а сервитьорката веднага му наля голяма „Бургас 63“. След малко му поднесе гръцка салата и дискретно се оттегли. Доцента беше дребен на ръст, слаб и с характерна любопитна физиономия, сякаш непрекъснато си вре носа наляво и надясно, което беше самата истина. Петков беше лидер на гражданско движение „Градът“ и завършваше първия си мандат като съветник. Откакто движението му направи пробив в местната власт и успя да вкара цели пет човека в Общинския съвет, се беше взел много насериозно. Преди години дълго се мота по чужбина, но се върна безславно. Никой от съгражданите му, дори и най-големите клюкари, не знаеше Петков да е работил някога нещо сериозно или да е учил навремето висше образование, но сега завършваше „Право“ задочно и затова всички му викаха Доцента. Въпреки откровените подигравки

Доцента имаше определено влияние сред по-обикновените хора и на местните избори преди четири години формацията му буквално обра протестния вот. В предстоящата кампания Стоян разчиташе точно на това. Беше наясно, че само с твърдите гласове на социалистите няма да стигне по-далеч от съветническото място. А той, както повечето му колеги, се целеше поне в председателското и мечтаеше за кметското.

– Здравейте! – почти в един глас казаха и другите двама гости, докато се настаняваха удобно.

Бяха новоизбраният председател на общинската организация на СПД Ахмед Мустафа и доайенът на тукашните националисти бай Данчо – Йордан Йорданов. Сервитьорката им поднесе напитки и мезета, казаха си „наздраве“ и Стоян директно взе думата:

– Колеги, вече се познаваме добре, знаете, че съм честен човек, затова ще карам направо от уважение към вас и ще спестя намеците. Няма да увъртам – поканих ви, за да обсъдим изборите. Почти е ясно, че Радев няма да жали усилия и ще се бори за втори мандат. Ако получи подкрепата на партията си, което към днешна дата е петдесет процента сигурно, като нищо всички ще останем на сухо. Особено „Градът“ – ще ме извиниш, Петьо, но едно сдружение вече няма нужния ресурс, за да се бори с партиите. Дори и с нашата, нищо, че толкова години сме в опозиция. То и сега ни е трудно, пък какво остава, ако групата на БРЕГ в следващия Общински съвет разшири влиянието си. Ще ни изолират съвсем. Администрацията е тотално послушна на Радев. Правят, каквото си искат, и откровено се подиграват на опозицията. За смях сме станали вече. Нито отчетите им са като хората, не можем един бюджет да разберем, а още по-малко да влияем на управлението му. Най-тревожното е, че са закъсали здраво с проектите! После кой ще плаща неустойки, кой ще носи отговорност! Ние, а не кметът! Подхвърлят ни само трохи и си мислят, че с по един служебен телефон и два-три банкета ще ни замажат очите. Забравят, че Общинският

съвет стои по-високо от кмета. Въобще са се самозабравили и най-вече Радев!

Тримата мълчаливо слушаха и кимаха в знак на съгласие. Първи думата взе бай Данчо:

– Прав си, но какво от това. Радев на всичко казва „да“, а после си прави, каквото си знае. Много голям тарикат се оказа. И все по медиите го пишат – колко е велик, с какъв размах работи, как лично той разрешава проблемите на всички... А какъв скромничък беше, когато спечели преди. Ходеше като кученце подир бившия кмет, един такъв свитичък и безличен. Ако не беше старият кмет, Пламчо още щеше да тича по обектите си с каска на главата си. Ей, няма справедливост в този живот!

– Бай Данчо, остави това. Прав си, но ние сами сме си виновни, като не се обединихме срещу него предишния път. Питам ви в прав текст: вашите партии ще вдигат ли кандидат-кмет? – стреля директно Стоян.

– Много сериозно мислим по тази тема – върна отговор Доцента.

– От какво зависи?

– От много неща...

– Кажете едно-две, може да те изненадам приятно.

– Ще почакаме, да видим първо кои са другите кандидати, дали ще ни поканят на разговори, каква ще е програмата им. Може пък да подкрепим някого – неопределено каза Петков и пи жадно от ракията си.

– А вие, Ахмед?

– Ние на местни избори пасуваме. Не можем да се преборим за кмет, виж – на парламентарните сме силни, по традиция в последните години имаме депутатски мандат. Сега редим листата...

Стоян Тодоров се замисли. Ахмед Мустафа не беше съвсем честен, но те, от СПД, си бяха открай време такива едни подмолни. Мълчат, мълчат, пък изведнъж се намърдат

в управлението през задния вход – я със заместник-кмет, я с шеф на общинска дирекция. Никога не оставах на сухо. Бяха царе на тази игра просто защото я бяха измислили първи, и сега другите се учеха от тях.

– Искам да помислите за партньорство. За общи действия срещу Радев и кликата му. Нашите хора в ПСБ яко са настъпили газта и няма връщане назад – излъга Стоян. – Този път ще играем твърдо, не полягаме на никого. Лично аз съм номиниран, но още не съм решил дали да се пусна в дълбоката вода. Имам солидна подкрепа в партията, а ако и вие сте зад гърба ми – ще ги смачкаме. И после заедно ще управляваме. Мисля за екип от трима заместници, ще има големи промени и в администрацията. Затова ви повиках. Ако направим общ фронт срещу Радев, трябва да преценим ще излезем ли с една листа, или всяка партия ще вади кандидат-съветници поотделно. За мен по-добрият вариант е общ кандидат за кмет и няколко отделни листи, но това ще го уточняваме после. Има време. На първи август вечерта ви каня отново. Ще нося варианти на предизборно и следизборно споразумение, в случай че сте навити. Вижте дотогава, направете си сондажите в партиите и на първи чакам категоричните ви отговори. На седми е нашата конференция. Отсега казвам, че ако изградим обща коалиция, много ще ни помогне бившият кмет. Той горчиво съжалява, че навремето лансира Радев за свой наследник. А бившият, знаете, все още има огромно влияние и възможности. Имам и други козове, но за тях – на първи, ако сте хаирлии. Наздраве!

– Наздраве! Трябва да засилим критиката по кмета и администрацията! Има още две-три сесии и изборите ще дойдат. Времето си върви – и бай Данчо пи голяма глътка, а после, без да губи време в излишни приказки, лакомо започна с вечерята.

Другите също забодоха вилицы, като се опитваха да скрият емоциите и разпилените си мисли. Хапнаха обилно,

поръчаха десерт, пиха по още едно-две и се сбогуваха до първи август.

Чак когато ги изпрати, Стоян усети, че въпреки климатичите ризата беше залепнала на гърба му. Седна сам, уморено запали цигара и си напълни чашата. По-късно ще се обади на Гечев, сега трябваше да се успокои.

15.

ПЛАМЕН РАДЕВ ФАВОРИТ ЗА ВТОРИ МАНДАТ? 40 % ОТ СЪГРАЖДАНИТЕ МУ ЩЕ ГЛАСУВАТ ЗА НЕГО

Това беше водещото заглавие на „Полет“ на сутринта след срещата в „Гнездото“. Анонс за материала се въртеше в сайта на вестника още от вчерашния следобед и новината вече се коментираше надълго и нашироко в социалните мрежи и във всички местни кафенета.

Чрез прегледа на печата тя стигна в националния телевизионен и радиоефир, а новинарските сайтове в цялата страна побързаха да препечатат материала на журналиста Георги Георгиев. Този път цитираха автора и изданието. Тиражът на броя се харчеше като топъл хляб и към десет сутринта Антоанета нареди отпечатването на допълнителни петстотин броя. Междувременно броячът на сайта отчете рекордните за този час на деня над десет хиляди четения. Жоро ликуваше, Първанова – два пъти повече!

Най-доволен беше самият Радев, който от няколко дена прекарваше кратка отпуска в Дубровник с жена си. И той, като всички останали, се информираше рано-рано от новините в местната преса онлайн. Айфонът му прегря и до обед се наложи да го зарежда на няколко пъти.

„Браво на журналистчето, ще го пратя в Гърция, няма как. Печен излезе“, помисли си Радев, чийто адреналин бе на макс. Чувстваше се, сякаш целият свят е в краката му, и реши

да направи нещо мило за жена си, която пренебрегваше от доста време.

За днес планираха разходка до Францисканския манастир и фонтана „Онофрио“, а след това спускане с ултрамодерния кабинков лифт от планината Сръд. Кметът отдавна проучваше възможността за изграждане на лифт от историческата крепост в родия му град до вилната зона, която беше със статут на национален архитектурен резерват. Сега Радев използваше почивката си, за да види отблизо модерното съоръжение над перлата на Адриатика. После щеше да изпрати Невена на шопинг в бутиците, а той да се оттегли за релаксираща дрямка.

Мобилният извън за пореден път. Беше някой, когото Радев очакваше, и дори се чудеше, че още не му се обажда.

– Да не вземеш да се отпуснеш сега. На голяма филия са те намазали! – демонстрира обичайното си чувство за хумор Атанас Пашов – Пъшо. И едва тогава поздрави: – Как си, къде те намирам? Голяма статия, ще черпиш!

– Събирам сили, брат! Още няколко дена съм в Дубровник и после се прибирам. Значи, си чел... Е, позасилили са малко работите, но са близко до истината. Кога ще се видим?

– И аз пътувам, обикалям Европа. Ще се обознача след десетина дена. Трябва да поговорим сериозно. Имам потенциални инвеститори за старите казарми, но подробности – като се видим. Как е Невена, поздрави я!

– Все така добре, благодаря, а ти целуни красивата си съпруга от мен. Ей, избърза с този брак, така си бяхте добре – пошегува се на свой ред Радев, чието настроение също беше отлично. И после добави през смях: – Нали знаеш, захарта разваля кафето, бракът – любовта, а ЦСКА – футбола, но това, второто, за теб не важи! До скоро, ще чакам обаждане!

В последно време Пламен и Атанас се чуваха по-често, отколкото се виждаха, но си оставаха все така близки като навремето. Споделяха и общи тайни, които с годините ставаха

все по-опасни. Като студенти в Техническия университет делеяха една квартира, понякога си разменяха и мадамите, а после Пъшо кумува на сватбата на най-добрия си приятел. Въпреки че годините напредваха, той упорито ергенуваше, понеже от правене на пари нямаше време за сериозна връзка. Покрай него винаги се навъртаха класни мадами и той, освен че умееше да печели от всичко, до което се докоснеше, харчеше щедро за удоволствия и се радваше от сърце на живота. Преди три години си намери майстора в лицето на една бивша манекенка, която можеше да му бъде дъщеря, и взе, че се ожени. Вдигна елегантна сватба в едно от най-тузарските места в Северна България, а Пламен лично извърши брачния ритуал. Съвсем наскоро в чужбина се роди и синът му – Атанас младши.

Пъшо беше находчив човек. Последователен и целеустремен, макар да създаваше грешно първо впечатление за себе си като за бохем. Въпреки че се дипломира като инженер, още преди да завърши, знаеше, че няма да работи по специалността. За малко пробва с куфарна търговия, после влезе в контрабандата с цигари, гориво и дефицитни стоки, но това не беше за него. Търсеше големи мащаби, вреше се навсякъде и беше в час с новините в променящата се държава. В началото на деветдесетте негов далечен роднина пое Агенцията за чуждестранна помощ и Пъшо дни наред вися пред кабинета му. Най-накрая, срещу съответната комисионна, успя да се уреди с няколко вагона ориз, които натовари във влака, пласира стоката по граничните райони и после ги продаде на едро по складовете. Така абсолютно сам натрупа солиден капитал, а след това с правилните комбинации, подходящите хора и безсънните нощи го умножи...

Участва в приватизацията и заедно със съдружници изкупи няколко малки фабрики пред фалит. В една от тях инвестира сериозно и днес тя произвеждаше за вътрешния и външния пазар футболни топки и спортна екипировка. Оборудването на останалите отиде за скрап, а терените им

продаде на добри цени. И в една прекрасна утрин се събу-
ди като милионер. Другите възприемаха успеха му за нещо
лесно и късметлийско, без да имат ни най-малка предста-
ва за компромисите, които бе направил и раните, които бе
получил.

С времето укрепна не само бизнесът, но и характерът му
и той се научи да поставя целите според възможностите си и
да ги преследва упорито. Пъшо разгърна дейността си и вече
оперираше с много пари, влияние и възможности. Преди три
и половина година именно той направи приятеля си кмет.
Буквално го хвана за ръка и го заведе в централата на БРЕГ
в София. Няколко партии и коалиции „наддаваха“ Радев да
стане техен кандидат, но както винаги той заложи на сигур-
но. Месец преди кампанията стана общински председател
на БРЕГ, но по това време все още нямаше силно вътрешно
лоби и се нуждаеше от протекциите и влиянието на кума си.

Маскарадът на безкористното им приятелство свърши в
деня, в който Радев положи клетва като новоизбран управ-
ник. Вечерта преди партито Пъшо му заяви, че е инвестирал
в него много нерви, време и пари, затова очаква солидни пе-
чалби. И те не закъсняха. Скоро една от фирмите му спечели
част от водния проект, а друга изгради фотоволтаичен парк в
близост до областния град.

Атанас Пашов също не остана длъжен на приятеля си.
След всяка сделка с Общината той връщаше жеста, защо-
то се възприемаше като мъж на думата и честта. Правеше
го дискретно, без да оставя следи – никакви документи, ни-
какви банкови преводи, минимален риск. И никога на лични
срещи с Радев, с когото, извън семейните поводи, се виж-
даше само в краен случай на едно и също място – в Завода
за футболни топки в индустриалната зона на града. Когато
отсъстваше от града или от страната, благодарностите си
Пъшо изпращаше до Пламен по общински служител и негов
много верен човек, за когото по необходимост се грижеше
години наред...

За тези избори обаче Атанас вдигна много мизата. Старите казарми не бяха лъжица за всяка уста, даже и за неговата, а стратегически проект от международен мащаб. Почти незастроеният огромен терен бе предназначен за бъдещ градски център и провокираше както много интереси, така и два пъти повече конфликти.

„Мамка му, мамка му, мамка му!“, изруга на ум кметът и подкани жена си да побързат за разходката из Дубровник.

16.

Обедната планьорка в редакцията на „Северен глас“ току-що свърши, както и започна – със скандал. Ядосан, шефът сипеше наляво и надясно ругатни и на висок глас наруга журналистите, че са изтървали социологическото проучване за шансовете на евентуалните кандидати, което „Полет“ цитираше.

Най-много го отнесоха политическият репортер и Гълъбина Добрева, която поддържаше неформални контакти сред местните партийци и понякога пишеше интригуващи политически материали.

Главният предупреди това да е за последен път, и заплаши със солидни глоби. Беше категоричен, че вестникът не може да си позволи подобни пропуски в изборна година. Било несериозно, аматьорско и даже безобразно спрямо многобройните читатели.

– Искам удари, яки чела, сериозни коментари! Какво сте се разпуснали, от това ви зависят заплатите!

„И моята също“, добави наум шефът на вестника и отиде да обядва с председателя на ПСБ Петър Гечев.

На път за ресторанта се опита да овладее нервите си, но нямаше как да не се тревожи, че „Северен глас“ правеше два пъти по-малко продажби от „Полет“ въпреки два пъти по-големите претенции на ръководството си. Обядът определено нямаше да е приятен, но беше невъзможно да се отложи.

Габи седна пред компютъра и отвори електронната поща. Прегледа набързо обичайните имейли от институциите и се зачуди какво ще пише за утрешния брой. Тревожеше се, защото от няколко месеца ходеше на работа без никаква концепция. Телефонът ѝ позвъня и тя отговори без особено желание.

– Габи, здравей, да се видим на кафе на някое хладно и тихо място?

Беше Петко Доцента.

– Кога и къде?

– Може ли да дойдеш в лобито на „Гранда“, аз съм тук в момента.

– Поръчай ми една малка водка, ще скоча след десет минути.

Гълъбина погледна часовника и реши, че може да си позволи едно питие. Само едно до края на работния ден! Зачуди се какво е намислил лидерът на гражданското движение „Градът“, но реши, че от срещата с него ще излезе все някоя нещастна дописчица. Едва ли много хора щяха да я прочетат, но така или иначе трябваше да заработва заплата. С Петков се знаеха от три-четири години и от време на време работеха заедно. Правеха се, че си имат доверие, макар че в повечето случаи информацията, които той ѝ даваше, не бяха кой знае колко интересни и обслужваха личните му цели и амбиции.

Първия път, когато Габи го видя, най-чистосърдечно реши, че му хлопа дъската. Беше по време на миналите избори при откриването на собствената му кампания като водач на съветническа листа.

Доцента и хората му бяха опънали бяла шатра, брандирана с логото на „Градът“, и напоително обясняваха на журналистите предизборната си програма. Граждани, извън поканените официални лица, почти нямаше.

„Този си говори с великия дух“, помисли още тогава репортерката на „Северен глас“, но го изтърпя, защото човекът си беше платил репортаж на цветна страница във вестника.

След това по време на мандата двамата скъсиха дистанцията и понякога обсъждаха горещите общински клюки, а тя успяваше с триста зора да извърти любопитен сюжет от неофициалните си срещи с него.

– Здравсти, Петков, няма ли отпуска за теб? – попита Габи и седна срещу него.

Лоби барът на най-големия хотел още от времето на соц-а бе почти празен. Тук-там се виждаха туристи, но масите в салона пустееха.

– Ще почивам след изборите. Чете ли днес конкуренцията?

– Наложил ми се, яко ни набиха обръчите на оперативка. Чудно ми е кой точно е подхвърлил изследването на Жоро. То е ясно, че при нас подобна информация няма да излезе в този вариант без съответната интерпретация – нали се водим червен вестник, но честно казано, се ядосах.

– Ти си опитен журналист, как мислиш наистина, какви са шансовете на Радев?

– Немалки, зависи...

– Защо и от какво?

– Ще се опитам да бъда кратка, но няма да е лесно. Първо, не забравяй, че който брой гласовете, той печели изборите. В Общинската изборителна комисия са царе, по СИК-овете също си правят каквото си искат, а с тези преференции объркването е тотално. Второ – става дума за почти изцяло контролиран вот. Радев стартира с гласовете на цялата администрация, бизнеса, работниците и семействата им, приятелските им кръгове... Всички гласуват под строй. Трето – на хората им писна от избори, писна им от всичко. Интересуват се единствено от доходите си, както впрочем и аз. Е, искат и по-добри условия за живот, защото, както си забелязал, по форумите всички псуват дупките по пътищата, заради които си чупим старите коли и ежедневно стават катастрофи! Обаче какво ни остава, като никой не ни чува – да похрачим ден-два във Фейса и толкова. Всяко чудо за три дена! Да не мислиш, че народът масово ще се юрне да гласува, ей така, от любов към спорта, демокрацията или към

поредната порция пишман-политици! Само твърдите ядра на партията ще отидат, а там ти е ясно, че БРЕГ имат пълен превес и солидна членска маса. Ако, разбира се, Радев не реши да се кандидатира като независим, но не вярвам да изтърве питомното и да тръгне да гони дивото. Не е в негов стил да поема непремерени рискове.

Доцента дълго мълча, а през това време Габи изпи питието си. Макар че ѝ беше трудно, реши да се въздържа и да не поръчва второ.

– Защо ме извика, само за да чуеш това, което ти самият знаеш ли?

– Не само, но ти благодаря. Мога да ти подсказва тема за размисъл. Напоследък нашето движение е доста ухажвано. Търсят ни за разни коалиции, предлагат ни партньорства. Явно сме станали сериозен фактор, даже и социологията ни отчита – каза Петков и се окашля делово.

На Гълъбина ѝ стана смешно, но кимна в очакване.

И тогава Доцента подробно описа срещата в „Гнездо“, която Стоян Тодоров беше организиран наскоро. Спести ѝ само целта си – Радев да прочете за заверата и да го ofereира подobaващо. После самият Петков щеше да е в силна позиция и да избира. Внимателно да претегли минусите и плюсовете и тогава да си даде задника под наем, но поне на подobaваща цена. Как мечтаеше за този момент...

Преди да се разделят, Доцента и репортерката се уговориха за още две неща – статията да излезе в „Северен глас“ в края на юли, а авторът да не цитира източника си както обикновено...

17.

Работният ден се очертаваше дълъг за Калоян Иванов. Повечето служители в Общината се изнизаха преди шестнайсет часа, нали и без това шефът беше отпускар, и младият мъж се ядоса сериозно. Искаше да зареже всичко, обаче трябваше да търпи още няколко години. Беше обещал...

Този следобед шефът на Дирекцията за обществени поръчки имаше още ангажименти. След малко започваше заседанието на Постоянната комисия по икономическите въпроси, стопанската политика и инвестициите и той подготви доклад за хода на две извънредни, но ключови за бюджета обществени поръчки. Едната – за ремонтите на разрушените от последния порой улици, а другата – за сметосъбирането, извозването на боклука и следващото зимно почистване. Сериозни дейности, обвързани с кратки срокове и още по-солидни пари. Налагаше се да се действа бързо, буквално администрацията се надпреварваше с времето, а мудните чиновници нямаха навика да си дават много-много зор. Дано да няма обжалвания...

Радев беше категоричен – преди изборите през есента улиците трябва да бъдат готови, поне козметично, а сериозните ремонти щяха да продължат после. Хоризонтът за окончателното им завършване беше дълъг – поне до средата на следващия мандат!

Проблемът с чистотата обаче изобщо не търпеше отлагане. И без това опозицията вече надигаше глава и бясно критикуваше по медиите, че градът е мръсен и се мие само веднъж годишно – за празника пролетно време. Даже и на подигравки го избиваха! Щели да правят молебен за дъжд, че да се изчисти калта, която заливаше центъра откъм старите казарми. Сякаш не им стигаха пороите и наводненията...

Калоян влезе в заседателната зала и на секундата забеляза Лора. Беше се настанила при репортерите, които по правило, освен сесиите, отразяваха и заседанията на комисиите. Кимна ѝ, а на общинските съветници подаде делово ръка за поздрав. Направи му впечатление свежият ѝ вид, късата пола и дългата русолява конска опашка и със свръхусилия овладя моментното си разсейване.

На срещата беше поканен и управителят на компанията, която тези дни пое временно сметопочистването – до

провеждането на новата поръчка. Николай Мартинов шумно поздрави, придърпа стола си и седна, заемайки нападателна стойка.

Иванов почти привършваше със скучния си доклад, когато неочаквано за повечето от присъстващите скандалът избухна на висок градус. Гечев пръв се развика, че Общината не контролира ни най-малко фирмите, с които има договори за различни услуги. Заяви, че е престъпление спрямо гражданите договорът за чистотата да се разваля посред лято, и поиска сметка от администрацията, задето първо е допуснала концесия за петнадесет години, а после я удължила с още пет едва ли не през главата на съветниците. След това, вече набрал скорост, изкоментира отчета на бюджета, от който нищо не ставало ясно.

– Колеги, засрамете се! Аз два мандата национален бюджет в Парламента съм правил. Какви са тези дребни цифри, някой може ли да ми ги разшифрова? Къде са просрочените задължения, колко са? А колко пари дължим по европроекти, някой може ли да обясни? Подигравате се с нас, измивате си ръцете, та после хората да викат, че съветниците сме виновни! И кога най-после Радев ще дойде на комисия, ей така, от куртоазия, от едното уважение към нас и избирателите?

Гечев направо крещеше, а репортерите си водеха записки, подсмиввайки се доволно от неочакваното зрелище. Поне не им беше скучно.

– Гечев, сложи си очилата и се успокой! Как всички разбират, само ти никога не си наясно. Ето ги параграфите, ето ги цифрите – направи опит да намали напрежението зам.-кметът Митко Димитров.

Още масло в огъня обаче наля Доцента, който заради дребния си ръст избиваше комплекси и рядко пропускаше възможност за изява. Особено пред журналисти.

– Колеги, най-отговорно заявявам, че нито аз, нито моята група ще подкрепим отчета на Иванов. И какво налага да се

бърза с нов договор за чистенето? Нали видяхте, че бързата кучка слепи ги ражда. Предишната фирма си обра техниката, вдигна си чукалата и – кой откъдето е, а имат неустойки да плащат! Абе няма ли правила в тази държава и в този град, или някой си мисли, че всичко му е бащиния и му принадлежи по право? Да я караме по-полека, че след изборите може други да управляват. Какво наследство ще им оставите? Само подводни камъни! – Доцента стана от мястото си и размахна гневно късите си ръчички.

– Искам думата! – Мартинов също се изправи.

Беше много висок и строен мъж, изглеждаше внушително на фона на Доцента, бяха съвсем като Крачун и Малчо, и журналистите се засмяха на очевидния контраст между тях. Предприемачът също леко се усмихна и заговори със съдържан, но категоричен тон:

– Господа, бих искал да взема отношение по чистотата. Поехме дейността преди десетина дена и резултатите вече са очевидни. За това, че ни дадохте доверие в аванс – благодаря. Поправете ме, ако греша, но май нямаше много кандидати по средата на годината да си създават допълнителна работа и главоболия. Колегата не иска да се бърза с новата поръчка, аз пък нямам време да чакам. Не крия, че компанията ни ще участва и вече си планираме нещата. В бизнеса всичко е една крачка напред, уважаеми – Мартинов погледна право в очите Доцента, – тук не става въпрос за семки и бонбонки, а за сериозно планиране. Знаете ли за колко работници нося отговорност?

– Как така семки и бонбонки, това е неуважение. Намирате се в сградата на местния парламент, а не на улицата, нито пък на сметището! – Доцента изгуби напълно самообладание и напусна заседанието, тряскайки силно вратата зад гърба си.

Мартинов пусна още една усмивка и отново седна. Този път погледът му срещна очите на Лора, която леко му кимна.

Още му беше сърдита, но не можеше да не признае, че в случая той беше прав.

Накрая все пак останалите съветници гласуваха отчета на Иванов и комисията приключи по същество работата си.

– Не е лесно, а? – Лора хвърли съчувствен поглед на Калоян, докато на излизане минаваше покрай него.

Той не каза нищо, но десетина минути след като се разделиха, ѝ прати съобщение по месинджъра. Тя го прочете веднага:

„Можеш ли да се качиш в кабинета ми?“

„Сега ли?“

„Да, ако имаш десет минутки.“

„Ок, идвам.“

Наближаваше осемнайсет часа и по коридорите на Кметството не се мяркаше никой. В асансьора за четвъртия етаж на сградата Лора се качи сама. Мисълта ѝ блокира въпреки емоциите преди малко. Нямаше ни най-малка представа за какво я вика Иванов, сигурно по работа, да ѝ каже нещо. Усети, че се притеснява. Пооправи стегнатата си в опашка коса и избърза навлажнените си ръце в полата. Чак след това едва-едва почука.

– Влез!

Лора бързо се мушна в познатия вече кабинет.

– Заповядай, седни. Наистина не е лесно, но пък е интересно, нали?

Калоян се усмихна и ѝ подаде пепелник. Лора още млечеше, не ѝ стигаше въздухът не само заради жегата. Устните ѝ бяха пресъхнали и тя помоли за чаша вода. Едва отпи, пое си дъх и се огледа наоколо. Мъжът срещу нея млечеше и също я гледаше. Тя взе едно кламерче от бюрото и го изстреля срещу него. Той я погледна учудено, приближи се и я гушна, като потърси устните ѝ.

– Не ми каза женен ли си? – успя да го попита.

– Не съм, след това ще говорим... – Калоян запуши малката ѝ сладка уста с целувка. После я остави за момент, колкото да заключи вратата.

18.

След няколко часа Лора се прибра в квартирата. Изобщо не беше на себе си, а разбърканите ѝ мисли препускаха през изминалия ден с бясна скорост. Влезе в банята и дълго стоя под хладния душ. Приключението с Калоян дойде неочаквано, без да го планира, без да има представа какво ще се случи нататък. Беше заинтригувана от него, този мъж я привличаше, започваше да се влюбва... И случката в кабинета му... Беше спонтанно, страстно, възбуждащо, рисковано, безумно! Никога не ѝ бе минавало през ума, че ще прави секс на такова място. На Калоян сигурно му се е случвало и друг път, по дяволите! С колко ли колежки е оставал насаме. Сигурно си е помислил, че е лесна и си ляга с всички, ей така, на втората-третата среща... Затвори очи. Кожата ѝ изтръпна и тя усети сладка болка в гърба, може би заради твърдото бюро... В началото започна неуверено, сякаш се страхуваше, че тя ще избяга. Беше нежен, в движенията му като че ли имаше въпрос и Лора го насърчи. Тогава и двамата забравиха за целия свят. Нямаше значение къде се намират, нито че не се познават, нито дали утре пак ще се срещнат. Бяха само телата си...

Лора спря душа, облече халат, излезе на терасата и запали цигара. От квартала, в който живееше, се виждаше целият град. Ясна, гореща и тиха нощ, а прозорците наоколо светеха приглушено. Какво ли правят сега хората, които живеят зад тях? Може би привършват късната си вечеря или се карат, или пък се обичат, някои вече спят, а други сън не ги хваща. И на нея не ѝ се спеше още въпреки умората. Обичаше този град и искаше да постигне успех тук.

Беше родена далеч, но семейството ѝ се пресели насам още когато тя и сестра ѝ бяха деца. Баща ѝ беше от този край и заради това често повтаряше, че полето ражда тикви, а Балканът – хора. Като малка Лора изобщо не разбираше какво означава това – представяше си някакви огромни жълти тикви,

които се търкаляха като футболните топки, с които момчетата от панелния квартал играеха всеки ден мач пред блока им. По-късно, вече в гимназията, Лора откри магията на старата част с нейните живописни калдъръмени улички и цъфтящите мушката по чардаците на стогодишните къщи. Веднъж попита татко си за тиквите и хората, а той ѝ каза, че старите балканджии навремето са били истински мъже – жилави и корави като планината, която ги приютила. Помнеше и друго – един път в час по литература бяха ядосали учителката си и тя се развика, че поколението им е в безпътица и е изгубило своята идентичност. Нямали респект от нищо и от никого, половината от тях били заченати... в пияно състояние, а другите – просто защото е трябвало. Това я потресе и тя реши, че отсега нататък няма да се доверява на чужди преценки. От кротко и срамежливо дете Лора се превърна в своенравна и вечно сърдита тийнейджърка със собствено мнение за нещата от живота. Изкара труден и дълъг пубертет с всички екстри – направо побъркваше майка си и баща си. Предпочиташе компаниите на лошите момчета, с които понякога опитваше трева и алкохол. Повечето от съучениците ѝ бяха типични представители на „скайп поколението“. Родителите им бяха в чужбина и затова ги възпитаваха бабите и дядовците. Или по-точно – никой не ги възпитаваше. Тя им завиждаше и много искаше да е самостоятелна като тях. Някак си успя да завърши средно с приличен успех, макар често да викаха майка ѝ при директора. После записа модерната специалност „Политология“ в университета, колкото да отбие номера пред техните, а и нямаше много идеи за бъдещето. Можеше да пробва късмета си в Англия, където сестра ѝ вече живееше, но изведнъж по средата на следването си се промени. Стори ѝ се доста глупаво да прави всичко, ей така, между другото. Дотук трудно намираше мотивация за каквото ѝ да е – просто нещата ѝ омръзваха бързо и скуката беше неин постоянен спътник. Затова реши да опита с журналистиката – провокира я динамиката, разнообразието и честно казано,

намираше професията за сравнително почтен начин човек да бъде известен и да успее. Или поне така си мислеше, докато правеше първите си опити да пише репортажи. Дотук постигна всичко сама, а то и не бе кой знае какво, беше само началото. Заради дописките ѝ вече я познаваха, тя също опозна много характери и постепенно се раздели с илюзията, че светът се върти единствено около нея. Впрочем повечето хора, с които се срещаше по работа, се вземаха прекалено сериозно и живееха в огромна заблуда, че те са центърът на Вселената. На някои от тях Лора се радваше откровено, други я дразнеха много, а към трети изпитваше смесени чувства и подхождаше предпазливо. Калоян например едновременно я привличаше, но и нещо в него я дразнеше. Не си представяше, че мъж с подобно образование ще избере такава скучна чиновническа професия, вместо да се занимава с бизнес. Когато преди няколко дена го видя в нощния клуб в съвсем различна светлина, усети силно привличане. Преди няколко часа обаче представата ѝ за него съвсем се преобърна... След секса останаха в кабинета му известно време. Първо от предпазливост и после – Лора трябваше да свърши още нещо оттук, защото нямаше време.

В редакцията очакваха дописка от заседанието на комисията. Останалите материали бяха готови и дежурният редактор я предупреди по-рано, че ще ѝ пази двайсетина реда на трета страница. Калоян предложи служебния си компютър, но Лора носеше таблета си и за десетина минути изпрати репортаж от скандала на имейла на „Полет“. Обаче не си тръгна веднага. На двамата им беше добре заедно – той се държеше, сякаш не се е случило кой знае какво, а и тя нямаше вид на ошипана девойка, потънала в срам. Поговориха си за тривиални неща, нали не се познаваха. Калоян я заразпитва дали е доволна от репортерството, над какво работи в момента, вълнува ли се от предстоящите избори. Тя също избягваше лични въпроси, за да не си помисли, че е хлътнала по него. Разделиха се без уговорка, че ще се видят пак, но

той я целуна нежно, като ѝ пожела лека вечер. Предупреди я да каже на охраната долу, че е имала служебен ангажимент и ѝ даде празна папка за алиби...

Дали ще ѝ се обади? Ако се видят случайно, ще се направи ли, че нищо специално не се е случило между тях? А утре можеше да повтори малкото си кабинетно приключение с някоя друга репортерка или служителка... Лора нямаше абсолютно никаква идея дали ще продължат връзката си. Възможност имаха ли връзка? Легна си с надежда и веднага потъна в сън без сънища.

Събуди я телефонът. Минаваше девет часа, беше се успала здраво! Погледна на дисплея и видя, че я търси боклукчийският бос Николай Мартинов. Този пък какво иска сега?! Нали си беше харесал рекламния материал, който миналия ден излезе.

– Ало?

– Добро утро, моето момиче, работиш ли вече?

– Не ми е приятно да ме наричаш така. Извинявай, честно казано, сега ставам! – Лора не искаше да бъде груба, но не пазеше добри спомени от срещата с него.

– Нищо, аз така се обръщам само към скъпи на сърцето ми хора. Каня те на работен обяд, имам предложение за теб.

– На обяд не мога, събираме се в редакцията при шефката

Лора си помисли, че ще я сваля, и въобще не ѝ беше до него. Опита да се откаже учтиво.

– Важно е. И за двамата. Тези дни ще отсъствам от града, затова трябва да се видим днес.

– Добре, към един часа ще мога да се освободя. Къде да дойда?

– В същия ресторант, на центъра.

– Ок, чао!

След оперативката Лора беше точна, Мартинов също. Двамата се настаняха почти едновременно и поръчаха от обедното меню по една салата „Табуле“. За себе си тя поиска

още пилешка пържола и минерална вода, а той свински карета със сос „Бешамел“ и голяма студена „Болярка“.

– Прегледах вестниците, много са язвителни дописките от вчерашната комисия.

– Просто си вършим работата. Отразяваме без коментар, само фактите. Нали и ти беше там или бъркам? – Лора се засегна от името на цялата гилдия.

Напоследък всички си въобразяваха, че могат да държат сметка на журналистите какво и как да пишат. Ако беше толкова лесно – да хващат химикалките и да пробват!

– Май не си в настроение?

– Не съм. Кажи защо ме повика?

– Интересуваш ли се от политика?

Този направо я застреля. Изобщо не очакваше подобен въпрос.

– Честно казано, не особено. Следя новините, разбира се, това ми е работата, пък и всичко живо коментира предстоящите избори, но нали не пиша за политика по принцип. Иначе завърших политология... Защо питаш?

– В бизнеса съм отдавна. Фирмата ми има договори в няколко големи града. Работата като цяло върви добре, развиваме се. Но вашите общинарчета ми се правят на интересни. Подозирам от опит, че за да спечеля поръчката, ще ме изнудват. И взе да ми писва. Водя разговори на още няколко места и реших с приятели да регистрирам една-две местни коалиции за участие в изборите.

– Къде?

– В родния ми град, тук и може би по морето.

– Искаш да напиша статия за това?

– Не, искам да се включа в тукашната листа. Като кандидат за общински съветник.

– Ъъъ, не те разбрах нещо? Защо аз?

– Защото не взе онези двеста лева.

Вилицата на Лора увисна във въздуха с пилешката хапка. Значи, така! Пробвал я е! Втренчи се в мъжа насреща

й. Беше около четиридесетте, чаровен, със светли очи и русолява с тук-таме бели кичурчета коса. Нямаше вид на сериозен предприемач, поне представата на Лора за мъжете, които правеха голям бизнес, бе малко по-различна. Носеше се спортно, държеше се една идея по-свойски от общоприетото, бързо скъсяваше дистанцията. Явно имаше амбиции и в политиката...

– Всъщност каква ти е идеята?

– Много просто. Бачкам яко, от студент се оправям сам. Вече храня стотина души, плащам заплати, осигуровки, данъци. Обаче не ми харесва да ме правят на глупак. Отказвам да плащам данък „рекет“ на разни чиновници, дето не знаят как да изкарат сто лева сами, по цял ден чоплят семки зад бюрото си и се чудят кого да прецакат. Щом властта ще ме изнудва, по-добре да стана част от нея и аз да водя играта. Не съм съгласен да ме представляват посредници – дребни рушветаджийчета. Те трябва да се съобразяват с такива като мен, а не аз с тях.

– И защо не станеш член на някоя партия? Не е ли по-лесно и по-правилно?

– Правила тук няма, скъпа. Тези, които ги създават, после ги нарушават без всякакви угризения. Всичките са еднакви. Гледат си интереса и се правят на много загрижени. Докато са в опозиция, сипят едни обещания, свят да ти се завие, а като влязат в управлението, заболяват от амнезия. И богатееят на гърба на хора като мен и теб.

Лора мълчеше. Прав е, нали и тя виждаше, че повечето местни управници бяха все на една софра. Говореха по един и същи начин, без значение кой от коя партия е, имаха еднакви маниери – въобще все едно са излети по еднакъв калъп. Но не бързаше с отговора.

– Ако си съгласна, по време на кампанията ще те ползваме и за пиар, че пишеш добре. Разбира се, срещу заплата, но ще работиш здраво и този път не те подкупвам – Мартинов се шегуваше, но запази сериозния тон.

– А кандидат за кмет? Кого ще издигнете?

– Почти съм решил да играем само с листа. Десетина свестни човека, не повече. Спрял съм се и на водач – бизнесмен, местен авторитет с добро семейство, но сега няма да коментирам имена. Ако си съгласна, ще си в първата петица на листата. Трябват ми млади, нахъсани хора като теб. Е, какво ще кажеш?

– Склонна съм да приема – Лора беше откровена. – Само не знам Първанова какво ще каже. Ако се наложи да избирам между това и вестника, да знаеш, че работата ми е номер едно. Обичам си професията и не мисля да я сменям. Не ми беше лесно да стана титулярен репортер в „Полет“, а там се натискат много колеги.

– Не те карам да си сменяш работата, няма нужда.

– С какво име ще се явим на изборите – очевидно вече беше съгласна.

– Работното име е Гражданска инициатива „Промяна“.

– Хм, малко е тривиално, но хората май наистина имат нужда от промяна.

– Ще видим дали са готови за нея. Хайде, ще те откарам.

19.

Звънкият смях на десетгодишното хлапе оживи селската къща, а възрастният човек срещу него сякаш се опомни и уморен остави настрана празното зелено шише от вино, с което се бореше вече половин час. Дядото на малкия Ники въздъхна шумно и също се разсмя. Нямаше смисъл да продължава неравната битка с тапата от бутилката, опитвайки се нагледно да демонстрира измислената от него „безотпадъчна технология“. Пенсионирани ревизор, големият Николай Мартинов все още прашеше от енергия и идеи, а внукът, който носеше неговото име, прекарваше всички ваканции на село, понеже родителите му бяха все заети. Бащата музикант, майката – преподавател по литература, и в градския им дом почти през вечер гостуваха на шумни купони хора

от местните артсреди. За Николай дядо му по бащина линия беше един от най-практичните хора, дори до дребнавост, а случката с тапата си остана ярък и мил спомен от щастливото детство, въпреки че оттогава изминаха почти тридесет години...

Тайната на „безотпадъчната технология“ беше простичка, даже нямаше тайна. Нищо, или почти нищо не трябваше да бъде ликвидирано, превръщайки се в непотребен боклук, ако можеше да се оползотвори. За тази цел дядото не изхвърляше остатъците от семейните вечери, а грижливо ги сортираше. Казваше, че за хората храненето трябва да е удоволствие от тържествения акт, и след него пристъпваше към останалите си задължения. Част от отпадъците отиваха в печката на дърва, а останалите, които режеше всяка вечер на ситно с джобното си ножче – за храна на животните. Със същото грижливо отношение подхождаше и към стъклярията вкъщи, половината от която предаваше в пункта за стъклен амбалаж, а другата връщаше в селския магазин. За беда обаче корковата тапа не можа да излезе с тирбушона и бившият ревизор старателно се опита да я извади от бутилката с нарочно пригодно въженце. Обаче за такава майсторска работа се изискваха ловки ръце и търпение, каквито възрастният човек вече не притежаваше. Малкият му оказа сериозна морална подкрепа. Въртя се около него, окуражава го, даже по едно време си изплези езика от зор, въпреки че майка му и татко му все го шляпваха заради лошия навик. Дядото толкова се умори да се бори с вироглавата тапа, че в един момент наду бузи, без да се усети, и взе да духа тапата... през дебелите стени на шишето. И момчето се разсмя от сърце! Тази случка така и не избледня, а понякога Николай се чудеше дали всъщност не се захвана с бизнеса с чистотата заради безотпадъчната технология на дядо си ...

Малкият Ники израсна щастливо и обгрижвано дете, на което му харесваше да се отличава от останалите. Учението

му вървеше леко и когато шестиците се заредиха в бележника, взе да кръшка от часове, понеже не искаше другите да му се подиграват, че е зубрач. Заради това натрупа десетки неизвинени отсъствия и си докара намалено поведение, а майка му кършеше ръце, че няма да може да кандидатства в университета. Добре, че като стана в десети клас, изведнъж държавата се промени и намалените поведения изчезнаха...

Ники беше музикален и всяка свободна минута прекарваше в мазето в яко блъскане на барабаните, подарък от татко му. Даже стана нещо като фронтмен на пънкбанда от петима тийнейджъри с мутиращи гласове, сърдити погледи и алтернативно мислене. Харесваше му да се изживява като бунтар, но някак си интуитивно долавяше, че нито той, нито който и да е друг от съучениците му ще променят средата около тях. Четеше много, дори и поезия, а от време на време се затваряше, за да рисува графики, които не показваше на никого. Вместо това ги прибираще в кашони, защото му свидеше да ги изхвърли. Кандидатства на няколко места и издържа всички приемни изпити. Родителите му се опитаха да го насочат към психологията, но той без колебание и без да ги уведоми записа модерната тогава специалност „Бизнес технологии“. Вечерта, преди да го направи, сънува вече покойния си дядо, който упорито се бореше с корковата тапа в празната винена бутилка. Сънят му хареса...

След университета изкара сравнително лека и кратка казарма и замина за Австрия без всякаква идея какво ще прави с живота си. Случайността го изпрати в малка фирма за чистота първо като общ работник, а после изучи занаята във всичките му детайли. След години се върна в родния град, тегли кредит и започна самостоятелен бизнес. Въпреки че беше хубавец и мадамите си падаха по него, личният му живот не потръгна, пък и той не се свърташе на едно място. Затова след почти тригодишна връзка тихо се раздели с майката на сина си – нацупена и нереализирана театрална актриса.

Работата му вървеше, фирмата се разрасна и Николай спечели солидни клиенти в няколко големи града. Успехът не дойде лесно и превърна някогашното безгрижно хлапе в циничен и подозрителен мъж, на когото взе да му писва от-всякъде да го изнудват. Или поне да се опитват да го правят, при това без каквито и да е скрупули. Беше участвал в десетки бутафорни конкурси и обществени поръчки, стъкмени за „правилните хора“. Абсолютно никакво значение нямаше коя партия къде управлява, защото цветът на парите бе еднакъв за всички, а принципът ясен – за да получиш, трябва да дадеш. В крайна сметка и той се видя принуден да дава, но предпочиташе да е по-елегантно, така че да не изглежда като чист рушвет за конкретен общински чиновник, от когото зависи уж безпристрастната надпревара. Винаги залагаше в проектодоговорите годишен процент за благотворителна дейност. Някъде беше финансирал изграждането на спортни игрища, другаде – спонсорство за пенсионерски клубове и детски домове. И понеже вече беше наясно как действа общинската власт, проучи опита на няколко местни сдружения и реши да регистрира листи за изборите там, където бизнесът му бе най-уязвим от общински рекет.

20.

В горещия юлски ден Нета паркира елегантния си личен автомобил на запазеното за нея място пред най-новия хотел и с бърза крачка влезе в хладното фойе. Сълзите напиха зад слънчевите ѝ очила, а тя не искаше персонала да я види разстроена. Нямаше и много време. Взе асансьора, натисна бутона за спа центъра и се разрева без глас. Днес цялата журналистическа гилдия се сбогува с доайена си – кореспондента на Българската телеграфна агенция. Обичан колега, добър приятел, професионалист. За огромно съжаление хората от неговата порода бяха на изчезване. Първанова не беше особено близка с него, но ѝ стана много мъчно, когато разбра.

Бяха връстници, а преди години, макар и за кратко, дележа един кабинет в старата редакция на вестника. И той, като много други колеги, бе минал школовката на областния всекидневник. Даже казваше с присъщото си чувство за хумор, че „Полет“ е ковачница за вестникарски кадри...

Антоанета така ѝ не разбра, че асансьорът е спрял. Усети се, когато в тясната му кабина влязоха мъж и жена, очевидно чужденци, и поеха към рецепцията. Нищо, ще се повози още малко...

Сълзите ѝ отново потекоха. Тя не ги обърса, а направо зави към дамската съблекалня. С облекчение махна от едрото си тяло черните дрехи, изхлузи високите токчета и се загърна с луксозен халат. Нагласи внимателно температурата на сауната, изсипа във ваничката няколко капки мента, намаза лицето си с мед и почти се свлече на пейката.

На погребението дойде елитът на града. Кметът, съветниците, депутатите, които бяха в парламентарна ваканция. В последния му път изпратиха колегата си всички журналисти. Почит отдадоха младите, за които той бе ментор, но и малкото останали живи негови учители в професията. Собствениците на медиите, главните им редактори и изпълнителният директор на БТА също сведоха глави редом до опечаленото семейство. Шокът пред смъртта бе неподправен. Скръбта за големия човек и истински журналист – дълбока. Доброто му сърце бе спряло внезапно и никой не искаше, а и не можеше да повярва, че лъчезарният мъж напусна неочаквано суетата и лицемерието на тленния свят.

Ще го помнят завинаги, защото помагаше на колегите, задаваше и спазваше стандартите в професията, знаеше много. Имаше класа. Не се забъркваше в скандали и интриги, не се интересуваеше от жълти новини. Очите му бяха добри и все усмихнати, носеше характерни мустаци, под които вечно димеше цигара. Обичаше компаниите и чашката, беше бо-хем. Пари в него не се задържаха, а когато вземаше заеми, винаги се издължаваше.

Истинският журналист в тази страна умираше млад – ако не по възраст, то със сигурност по дух. Отиваш си без време, длъжник на семейство и приятели, защото се надпреварваш бясно с времето и събитията, които отразяваш. Напрежение, стрес, съдебни дела – все атрибути на професията наред с инфаркти, инсулти, злоупотреба с алкохол. Работиш на пета скорост, за да не изтървеш новината, да разровиш докрай проблемите в търсене на истината, да се пребориш с безразличието и служебното отношение на държавата, а гладната за сензации публика да бъде нахранена...

Почивай в мир, колега! Загубата е огромна...

Антоанета отпъди зловещата мисъл какво ли ще бъде нейното собствено изпращане. Надяваше се, че има още много време до края, а хубавите неща в живота ѝ тепърва ще се случват, нали надеждата умира последна. Хвърли поглед към изящния си часовник „Азаро“, подарък от софийския шеф за петата ѝ годишнина като главен редактор. Минаваше шестнайсет часа – време беше да се върне в редакцията, за да одобри утрешния брой.

По пътя ѝ се обадиха от полицията. Имали заподозрян за катастрофата. Отказаха подробности, но обещаха да я държат в течение. И разбира се, настояха за конфиденциалност. Уточниха, че когато установят със сигурност извършителя и мотивите, ще уведомят първо нея, а после и останалите медии... Първанова остана безмълвна и потрепери както в нощта, когато разбра за инцидента.

21.

В събота следобед Радев подписваше документи в кабинета си и бързаше за откриването на традиционния Международен фолклорен фестивал. Вечерта във вилната зона извън града щеше да присъства и на конкурс за най-красива танцьорка. Не му се ходеше, нямаше настроение, но не можеше да откаже. Фестивалът носеше пари и реклама на

общинската хазна, а градът го обичаше и беше свикнал с подобни пъстри събития. За дефилето на танцьорите дори се спираше движението на автомобили по главната улица и хората буквално окупираха целия център чак до Кметството.

През прозорците вече се чуваше глъчката на публиката, която нетърпеливо се редеше зад загражденията, за да гледа пищното зрелище. Музикантите, които съпровождаха трупите, репетираха усилено и уличната акустика отнасяше екзотичните звуци надалеч...

Ненаситният за зрелища град се настройваше за удоволствия, летни флиртове и едноседмична фиеста. По това време на годината карнавалното настроение помиташе сивотата и грижите на делника и дори дежурните хейтъри във форумите сякаш си вземаха почивка, защото никой не обръщаше внимание на хленченията им. Затова пък социалните мрежи изобилстваха от колоритни снимки и клипове на танцовите състави по откритите сцени, изместили обичайните коментари за множеството неуредици. Хаосът с движението, задръстванията и паркирането, прашните улици и мръсният въздух, презастрояването, инфраструктурата в крайните квартали и язвата в сърцето на града, каквато от години бяха старите казарми, щяха да почакаат предизборната кампания.

Хората си искаха поредното представление и щяха да си го получат. Както и студена бира, евтини кебапчета и пържени картофи, които търговците щедро предлагаха покрай фестивала...

Въпреки всеобщата еуфория настроението на кмета бе на кота нула. В последните няколко дена Радев не можеше да спре да мисли за внезапната смърт на кореспондента на БТА. Уважаваше го искрено, защото и той, и медията, за която работеше, бяха институции. Тази пролет на празника на града лично му връчи традиционната награда за постижения в културната сфера...

„По дяволите! Работиш, градиш, блъскаш се, срещаш по пътя си приятели и два пъти повече врагове, падаш, ставаш,

ако можеш, понякога дори пълзиш и... изведнъж – край! Пред смъртта всички са еднакви, а тя самата – равнодушна към етикетите, с които приживе доволно се окичваме. Не ѝ пука кой примерно е кмет, журналист, голям политик или поредният пропаднал клошар и пияница от крайния квартал, мислеше си Радев. И какъв точно е смисълът цял живот да преследваш власт, слава и пари, вместо да се радваш на малките неща...“

Кметът погледна през прозореца и видя жена си сред официалните лица на фестивала, които вече го очакваха. Усмивката му обаче остана наполовина, защото до Невена стърчеше с една глава над нея най-новата му любовница – пиарката Магда, издокарана в предизвикателна червена къса рокля, която прекрасно подчертаваше морския ѝ тен.

Радев затвори рязко прозореца, сложи вратовръзка и облече сако върху спортната риза. Стига терзания, трябва да е силен, той Е силен! Той е властелинът на града, хората го обичат и боготворят! С документите ще продължи или утре, или в понеделник. Мина покрай огледалото и доволен от видяното, излезе навън.

А там ставаше все по-горещо! Един след друг на трибуната пред Общината танцьорите демонстрираха таланта си. Публиката аплодира летящите грузинци, египетските дервиши, майсторите на аржентинското танго, перуанските индианци, темпераментните танцьори от Колумбия и Чили. Най-силни овации обаче зрителите запазиха за изпълненията на местните фолклорни ансамбли.

Лора гледаше захласната. Не беше по работа, защото друг колега отразяваше събитието за вестника, но зае място при останалите журналисти на първа линия. Дойде с приятелки от любопитство и... с надежда да види Калоян, който упорито не ѝ се обаждаше.

В един момент танцьорите се омесиха с публиката и част от зрителите се хванаха на хорото. Последваха ги няколко от

официалните лица и самият Радев, който захвърли сакото и с чувство за ритъм майсторски заситни стъпките. Личеше, че като млад е играл народни танци. Даже в началото на мандата си въведе иновативен начин за сплотяване на общинския колектив. Всеки ден, след края на работното време, на петия етаж в Кметството служителите надуваха музиката и поне един час здраво друсаха хора и ръченици. И понеже в града скрито-покрито нямаше, когато разбраха, медиите пуснаха новината по първите си страници. Тя беше посрещната както с много лайкове, така и с два пъти повече откровени подигравки и язвителни коментари. Сега обаче публиката се радваше и много от хората танцуваха, макар и на място.

По-назад сред официалните гости надничаша група съветници. Чудеха се да се смеят ли, да плачат ли. Хем ги беше яд, че не са на хорото, защото не могат да танцуват, хем се удивяваха как така кметът се е слял с тълпата.

– Ееее, така се прави предизборна кампания, близо до хората! – отбеляза Доцента.

– Утре може и колело по главната улица да подкара. Нищо, че от обещаните велоалеи няма и помен – измърмори Стоян Тодоров. И сниши глас към колегата: – Нали не си забравил за срещата на първи при мен. Че като гледам заместниците на Радев, яд ме хваща как и те протриват ръце за втори мандат. Послушковци, само си натискат задниците и си пазят заплатите. А в ресорите им пълно с проблеми! – добави Тодоров и намигна на Доцента.

– Не съм забравил, тия дни се събираме в сдружението, за да вземем решение.

– Добре, колега...

Дефилето на танцьорите вече привършваше, но зрителите нямаха намерение да си тръгват. Всички си правеха снимки с екзотичните артисти и им се радваха от сърце. Някои използваха случая да се здрависат с кмета, да споделят проблем или просто да му направят комплимент. Той

също не бързаше и отговаряше учтиво на съгражданите си, още повече че наоколо се навъртаха репортери.

– Здравейте, госпожице Маринова!

Лора чу познат глас и леко ѝ примая.

– Здравейте, господин Иванов.

– Много добре изглеждаш, как си?

– Откога се интересуваш как съм? – заяде се Лора.

– От известно време – загадъчно отговори Калоян.

– Да бе, я виж, тук плува ли корабче? – младата жена посочи окото си и престорено завъртя устни в кифленска физиономия.

– Може би – каза Калоян и се усмихна леко. – Е, виждам, че имаш компания. До скоро!

Лора не отговори. Фръцна се и тръгна с приятелките си към парка, където вече започваше първият концерт от едноседмичната фестивална програма. След няколко секунди обърна леко поглед към Калоян, който говореше нещо сериозно с Радев и въобще не изглеждаше развълнуван от срещата им.

Вечерта настроението от улицата се пренесе в далеч по-изтънчената обстановка на бившата правителствена резиденция във вилната зона. Някогашният комплекс с хотелска част, ресторанти, конферентни зали и хеликоптерна площадка навремето се ползваше само от елита на стария режим и лично от комунистическия лидер Тодор Живков. Резиденцията отдавна бе частна собственост и все още предпочитано място за VIP събития и специални гости въпреки конкуренцията на десетките нови кокетни хотелчета.

Голямата тераса вече посрещаше отбраната публика на конкурса за красавици. Журито беше лично избрано от президента на фестивала – освен него чара на танцьорките щяха да оценяват кметът Пламен Радев, бизнесменът Атанас Пашов и главната редакторка на Издателска къща „Антика“ Антоанета Първанова.

Нета се правеше, че цялата светска суматоха ѝ е су-пердосадна, но всъщност беше поласкана от поканата. Все по-рядко излизаше и един-два ментови коктейла в изискана обстановка щяха да се отразят позитивно на самочувствието ѝ. Досещаше се, че президентът на фестивала я покани, за да си гарантира позитивен материал за събитието във вестника и списанието, но какво от това? Такива бяха правилата на играта между медиите и силните на деня и тя нямаше абсолютно никакво намерение да ги променя. Вярно, беше някак си неудобно стара мома да оценява двайсетгодишни хубавици, но – *c'est la vie*, както казват французите.

С кмета бяха близки, с Пашов също си имаха уважението – той бе един от най-лоялните и дългогодишни рекламодатели във вестника, така че поне компанията щеше да е на ниво.

Публиката беше разнородна и в нея имаше всякакви хора. Семейни двойки средна ръка, известни хубавици, просто златотърсачки, мъже, които определено си търсеха нежна компания, бизнесмени и културтрегери. Плащаха си, за да присъстват на едно от най-престижните светски партита през лятото, но иначе парадираха, че са лично поканени. Всички спазиха дрескода на партито и се бяха изтупали в светлосини дрехи. Президентът осигури един от най-популярните шлагерни певци, който се харесваше на по-средното поколение и умееше да вдига хората на дансинга. Очертаваше се наистина добър купон.

Радев зае мястото си, ръкува се сърдечно първо с Първанова, а после и с кума си Пъшо и хвърли поглед към масата, на която настаниха жена му заедно с още две известни семейства. Надяваше се Невена да се отегчи, да си тръгне скоро, а той да прекара час-два в компанията на Магда, която също дойде и седна на по-задна маса заедно с другите му пиари.

Кметът запали пура и обходи с преценяващ поглед останалите петдесетина маси на терасата. Замисли се колко от присъстващите ще дойдат на неговия коктейл за откриване

на предизборната кампания. Вероятно всичките до един, без, разбира се, Петър Гечев, който също беше тук – на едно от предните сепарета в изцяло мъжка компания. Гечев му кимна и Радев отвърна дежурно на поздрава.

– Добър вечер! Уважаеми господин кмет, господин областен управител, дами и господа, скъпо и отговорно жури, добре дошли! Имам честта и огромното удоволствие да съм ваш домакин в тази чудесна лятна вечер. Желая ви да се забавлявате и да оставите грижите на тези, които не присъстват – направи опит да се пошегува домакинят.

Смешката му се прие добре, защото от публиката се чуха аплодисменти и одобрителни възгласи.

– Няколко думи за регламента на конкурс „Мис Фестивал“, който тази година отбелязва своето дваисето издание. Използвам случая да благодаря лично на господин кмета Пламен Радев и общинските съветници за доброто ни партньорство през годините. И така, тази вечер пред нас в три кръга ще се представят десет участнички. В първи кръг ще изпълнят фолклорен танц, във втория ще дефилират по национални носии, а в третия кръг пет красавици, които справедливото ни жури ще определи, ще се представят по бански костюми. Благодаря на фирма „Афродита“, която уши специално за дамите плажните им облекла. След конкурса продължаваме с концертна програма. Дами и господа, вечерта ще е дълга – насладете ѝ се. Пожелавам ви незабравими емоции!

Мощни аплодисменти изпратиха президента на мястото му до ВИП журито. Светлините в градината загаснаха, диджеят пусна хитова балада и една след друга на сцената излязоха претендентките за титлата. В началото изиграха общ танц, след което започнаха индивидуалните им изпълнения.

Публиката се разгорещи, чашите се пълнеха, настроението вдигна градус, аплаузите ставаха по-силни. Участничките в конкурса бяха професионални танцьорки и впечатляваха с красотата, изящество и стил. Танците им бяха

пленителни, националните носии – колоритни, а младостта – провокативна.

След края на втория кръг обявиха почивка и сервитьорите се разсметяха за още поръчки. Журито определи петте финалистки, а гостите използваха паузата, за да се поразтърпат и обменят последните градски клюки. Радев също се разхождаше с чаша в ръка между масите, когато Гечев го заговори.

– Как минава лятото, кмете? Много работа, а?

– Обичайното напрежение, знаеш как е...

– Слушай, бяхме говорили да ти се обадя да се видим, но не искам да давам поводи за спекулации, като се срещнем насаме. Така или иначе все някой ще разбере, светът е прекалено малък – Гечев свойски хвана кмета през рамо и го поведе към края на терасата, откъдето надолу се разкриваше великолепна нощна гледка. Призрачно осветените сгради се сливаха със звездното небе в съвършена безкрайност, пред която човек трудно оставаше равнодушен. В този момент и двамата мислеха едно и също – искаха да притежават града.

– Готвиш ли вече кампанията? – Гечев сниши глас, въпреки че на терасата бе достатъчно шумно.

– Моите хора имат грижата, аз почти не се занимавам. Пък и вие нали още нямате кандидат –провокира Радев председателя на ПСБ.

– То всъщност от теб зависи кого ще кандидатираме. Може да ти намерим някой много удобен съперник, стига да се споразумеем, нали сме от едно котило – намекът се отнасяше за отдавнашното членство на кмета в редиците на БКП. Въпреки че по онова време бе много млад и тогава всички членуваха в Партията, Радев откровено се дразнеше да му го припомнят.

– Хайде, не се заяждай сега. Какво точно имаш предвид под споразумение?

– Ние го играем по-лежерно, така да се каже. Осигуряваме ти победа още на първи тур, да не харчим излишни пари за

балотаж, а после си стискаме ръцете и ти ни даваш председателството на Общинския съвет.

– Ти сериозно ли си вярваш, че победата ми зависи от вас? Не сте много в кондиция, Гечев, нямате кой знае какви полезни ходове – убедено заяви Пламен Радев, който нямаше навика да дели успехите с други, още по-малко пък с политическите си опоненти.

– Има време, може и да размислиш. Склонен съм на по-сериозен разговор. На седми август вдигаме официално кандидат и мен ме навиват – почти го удари на молба Гечев.

– Хубаво. Да вървим, че хората са нетърпеливи. Лесно ти е на теб, аз трябва оценки да пиша – Радев сви иронична усмивка и тръгна към мястото си.

Разговорът им веднага предизвика шеговития коментар на Пъшо:

– Пламене, любопитна гледка бяхте. Само за снимка на първа страница в „Полет“ – предприемачът смигна на Първанова, която деликатно премълча.

Кметът само кимна и се направи, че е погълнат от петте хубавици на сцената. Само че в момента изобщо не ги забелязваше. Вече му стана досадно, а и този цървулко Гечев какво си въобразяваше?! Председател на Общинския съвет му се привижда! Как ли пък не! И да беше само той, щеше да го преглътне по-лесно. Отвсякъде го натискаха, мама му стара! В преследването на властта и свои, и чужди се самозабравяха!

Радев се усети, че потропва нервно с крак под масата, и впери поглед в младите момичета. Те преминаха елегантно пред публиката, поклониха се с реверанс и изпратиха въздушни целувки към журито в очакване.

Понеже кметът се беше разсеял, Пъшо му подаде едно листче и Радев хвана микрофона:

– Уважаеми гости, скъпи организатори на юбилейното издание на Международния фолклорен фестивал. От

името на местната власт сега е моментът да изкажа своята благодарност, че вече двацет години любимият ни град е домакин на събитие от такава величина. Благодарим ви, че радвате жителите и гостите ни с много екзотика, красота и нови приятелства, за мен като кмет е голяма чест! Сега имам удоволствието да съобщя името на новата „Мис Фестивал“. И за да не кажете, че кметът има пръст в избора, ще ви покажа този лист, на който са изписани имената на победителката и нейните подгласнички. Аз още не ги знам. Ако имате претенции, моля да се обръщате към останалите членове на почитаемото жури – завърши кметът, а зрителите наградиха остроумието му с ръкопляскания. – Искam да поздравя всички момичета. Бяхте прекрасни и всички заслужавате победата, но короната е само една. Тази година носителка на титлата е госпожица Ребека Ленърд от САЩ! Честито! Тя е студентка по педагогика в Илинойс. На второ място е Гургана Вучкова от Бургас, а на трето – Моника Александър Гонзалес от Колумбия. Браво, момичета! Имам удоволствието да връча още две награди – госпожица Еухан Хиерон от остров Мартиника получава титлата „Мис „Чар“ и наградата на Общината за най-красив костюм. Наградата на основния спонсор г-н Атанас Пашов е за Девами Панда от Индия.

След като позираха за снимки, момичетата се оттеглиха от сцената, понеже местните репортери ги привикаха за интервюта. С това официалната част приключи, но гостите изобщо не бързаха да си тръгват, а и концертът тепърва започваше. Радев и съпругата му откриха танците, последвани от още няколко двойки.

– Не вярвах, че подобна снобарщина ще събере толкова много хора, на мен ми е леко скучно – Невена изобщо не си правеше труда да имитира интерес към партито дори и само заради мъжа си.

А той тъкмо на това се надяваше.

– Е, бъди снизходителна де, не е чак толкова зле. Тук съм по служба.

– Разбира се – нацупи се жена му и замълча.

– Ако не ти е приятно, ще наредя на шофьора да те откара вкъщи, но аз ще се забавя, няма как.

– Мисля да си тръгвам след малко. Стига ми толкова светски живот – язвително отговори Невена и Пламен я съпроводи до мястото ѝ, като се направи, че не я чу.

Веселбата продължаваше.

– Г-жо Първанова, за мен е удоволствие – Пашов покани Нета и тя не му отказа, въпреки че рядко си позволяваше да танцува. – Подготвям една солидна инвестиция. Ще ти се обадя да ми изпратиш някой от журналистите, когато съм готов. Ще пуснем малко информация в аванс, да тестваме настроенятията.

– Изненадана съм. Обикновено бягаш от публичност, а сега я търсиш...

– Имам нужда от едно рамо – медиен шум, за да елиминирам конкуренцията. Или поне да се опитам.

– Разбира се, винаги сме работили добре. Ако не греша, договорът ти за реклама изтече в средата на годината.

– Няма проблем, ще го подновим.

– За специални клиенти имаме много добри пакетни оферти с големи отстъпки за списанието и сайта.

– Уточнихме се – Пашов елегантно целуна ръка на главната редакторка.

Минаваше двадесет и три часа и първите гости вече си тръгваха. Сред тях и пиарката Магда, която според уговорката щеше да чака кмета в общинския апартамент. Новото жилище беше полуобзавадено, но чисто, с удобна спалня и сервизни помещения. Магдалена си взе душ, сложи чифт нови силиконови чорапи, от любимите на Пламен, и си наля чаша шампанско. Хладилникът беше добре зареден с питиета за подобни случаи. Утре е почивен ден, нямаше да става рано за работа, но въпреки това ѝ се доспа. Нагласи телефона до себе си и полегна.

След около час външната врата се отключи и кметът влезе с леко неуверена походка. Беше попрехвърлил с питиетата, което се случваше много рядко.

– Ела тук, изкушение. Покажи ми невероятните си прелести!

Магдалена се надвеси над него похотливо и сложи на главата му черно домино без дупки за очите.

– Какво си намислила, малката?

– Така е по-добре, скъпи. Разчитай само на ръцете си. Очите ги остави за после – измърка пиарката и пусна камерата на телефона си, чийто звук беше спряла предварително.

Нямаше конкретна идея какво ще прави с видеото, но човек никога не знаеше. За всеки случай... После плъзна едната си ръка към гърдите на Пламен, а с другата разкопча ципа на дънките му и се зае с демонстрация на френските си умения...

22.

Лора привършваше интервюто си за утрешния брой. Последен работен ден преди очакваната ваканция. Имаше билет за Лондон и следващата седмица щеше да гостува на сестра си и зет си. Ще се разхожда, ще пие бира в пъбовете, ще мързелува, без да мисли за дописки, за предизборна кампания и за... Калоян.

Този мъж вече много я дразнеше. Даваше ѝ противоречиви сигнали и тя нямаше представа какво точно е отношението му към нея след случката в кабинета. Повече се ядосваше на себе си, защото се влюби, но отсреща не ѝ отговаряха. Нито с „да“, нито с „не“. Освен това ѝ липсваха идеи за неделния следобед, който се очертаваше скучен. През уикендите репортерите на „Полет“ бяха в работен режим до обяд, тъй като съботно-неделните броеве излизаха с по-малко страници, а страньорите редяха бързо понеделничния вестник.

Редакцията опустя и тя също си тръгна. Чудеше се какво ли прави господин общинският директор, когато

месинджърът на телефона ѝ изписука. Беше непрекъснато активна и винаги си чатеше с по няколко човека едновременно. Най-често с момичетата, но също и с колеги, и с всякакви хора, които ѝ даваха информация за статиите.

Погледна телефона и сърцето ѝ пропусна един удар. Беше Калоян!

„Аз всъщност ти нямам номера. Удобно ли е да ти звънна, или си на работа?“

„Удобно е, току-що свърших“, написа Лора и добави номера си.

След няколко секунди Калоян я набра.

– Къде те намирам, да не си ангажирана нещо?

– Честно казано, не...

– Планове за оставащата част от деня?

– Също не. Ти какво предлагаш, за да ме спасиш от скуката?

– Да те водя в Окръжната библиотека. Трябва ми консултант.

– Шегуваш ли се, че тя е затворена?!

– Шегувам се, разбира се! Откъде да те взема. С кола съм, предлагам ти разходка наоколо.

– Вече съм до Съдебната палата...

– Ок, след десетина минути съм при теб.

След малко едно черно „Ауди А 4“ паркира до тротоара и от прозореца се подаде Калоян. Лора се настани до него и вместо поздрав получи бърза целувка.

– Нали не ме отвличаш?

– Не, ти сама се съгласи. Сложи си колана.

– Къде ще ходим?

– Имам вила наблизо, на двайсетина километра.

– Ок, става. Може ли да ти задам един тъп въпрос?

– Давай.

– Защо не се обади толкова време. Мислех, че едва ли ще искаш пак да се видим, но да си наясно, че не правя любов с всеки на втора-трета среща.

– Това любов ли беше?

– Добре де, секс.

– Имах много работа – тривиално отговори Калоян.

Лора вече съжали, че го бомбардира с глупавия си въпрос и с още по-наивните си обяснения. Трябваше да бъде по-сдържана, но по характер съвсем не беше такава.

Следващите петнайсетина минути двамата прекараха в пълно мълчание. Слушаха музика, а Лора зяпаше през прозореца. Аудито отби от главния път вляво и скоро стигнаха в малко, стгушено навътре в гората, селце. Мястото май беше познато и младата жена се досети, че вече е идвала тук. Миналата есен имаше празник на ракията и от вестника я изпратиха да напише репортаж. В последните години селцата преживяваха любопитна мода. В стремежа някак си да оцелеят и да направят живота в тях по-интересен, селските кметове масово измисляха различни поводи за веселби. По този начин хем прибавяха към оскъдните бюджети допълнителни пари по проекти, хем си правеха реклама. Така се родиха празници на ракията, на лютеницата, на тиквата и на какво ли още не...

Калоян паркира сърчно до висок каменен дувар и покани спътничката си в огромен двор. В единия му край бе основната къща на два етажа, а от двете ѝ страни беше започнат строеж. Имаше лятна кухня с барбекю, малък басейн, няколко плодни дръвчета и много зеленина.

– Хубаво е, често ли идваш тук?

– Напоследък, да, но по-рядко, отколкото ми се иска. Мисля да правя къща за гости и да развивам селски туризъм, затова строя. Кой знае, някой ден може да се изнеса от града и да живея тук...

– Ти? Учил си в Америка, в Европа, не си те представям на село...

– Е, това е в далечна перспектива. Ела, да влезем, вътре е много по-хладно.

Къщата беше подредена с много вкус. Определено е пипала женска ръка, помисли си Лора, но замълча. Кухнята имаше огромен барплот, срещу нея беше разположена камина, а по средата на стаята – красива правоъгълна маса с две пейки от страни. Стените бяха изрисувани с фолклорни мотиви. Миришеше на билки, подправки и изсушени цветя.

– Гладна ли си? Май е време за обяд, но тук няма нищо.

– Не.

– После ще отидем някъде да хапнем.

Калоян се приближи, този път доста по-уверено. Дръпна с два пръста ластика от опашката на Лора и косата ѝ се разля по раменете, а той зарови лице в нея. Беше почти една глава и половина по-висок. И очевидно доста силен, защото я вдигна на ръце и така изкачи вътрешните стълби до една от спалните...

Няколко часа след това двамата се отправиха към манастира наоколо. Отбиха се за кратко, колкото да запалят по свещичка, и седнаха в ресторанта на късен обяд.

– Последното, което очаквах от теб, е да ме заведеш в манастир! Вярваш ли в Бог?

– Честно казано, не точно, но няма лошо понякога да се запали една свещ... Опитвам се да вярвам в себе си, но невинаги ми се получава. А ти?

– Не знам, никога не съм се замисляла сериозно. Поскоро паля свещ по инерция – призна тя и смени темата. – От утре съм в отпуска. Пътувам за Лондон, при сестра ми.

– Надявам се с двупосочен билет?

– Този път – да, следващия – не знам – Лора хапваше с огромен апетит от вкусната пърленка и шопската салата. – Ти няма ли да почиваш, градът се изнесе, даже и новини няма.

– Ако успея да открадна един дълъг уикенд, ще избягам към морето. Точно сега в Общината е много напрегнато, почти предизборно време и има купища работа за довършване...

– Интересно ли ти е това, с което се занимаваш?

– В началото не ми беше кой знае колко интересно. Не се чувствах никак хепи, но вече навлязох по същество. Има доста предизвикателства. Като това, да се обясняваш на млади и нахъсани репортерки! – пошегува се Калоян.

– Не съм чула от теб обяснение – не му остана дължна Лора. – Знаеш ли, поканиха ме да се кандидатирам за общински съветник.

– От коя партия?

– Не е от партия. От нещо като гражданско движение...

– И какво ще спечелиш?

– Ако не друго, то със сигурност безценен опит. Няма да ми е излишен, особено в тази професия.

– Според мен ще си загубиш времето. Политиката е мръсна работа, не е за нежни момичета като теб. Няма да се усетиш как ще те използват...

– За какво?

– За да гласуваш разни неща, без дори да разбереш, нищо, че си журналист.

– А ти? Как попадна в Общината?

– Дълга и широка. Радев ме покани, когато спечели предишните избори. Имал нужда от професионалисти, на които да разчита. Когато постъпих на работа, в Кметството беше пълно с пенсионери. Сега един по един си тръгват и идват млади хора, но всеки си пази мястото. Знаеш как е – пълно с връзки – Калоян си наля от бирата и замълча.

Лора го гледаше унесено. Настина беше хубав мъж. Забеляза го още на първата среща, но сега мислеше, че чаровник като него няма как да принадлежи само на една жена... Още повече на нея – някаква си там репортерка в провинциален вестник, пък бил той и „Полет“...

– Трябва да тръгваме, имам багаж да редя. Ако се обадиш до края на годината, ще гледам да те сместя в натоварения си график – Лора стана в очакване да чуе нещо конкретно, но отговор не последва.

23.

Старите казарми се превърнаха в нарицателно за безхаберието на местните управници. Години наред огромната площ от 50 дка в идеалния център беше градската язва. Кални локви, дълбоки изкопи, сринати със земята сгради, които първо са били казарми, а после в тях се учеха студенти, разрушено тренировъчно игрище... Грозна и тъжна картинка, която бодеше очите на жителите и гостите на иначе туристическия град.

Сега в района имаше само няколко административни сгради, в които работеха хиляди служители, един от университетските корпуси, няколко малки заведения и огромен безплатен паркинг, който се пукаше по шевовете. По ирония на съдбата тук беше и наказателният паркинг, където общинският паяк с безумната си табела „*SORRY*“ през час откарваше колите на нарушителите...

През годините няколко кметски екипа така и не успяха да се справят с терена, планиран за ларго. Понеже градът си нямаше пешеходна зона и му приличаха още туристически атракции, някой хубав ден те трябваше да бъдат изградени именно тук, в самото му сърце – наред с нови сгради, зеленина, спортни площадки и велоалеи.

Планове за уникалната общинска територия на бъдещия сити център имаха няколко кметове преди Пламен Радев.

Още в началото на века един от най-добрите съвременни урбанисти от Университета за архитектура, строителство и геодезия, заедно с големия си екип, представи надълго и нашироко пред медиите и тогавашната градска управа авторска разработка. Заради началото на строителния бум в нея беше заложено жилищно строителство и изграждане на няколко МОЛ-а, а това провокира множество различни интереси, огромни апетити и най-вече конфликти както между строителните предприемачи, които имаха интерес към апетитния

терен, така и между местната власт и гражданите, които вече открито негодуваха срещу презастрояването.

Впоследствие обаче заради водния цикъл и нуждата от подземни комуникации, с които земята под бившите казарми не разполагаше, проектът беше временно „замразен“. А когато Радев спечели изборите, темата за бъдещия градски център се отприщи с нова енергия, нови интереси и два пъти по-големи очаквания както на обикновените хора, така и на бизнеса.

Новият кмет организира консултации с водещи местни архитекти и специалисти по градоустройството. Пред медиите и обществеността упорито налагаше тезата си, че за терена трябва проект след международен конкурс, какъвто Законът за обществените поръчки позволяваше. Едновременно с конкурса от Кметството трябваше да стартира процедура за изработване на нов устройствен план и едва след това да се проведат първите търгове за проектиране. Това означаваше, че реалното строителство на новите обществени сгради – библиотека, младежки артцентър, музей на фотографията, експозиционен център, военен музей и много други, ще започне най-рано по средата на следващия мандат. Затова резултатът от предстоящите избори беше на живот и смърт за много хора, но най-вече за Атанас Пашов. Той имаше самочувствие на един от най-мощните предприемачи в страната и прецизно обмисляше всяка следваща стъпка в едрокалибрения си бизнес. А да спечели най-големият пай от казармите – сам или с поставени лица, – беше планирал много отдавна.

След дълго проучване Пъшо се спря на руски инвеститори, чиито интереси съвпадаха с неговите, така че тази част от плана вече бе свършен факт. За другата се погрижи още преди време с назначаването на Калоян Иванов за шеф на най-стратегическата дирекция в Общината. Освен

професионалист, с блестящо икономическо образование на световно ниво, младият мъж бе син на по-малката му сестра. Прав беше един бивш премиер, когато навремето заяви, че в тази държава всички са братовчеди! Впрочем така беше във всяко кметство и администрация, където на работа се уреждаха всевъзможни роднини...

Пъшо пое грижите за момчето още когато беше много младо и нямаше свое семейство. Калоян порасна, но влиятелният му чичо продължаваше упорито да го обгрижва, сякаш още е непълнолетен. Това го разглези и го направи доста колеблив, но Пъшо много късно се усети, че е направил мечешка услуга на единствения си племенник, когото държеше под контрол. В резултат Калоян остана в донякъде инфантилен и абсолютно убеден, че другите все са му длъжни с нещо. Когато навремето чичо му пое всички разходи за прескърпото му образование, младият мъж не се трогна особено. Какво толкова – щом го прави, значи, може да си го позволи и се чувства длъжен да му осигури летящ старт. Пъшо обаче не правеше нищо от чувство на дълг пред когото и да е. Нещо повече – той хладнокръвно и много прецизно – без емоции, предварително калкулираше евентуалните вреди, но най-вече ползите и принадлежната стойност от своите постъпки. Така беше и с образованието на Калоян. Твърде скъпа инвестиция, която трябваше да му донесе огромна печалба.

Третата част от плана беше следващият кмет, който и да е той, да е зависим от него. С Пламен нямаше проблем, но за всеки случай Пъшо трябваше да си подсигури гърба. Затова си отбеляза на ум да проведе конфиденциална среща с кандидата на опозицията. А след това прие в офиса си Радев. Крайно време беше да коментират в детайли бъдещето на старите казарми.

МОЩНА КОАЛИЦИЯ „ГНЕЗДОТО“ СРЕЩУ КМЕТА ПЛАМЕН РАДЕВ НА МЕСТНИТЕ ИЗБОРИ ПРЕЗ ОКТОМВРИ

Голяма антиБРЕГ коалиция за местните избори се заформя в нашия град, твърдят източници на в. „Северен глас“. Това е съвсем закономерна политическа схема, тъй като настоящият кмет Пламен Радев се счита за безспорен фаворит в битката за общинската власт наесен.

По-любопитното в случая е, че в заверата срещу него се правят опити за привличане на други знакови активисти от БРЕГ и негови вътрешни конкуренти, неформали от СПД, които още не са спечелили одобрението на партийното ръководство, както и членове на Гражданското сдружение „Градът“, което придава още по-голяма екзотика на коалицията. Тя е инспирирана от младия социалист Стоян Тодоров – един от номинираните за кандидат-кмет на червената партия, който ще трябва да се пребори за същинска номинация на конференцията на седми август. В момента най-голямата интрига е дали бъдещото широко обединение ще издигне независима кметска кандидатура, равно отдалечена от всички субекти в него, или ще заложи на партиен кадър от ПСБ.

Според източниците ни основен стратег на коалицията „АнтиРадев“ е Петър Гечев – изтъкнат социалист, два мандата бивш депутат, а понастоящем – общински председател на ПСБ. Имено той е един от най-яроостните критици на управлението и неведнъж публично е отправял упреци към „модела Радев“. Неофициално за бъдещата коалиция вече се носят различни коментари в градските среди. Нещо повече, посветени в заверата шеговито я наричат коалиция „Гнездото“, тъй като идеята за нея се родила по време на почерпка в едноименната пицария, собственост на Стоян Тодоров. На въпросната вечеринка дори амбициозният социалист обещава постове на всички, които се включат срещу кмета Радев.

Посветените в сценария твърдят още, че към коалицията ще се пришият някои активисти на БРЕГ, които не са имали възможност за партийна изява. Тук най-много се сприяга името на сегашния зам.-кмет Митко Димитров.

Челният материал на Гълъбина Добрева от „Северен глас“ продаде вестника до последния му брой. Социалните мрежи въртяха статията с унищожителни критики за целия местен „политически елит“. Предизборната кампания беше започнала във виртуалното пространство, което се напълни с гневни, ласкателни, язвителни, шеговити и остроумни постове и коментари.

Развързката за изборите престоеше. Кой с кого, кой срещу кого и на каква точно цена?

Нетърпелив и напрегнат в очакванията си, лидерът на „Градът“ Петко Петков побърза да се обади на кмета, за да тества настроението му:

– Здраве желаем, началник! Удобно ли е?

Радев рядко вдигаше на съветници, но днес направи няколко изключения. Разбира се, пиарите бяха подчертали статията още рано сутринта с обичайния червен флумастер. Докато я четеше, кметът се разсмя с глас на няколко пъти. Остави вестника в отлична кондиция, звънна на авторката Габи, с която се имаха, и я поздрави за оригиналния сюжет... Не я попита за източниците ѝ – беше много, много под нивото му.

– Кажи, Петков, че съм заринат от работа!

– Чете ли „Северен глас“?

– Не, защо? Какво пише? – излъга кметът.

– Аааа, нищо. Прочети, ако имаш време, ще се чуем после...

Радев затвори все още развеселен. Този, дребният, и той ще търгува подкрепа. Вярно, всички са се взели много насериозно! Гечев му се предлагаше също най-безцеремонно, за да запази жалкия си партиен пост, като се спазари за председателското място в Съвета. Кметът се замисли какво ли още ще се случи до изборите. Беше му смешно, но не се заблуждаваше, че ходи върху тънък лед. Налагаше са да балансира

между много интереси, да бъде обединител, вместо да влиза в предизборната кампания остро с бутонките. Защото в следващия Общински съвет само квалифицирано мнозинство ще даде зелена светлина за старите казарми. А след срещата си с Пъшо онзи ден Пламен нямаше никакви колебания, че това ще е топделката на мандата, ако не и на живота му. Вярно, 30% от стойността ѝ щяха да отидат в партийната каса, но комисионната и другите бонуси бяха достатъчни, за да се пенсионира той, дъщеря му и внуците, с които един ден, дай Боже, тя ще го дари...

По същото време Антоанета Първанова буквално беше бясна. Провеждаше обедната оперативка на висок глас и навикваше грубо репортерите си, не пропускайки да ги унижи:

– Лятото ви е изсмукало мозъците! Къде дремете? Как можяхте да проспите подобна интрига? Срамота. Жоро, нали имаш много яки източници, бе! Да научавам това от жалката ни конкуренция, от една малотиражка! Колко пари струваме, колеги?! Къде са ви ударите, къде са ви топновините? С какви очи утре ще тропаме на вратата на партийните централи за политическа реклама?

Нета пи вода, седна и с метален глас заяви, че седмичните хонорари ще бъдат орязани с десет процента. На всички! Даже и на тези, които са в отпуски. Визираше Лора, която бе в Лондон и щеше да се върне на работа след седмица. Мина ѝ през ума да пусне разследването за детските градини, за да натрие носа на „Северен глас“, но веднага се отказа. Пазеше го за собствена употреба...

– Искам да се стегнете, за да не ви наказвам повече. Не ми е приятно, колкото и да не ви се вярва. Но следващия път глобата ще е двойна.

Планьорката продължи в обичайния тон и репортерите докладваха темите, които подготвят за идната седмица. Разбраха се да засилят неформалните контакти и да затвърдят позициите си на информационен лидер в региона преди горещата политическа есен.

Няколко вечери по-късно, на първи август, Стоян Тодоров напразно очакваше колегите си съветници, за да подпишат споразумения за общи действия срещу Пламен Радев. Вторият етаж на пицария „Гнездото“ остана празен. Очаквано, страхливците се изпокриха, а статията, която разобличи намеренията на заговорниците, като бумеранг поряза амбициите на нейния поръчител.

25.

Телефонният разговор извади Стоил от присъщото му равновесие. Внезапно физическа и душевна болка се сляха още преди да затвори. Заболя го главата, усети и леко стягане в гърдите. Погледна часовника – имаше по малко от час за среща, която Невена Радева му определи току-що в едно дискретно кафене в старата част на града. След толкова много години не можа да откаже на настоящата покана на кметската съпруга. Много съжелявала, че го безпокои, но било важно, обаче да си остане между тях, ще му отнеме съвсем малко време... Не беше чувал гласа ѝ твърде отдавна, но веднага долови неувереност. Като че ли беше объркана...

Невена.... Нев... Докато шофираше, мислите му бяха в различни посоки и спомените от преди двайсет и повече години нахално се надпреварваха един след друг... Първата случайна среща на плажа, изненадата, че са от един град, а не се познават, лятното кино същата вечер, сладкарницата на другия ден, първата целувка... Още тогава го порази изтънчеността ѝ, сякаш идваше от съвършено други географски ширини. Крехка и в същото време самоуверена – знаеше какво иска от живота и как да го постигне. Такава беше и когато се любеха. Едновременно неуловима, страстна, даваща и изискваща. Малки твърди гърди, тънко кръстче, дълги и тесни бедра, вкусен аромат. Неговата Нев... В нейно присъствие човек просто нямаше как да остане безразличен. Тя беше първата му голяма любов и последното му сантиментално

разочарование. Бяха гаджета няколко години, но го заряза заради Пламен и обещаващата му кариера.

– Винаги ще те обичам! – Невена рядко му го казваше, може би защото знаеше, че не звучи убедително.

– Не казвай „ще“! Аз вече те обичам завинаги, Нев! – Стоил не искаше да я дразни, а само да е напълно уверен, че тя е неговото момиче за цял живот.

Разделиха се заради тривиални неща. Той искаше дете, а тя не беше готова да споделя обща панелка с родителите му, като дундурка бебе между трудните изпитни сесии в Университета по архитектура. Имаше нещо недоизказано в цялата им дълга връзка и в набързо случилата се раздяла – без много обяснения. След няма и година тя се омъжи, а той много време избягваше сериозна връзка, пък и самочувствието му беше тежко ударено. Втурна се да гради бизнес и кариера, а семейство създаде, защото всички очакваха това от него, пък и годините летяха. Стана грижовен съпруг и баща, но страстта му си отиде заедно с Невена. Във времето се засичаха рядко и винаги случайно, а той така и не успя да преодолее слабостта си към нея. Отдавна нямаше чувства, а само трудно потискана болка.

– Здравей, благодаря, че се отзова, заповядай. Имам късмет, че си в града

Невена го очакваше и подходи делово. Подаде му ръка за поздрав със служебна полуусмивка, запали цигара, но след няколко дръпвания я угаси. Радко пушеше и се опитваше напълно да ги откаже.

В този час на деня терасата на кафенето беше празна, а малкото клиенти предпочитаха да стоят на климатик, вместо да се потят в горещината.

– Какво толкова спешно има? – Стоил също подаде ръка и се настани срещу жената, която преди години беше обичал повече от себе си.

– Чух, че ще те номинират за кмет тази вечер на събранието. Не знам защо, но изпитах нужда да те видя и да поговорим – Невена не можеше да скрие нервността си.

Мъжът срещу нея изведнъж избухна в смях. Като му попремина, си поръча кафе без кофеин и я прониза с поглед. Помълча. Беше все така изтънчена и елегантна. Някогашното ѝ момическо излъчване си беше отишло, но личеше, че Невена добре се грижеше за себе си. Елегантна лятна рокля, модерна прическа, семпли аксесоари и вероятно ботокс, но дискретен. Всичко беше с мярка и много ѝ отиваше.

— И аз така чух. Не се притеснявай, нямам никакво намерение да ходя.

— Тоест, как така?! Отказваш ли се?!

— Това не ме засяга. Ще минат и без мен.

— Стоиле, не увъртай! Много те моля, бъди откровен. Трябва да знам какви са намеренията ти. Аз... Аз се притеснявам и въобще ми е трудно да обясня. Представяш ли си как ще се почувствам, ако се изправите един срещу друг! Нелепо е, след толкова години...

— Нищо не увъртам, Нев! В близките ми планове не влиза да се занимавам активно с партии. За далечните — не мога да съм категоричен. Това е. Можеш да си спокойна за номинацията на г-н Радев. А той е щастливец, че си толкова ангажирана с кариерата му. Ще ме извиниш, но наистина имам работа. Радвам се, че те видях — Стоил остави банкнота от десет лева и тръгна, без да допие кафето си.

За събранието го информираха още същата вечер, веднага щом приключи. Сега най-голямата интрига беше дали Радев все пак няма да остане без подкрепата на БРЕГ. Иначе нямало изненади — както винаги делегатите били дисциплинирани и отхвърлили работата за по-малко от два часа. Първо кметът отчел дейността си, а след това и съветниците. Най-много били номинациите за Радев, после за него самия и накрая за Митко Димитров. Привържениците на кмета обаче вдигнали шум, че няма да приемат кандидатурата на човек, който не си е направил труда да се яви на събранието от елементарно уважение към тези, които го предлагат. За малко да

стане скандал, но водещият внесъл уставна яснота – всички номинации отиват за обсъждане в Изпълнителната комисия. Стоев знаеше, че същинската битка щеше да се проведе там – далеч от медии и публика, между двете мощни лобита в националното ръководство. Едното стоеше категорично зад настоящия кмет, но другото играеше контра и все още търсеше удобния кандидат. Самият Радев също беше абсолютно наясно със ситуацията и се осланияше най-вече на безграничното влияние на Пъшо...

Минаваше единадесет вечерта, но на Стоил не му се спеше. Денят беше дълъг и с изненадващ обрат. Малко след като се раздели с Невена, на среща го покани Николай Мартинов. Двамата не се познаваха лично, но всеки имаше информация за другия. Стоил прие от любопитство и не остана разочарован, макар първо да имаше опасения, че ще си загуби времето. Младият мъж му направи добро впечатление и успя да го провокира. Без заобикалки му каза, че ще прави сдружение за местните избори. Обясни целите си и най-неочаквано го покани да оглави листата.

– Хора като нас създават работни места, плащат данъци, определят облика на градовете и селата. Искаме адекватна инфраструктура в промишлените зони, равен шанс пред местния бизнес в общинските и европейските проекти, преразглеждане на такса смет. Общо взето, това ще са акцентите в предизборната ни програма.

– Какво очакваш от мен?

– Чух за номинацията ти от БРЕГ. Радев няма да те пусне, това за него е на живот и смърт. Предлагам ти да оглавиш нашата листа. Ще сме около десетина човека, не повече. Не гледам на теб като на ходещ портфейл, затова ще ти кажа още нещо – всеки кандидат ще финансира кампанията според възможностите си, като най-солидните разходи по медийното отразяване поемам аз.

– Не мога да отговоря сега, но благодаря за предложението. Трябва да го обмисля, а и да проведе разговор с моя

човек в БРЕГ. Не играя двойни игри – Стоев също реши да бъде откровен и поиска отсрочка от десетина дена.

До преди няколко месеца той изобщо нямаше намерение да участва в каквито и да е избори. Намираше партийната работа за губене на време, с която се занимават или неудачниците, или прекалено амбициозните хора. Бизнесът му бе достатъчно солиден и, слава Богу, не зависеше от местната власт, с която почти нямаше допирни точки. Но беше абсолютно наясно, че ако опре до съветниците по някаква причина, ще трябва да раздава стимули, както го правеха не един и двама предприемачи.

Още помнеше изумлението на свой близък познат, който преди няколко години тръгна да купува стара сграда, собственост на Общината. Незнайно как в последния момент преди сделката се появи втори кандидат и се започна едно голямо и продължително изнудване. Тогава петима общинари от различни партии изпратиха ясно и категорично послание – ще дадат зелена светлина на този, който се отчете подобаващо. Стигна се до куриозната ситуация, при която единият съветник успя да изрекетира и двамата кандидати, но с различни суми. След като мина сделката обаче, се наложи тарикатът да върне парите на губещата страна, от страх да не му се случи нещо. Тази история дълго време се разнасяше из целия град, но понеже доказателства нямаше, така и остана на ниво местен фолклор. Медиите също надушиха огромния скандал и при всеки удобен повод намекваха за срамната изцепка на местния народен избраник, без обаче да цитират името му, тъй като на никой репортер не му се влизаше в ролята на обвиняем...

Стоев познаваше въпросния общинар, както впрочем и повечето съветници. С кмета естествено също се знаеха, но не хранеха добри чувства един към друг, най-малкото заради Невена. Тя обаче бе по-малката причина за колебанията му да участва в кампанията. Вярно, ситуацията беше деликатна,

но двамата с Радев вече бяха улегнали мъже с положение и авторитет, така че подобни истории от миналото едва ли заслужаваха внимание.

Стоев не понасяше партиите и съзнателно отбягваше по-тесни контакти с хора от тези среди. Ревниво пазеше семейството си от интереса на медиите и не се заблуждаваше, че ако се впусне в политиката, добре подреденото му лично пространство ще бъде извадено на показ. Но трудно можеше да откаже на един от най-влиятелните политици от национално ниво в БРЕГ, с когото го свързваше добро приятелство от младостта, а после и няколко бизнес проекта.

Когато през пролетта получи обаждане и откровен намек, че го оглеждат за евентуален кандидат-кмет, Стоев изпита смесени чувства. Обичаше предизвикателствата, но неговата стихия беше бизнесът. Там поне имаше ясни правила, точни срокове и мъжки отношения. Политиката в България беше хлъзгав терен за повратливи хора. Все пак не отказа категорично и помоли за няколко месеца отсрочка. Но остана неприятно изненадан, когато се разчу за познанството му със силния човек в БРЕГ и започнаха всякакви спекулации, включително и по вестниците. Затова и не отиде на общинското събрание – предпочиташе да изчака развоя на събитията, без да се намесва пряко.

Офертата на Мартинов обаче го заинтригува. Николай се държа като пич. Изглеждаше точен. Нито прекалено самоуверен, нито вятърничав заради младостта и солидния бизнес, който управляваше. А и имаше разлика между гражданско сдружение и партия... Явно, колкото и да бяга от политиката, тя все пак го настигаше.

26.

Калоян беше бесен на целия свят. Най-много на кмета, на държанката му Магда, но също и на себе си – защото предвиди развоя на събитията, но не успя да ги обърне в своя полза.

Нямаше желание да излиза, и реши тази вечер да остане сам в ергенското си студио. Жилището беше подарък от чичо му. В идеалния център, с ултрамодерно обзавеждане и прекрасна гледка към старата част на града. След дългия работен ден общинският директор си поръча спагети за вкъщи, включи огромния си телевизор, който заемаше почти цялата стена на хола, и се отпусна на дивана с ледена бира.

За втори път Радев му извъртя подобен номер. Със снизходителната си усмивка и едно потупване по рамото най-безпардонно го лиши от двайсет бона хонорар, за да ги подари на тъпата си пиарка Магда, която нищо, ама нищо не разбираше от проекти. То да не е, като да си вдигаш краката! И сега вместо него тя щеше да ръководи проект за информационен център, въпреки че Калоян изготви цялата концепция. За него щяха да останат трохите – някакви си скапани пет хиляди лева! Явно кметът беше щедър към креватните умения на Магдалена...

Калоян отвори втора бира и си сви цигара с марихуана. Въпреки че получаваха прилични заплати, много общински чиновници не пропускаха случай да изкарат допълнителни пари по граждански договори към европроекти, които Кметството изпълняваше. Точно така – изкарваха, а не изработваха... Дали е правилно или не, дали е морално или въпрос на целесъобразност – не беше негова работа, но отговорът категорично не беше положителен. Впрочем лично той заедно с кмета подписваше официалната справка за баснословните хонорари по проектите. Разчетите бяха красноречиви – за последните години десетки чиновници бяха получили стотици хиляди лева във вид на бонуси за няма и двайсет проекта. Средният хонорар от произволно избран проект надхвърляше два, че и три пъти средната годишна заплата в областта! По водния проект например петима служители си изкараха над петдесет бона, без да станат от бюрата си, камо ли да се разходят до строителния обект. Само подписваха документи! А един колега – също шеф на

общинска дирекция, прибра космически хонорар от десет бона за проект „Нашият град – зелена и балканска столица на туризма“, каквото и да означава това. Рекордната комисионна обаче щеше да отиде при Магдалена – цифром и словом двайсет и пет бона, въпреки че проектът се забави и Общината беше принудена да поиска удължаване. Размерът на хонорарите всъщност се определяше по специална методика, но много от проектите, които управляваше Общината, бяха на ръба на крайните срокове с многократни удължавания. Част от тях съответният управляващ орган оцени като рискови и опасността от санкции или дори от отказ на плащанията беше напълно реална. И което се набиваше на очи, проектите са даваха на едни и същи хора – най-сервилните на кмета служители. Калоян направи справка и се оказа, че ситуацията беше аналогична във всяка една община...

Младият мъж допуши цигарата си и изхвърли остатъка от спагетите в кошчето. Ако медиите или опозицията само се доберат до тази информация, Радев и всички като него ще гледат властта през крив макарон! Абе, те и медиите едни! Какво ли прави малката сега...

Наистина много харесваше Лора. Беше сладурана, умна и различна от повечето момичета на нейната възраст. Но като журналист работата ѝ бе да слухти за гафовете на такива като него. Интересно, как ли се е добрала до информацията за детските градини. Добре, че лесно покри издънката, но само професионалист като него можеше да го направи перфектно. А Радев е тъпо копеле – неблагодарник!

Допи му се нещо по-хард и си наля малко уиски. Понеже се сети за Лора, сериозно се изкуши да я използва за „пощенска кутия“. Заради службата си той разполагаше с много компрометираща информация за кмета и можеше да я сподели с нея. Да я манипулира и да ѝ внуши някоя и друга скандална темичка... Като пикантната статистика за гражданските договори, с които Кметството източваше стотици

хиляди по така наречените „външни услуги“. Схемата беше подобна на европейските проекти – най-различни дейности, повечето суперизмислени, се вършеха от общински чиновници и „наши хора“ срещу солидно заплащане. Местната хазна беше бащиния за кмета и близките му и те я ползваха за лична употреба без всякакви скрупули. А уж той беше най-довереният човек на Радев!!!

Калоян взе телефона и през месинджър пусна съобщение на Лора. Не беше я виждал почти седмица.

„Как си, сладката ми? Да не се радваш на компанията на някой лондончанин?“

Последва незабавен отговор:

„Да, разбира се, на един страхотен татуист... Но за съжаление е завършен гей :)))“

„Хм, кога се прибираш обратно?“

„След три дена съм на работа (((:“

„Ще ти се обадя!“

„Ок, имам подарък за теб!“

„Така ли?“

„Да, един момент!“

Месинджърът отново изписука и Калоян получи файл в JPG формат. На снимката беше Лора – само по червени прашки и сутиен, очевидно в пробна на някой лондонски магазин. Страхотна гледка! Младо, гъвкаво и изкусително тяло, игрив поглед и нацупени устни...

„Ей, нали не си сама?!“

„Казах ти вече, той е гей. И не е до мен. В момента съм в къщата на сестра ми. И да изтриеш снимката, че нали ще се кандидатирам за общински съветник ☺)))“

„Само ако ми пуснеш още една!“

„Нямам друга, а и предпочитам да продължим с комуникацията на живо. Не ме бива с невербалните средства!“

„Жалко, скъпа, желая ти мокри сънища и до скоро!“

„Да ти се връщат по сто! Чао!“

Отпуската на Лора свърши твърде бързо и тя се настройваше на работен режим още по време на обратния полет към България. Връщаше се от малката си ваканция с много идеи и пълен диктофон с лични истории на сънародници, които също като сестра ѝ търсеха късмета зад граница, но малко от тях наистина го намираха. Записите щяха да се превърнат във вестникарска рубрика за живота на младите българи в чужбина.

С тежкия куфар под мишница Лора се отби в редакцията и почука на първа стая. Беше в ранния петъчен следобед и Първанова почти привършваше с реденето на съботния брой.

– Я, какво те води насам? Другите отдавна си тръгнаха! – шефката изглеждаше изненадана, даже пусна нещо като усмивка.

– Минавах оттук. Имам да ти казвам две неща и реших, че може би сега е моментът... Второто няма да ти хареса...

– Почвай от него!

– Предложиха ми да участвам в кампанията за местните избори. Ще съм в листата, ако не ме спреш, разбира се...

– Че защо да те спирам? И в коя листа?

– Шефът на новата фирма по чистота, дето ме изпрати да пиша рекламния материал, сещаш ли се – Николай Мартинов, прави местно сдружение. Той ми предложи. Но моля те, още е рано да пишем за сдружението, нека първо го регистрират.

– Този, дето те разрева?!

– Почти ме разплака – Лора натърти на думата „почти“. – Оказа се, че ме е пробвал. Нали се сещаш, дали ще прибера зад гърба ти парите...

– Виж ти... И на кое място си?

– Ми то с тези преференции мястото няма значение, нали знаеш. Може да си на второ и пак да не влезеш. Мартинов се шегува, че има само две места – едно първо и тридесет и шест втори. – Лора имаше предвид, че най-дългите

общински листи щяха да бъдат от тридесет и седем позиции, колкото са местата в местния парламент. Само че преференция „запазено“ място в Съвета, имаха само водачите, и то на на-големите партии. – Но мисля, че ще съм в първата петица. Не съм много сигурна още.

– А кандидат за кмет? Не ми казвай, че шефът на боклука ще се вдига. Може и да живее тук, но не е местен

Любопитството на Първанова съвсем не беше престорено. Освен от партиите, тя се надяваше на сериозни приходи и от подобни, уж граждански формати, макар те по принцип да бяха с локално значение и по-скромни възможности. И най-добре тези приходи да са неофициални...

– Няма да имаме кандидат за кмет, поне така ме увериха.

– Щом ще участваш в кампания, задължително излизаш в отпуска. Иначе ще компрометиращ вестника. Правило номер едно – никога не сме имали, нямаме и няма да имаме политически пристрастия! – Антоанета също натърти последните си думи и след кратка пауза продължи: – Работим еднакво добре с всички кандидати, стига да си плащат. Не мога да си позволя един от основните ми репортери да бъде заподозрян, така да се каже, в услуга на която и да е партия. Хубавото е, че всъщност не става дума за партия. Местните общности са друго нещо все пак. Така и негативите за теб ще са по-малко. Разбрахме се – по време на кампанията нямаш нищо общо с „Полет“. А после – да не се наложи да ти търся заместник, ако случайно те изберат?

Лора не се обиди на последната реплика. Ако трябваше да бъде честна – и тя се съмняваше, че ще събере достатъчно преференции. Още нямаше опит, а личният ѝ приятелски и семеен кръг се свеждаше до петдесетина души.

– Не, стига ти да не решиш да ми търсиш заместник. Знаеш, че сто процента държа на работата си в „Полет“. А и ще си чакам разследването на детските градини.

– Давай сега по-приятните новини – шефката се направи, че не чу последното.

– В Лондон си уредих доста срещи с млади българи. Повечето са студенти, има и такива, които работят на най-невероятни места – в казина, пъбове, нощни клубове, детегледачи. Събрах материал за десетина репортажа.

– Това е добре. Почвай още следващата седмица и мисли как ще кръстиш рубриката. И без това лятото е доста трудно откъм новини. Едва пълня вестника! Трябва да издържим още един месец до активния сезон. После идва кампанията, тогава ще е по-лесно. Като казах кампания – Жоро е в отпуска, из Гърция се мотае по морето. Ще го заместваш няколко дена. В неделя в десет часа да си на линия – отразяваш общинската конференция на ПСБ. Искam голям любопитен репортаж за първа! И повече неща от кулоарите на партията научи, не искам сухи факти, никой не ги чете!

– Добре, шефке.

– Има и друго. Миналата седмица „Северен глас“ ни удари с политическа интрига, която за съжаление сме проспали. Глобявам целия екип от хонорарите за юли, включително и теб. Очаквам да вдигнем нивото и това да не се повтаря. Нещо друго?

– Ами не, искам да ти благодаря.

– За това, че те глобявам ли? – Нета се засмя, а това беше изключително рядко явление!

– Че ме пускаш за изборите.

– За кампанията? Нали се сещаш как ще ми благодариш най-добре?

– Честно казано, нямам идея...

– Убеди Мартинов да купи целия ни предизборен пакет. Ако се опъва, ми уреди среща с него.

– Ще се постарая.

– Длъжна си да успееш.

Лора си тръгна и въпреки тежкия куфар имаше чувство, че лети. Определено ѝ олекна след разговора с Първанова. Някак си шефката ѝ се стори една идея по-разбрана от обикновено. Сигурно е временно, помисли младата жена и написа

съобщение на Калоян. Той вече я чакаше в жилището си, а там друга жена освен майка му не беше идвала.

28.

В неделя още към осем сутринта фойето на театъра започна да се пълни с хора. Не че през август се играеха постановки, особено в почивните дни, но залата разполагаше с над шестстотин места и минаваше за една от най-големите в града. Социалистите по традиция провеждаха в нея общинските си конференции. Заблуждаваха се, че така демонстрират сила, единство и решителност за победа.

Фактът, че изгубиха последните три кампании, беше красноречив за мотивацията им този път. Бяха наясно, че битката ще е люта, а предложените петима кандидат-кметове хем откровено се плашеха от същинска номинация, хем и тайно се надяваха да изживеят своите пет минути слава. Те обаче съвсем сериозно се бяха устремили към челните места в съветническата листа и пред другите имитираха готовност да се изправят срещу Радев или който ѝ да е кандидат на БРЕГ.

Освен делегатите на събранието в залата се настаниха и първите репортери. За разлика от политическия си опонент социалистите винаги канеха журналисти на своите форуми и съвсем насериозно се възприемаха като най-демократичната българска партия.

Лора за първи път присъстваше на подобно събитие. Беше ѝ интересно за разлика от по-възрастните репортери от другите медии, които мърмореха, че се налага да работят в горещия почивен ден. До нея на мястото, отредено за пресата, седна Габи от конкуренцията и това леко помрачи настроението ѝ. Очевидно колежката се чувстваше в свои води – делегатите я познаваха и не пропускаха да я поздравят. Безспорно всички бяха чели статията ѝ за коалиция „Гнездо“, което даваше повод за тазсутрешното самочувствие на опитната репортерка...

Лора се огледа наоколо. Залата се пълнеше бързо. Идваха всякакви хора – повечето с побелели коси, но и доста младежи се разхождаха с делегатски карти. Жените социалистки обаче бяха като по калъп, особено дамите на по-достоплепа възраст – издържани в червени дрехи, ярък грим и прясно направени прически. Явно любим аксесоар им бяха ветрилата, с които се разхлаждаха, вдигайки шум почти колкото разговорите в големия салон.

След като салонът се понапълни, водещият обяви началото на конференцията. Имаше кворум – от обявените петстотин делегати с право на глас да изберат свой кандидат-кмет, в неделя рано-рано бяха станали повече от половината партийци.

Най-напред приеха регламент, според който петимата номинирани разполагаха с до десет минути, за да развият управленските си програми. Според жребия за реда на изказванията най-сериозните фаворити – Тодоров и Гечев, останаха четвърти и пети. Първа се падна бившата областна председателка, която обаче си направи очакван отвод.

– Другари и другарки, благодаря за доверието ви! Нашите съграждани очакват промяна и това е заявката, която даваме с тази конференция. Смятам, че промяната може да дойде с нови и млади хора, затова се оттеглям от вътрешната надпревара. С опита и знанията ми, а и като дългогодишен председател на предизборния щаб аз ще бъда плътно до нашия кандидат-кмет – заяви дамата и отстъпи трибуната на мъжете.

Следващите двама кандидати не успяха дълго време да приковат вниманието на шумната аудитория, но все пак бяха изпратени с аплодисменти. В речта си те разкритикуваха мандата на Радев и наблегнаха на нуждата от единство в червените редици. Делегатите очакваха с нетърпение фаворитите, без да имат ни най-малка представа за уговорката помежду им от началото на лятото...

Беше ред на юриста Стоян Тодоров. Спретнат, с видимо олисяваща, но гелосана коса, четиридесет и пет годишният

мъж уверено се качи на трибуната. Имаше специфична пружинираща походка, която се дължеше на леко ниския му ръст – винаги носеше обувки с високи подметки и стъпваше на пръсти. Години наред изпитваше комплекс от външния си вид, но с много търпение и упоритост успя да го преодолее. Компенсираше недостатъците, развивайки други качества, особено ораторските си способности. Тодоров повдигна микрофона, огледа няколко пъти залата и започна с драматичен глас:

– Чистите цели изискват чисти средства! Казал го е първоучителят Никола Габровски и тези мъдри слова неслучайно са записани в храма на Темида. Изправям се пред вас с чисто сърце, чисти помисли и с ясна воля за победа. Но не лично моя, а наша обща победа! Нека след тази конференция общинската организация на нашата партия си тръгне по-единна и по-силна от всякога, излъчвайки най-убедителната кандидатура! Ако аз спечеля вътрешния вот, ви обещавам, че ще покажа пред вас и пред цялата общественост ново политическо ниво и като лично поведение, и като партийна работа!

Залата стана на крака и избухна в аплодисменти. „Брей, колко е нахакан“, помисли си Лора, която записваше изказването.

– Поемам личен ангажимент да предложа нов модел на реструктуриране на общинската администрация. Ще пресека порочната практика на грешния чиновнически прочит на закона от страна на общинските служители, който е пречка за реализирането на инвестиционни намерения! В програмата си акцентирам на инфраструктурните проблеми на общината и техните решения. Аз и моят екип ще развиваме потенциала на региона като университетски, културен и фестивален център. Ще подкрепям всяка добра идея за благоденствието на всички. Искam вашето доверие и обещавам, че ако го получа, няма да ви подведа! – завърши пледоарията

си Тодоров, съпроводен от мощни овации и положителни коментари.

Последен думата взе общинският председател Петър Гечев, но не си направи отвод. Залата трябваше да преживее илюзията, че тук се води истинска битка между силни лидери, за да може тази инерция да се предаде и на кампанията. Уговорка с Радев на този етап изглеждаше невъзможна и ПСБ трябваше да се откаже от наколениците, за да стигне до балотажа. След това ще е по-лесно...

Икономистът заяви, че като кандидат ще предложи гъвкав подход. Общината най-сетне да стабилизира финансите си и да се справи с неразплатените задължения, които всяка година нарастваха устойчиво. Председателят бе категоричен – въпреки че е от по-старото поколение, имал енергия и опит, с който ще е полезен на по-младите. Той подчерта лоялността си към партията и остро разкритикува досегашния управленски модел на града, който беше станал популярен като „модела Радев“.

След речта му водещият на конференцията обяви тридесетминутна почивка и социалистите се оттеглиха за обяд. Млади делегати раздадоха сандвичи, кафе и вода, а пространството пред театъра в горещия августовски ден се превърна в най-масовата пушалня в този час на лежерната иначе неделя. На социалистите обаче съвсем не им беше спокойно. Те очакваха вътрешнопартийното гласуване, коментираха оживено изказванията и се вълнуваха неподправено – досущ като партизани преди битка.

Общинската конференция продължи цели осем часа! В крайна сметка за кандидат-кмет делегатите очаквано избраха Стоян Тодоров. За да бъде постановката пълна обаче, утвърждаването премина през почти „инфарктен“ балотаж, на който основен съперник стана менторът му в политиката Петър Гечев.

Първо се оказа, че Гечев води пред по-младия кандидат с почти петдесет гласа. Само че след балотажа нещата взеха

друга посока и Тодоров победи „опонента си“ с повече от тридесет гласа. Сметките и на двамата излязоха точни, защото останалите номинирани „прехвърлиха“ гласовете си на юриста. За общинската листа компромисно той зае втората позиция, а лидерството остана за Гечев като председател и носещ отговорност за представянето на партията. Пробив в листата направиха няколко от по-младите активисти, след което бяха утвърдени селските кандидат-кметове.

Наближаваше седемнадесет часа и журналистите тръгнаха на бърз ход към редакциите, за да напишат репортажите си. Някои директно диктуваха от залата, други пишеха на лаптопите си и през час съобщаваха най-любопитното от форума. Лора също успя навреме да отрази събитието, а главната редакторка беше оставила две колони на първа страница. Все пак ставаше дума за първата официална кандидатура! Доволна, Нета изпрати последния материал към предпечатния отдел и позвъни на Тодоров, за да му честити вътрешнопартийната победа.

– Стояне, честито! Трудното сега започва. Мини следващата седмица през редакцията. Време е да поговорим делово за съвместната ни работа през кампанията.

– Благодаря Ви, госпожо Първанова! Непременно ще Ви посетя – увери поласканият прясно избран кандидат-кмет.

29.

СРЕДНОЩЕН ЕКШЪН В КМЕТСТВОТО! ОБРАХА КАБИНЕТА НА ДИМИТЪР ДИМИТРОВ!

Според зам.-кмета са откраднати малко пари и сувенири от побратимените градове

Нагъл и безпрецедентен обир е станал в кабинета на зам.-кмета Митко Димитров, но полицията крие инцидента повече от седмица. Според отлично информирани източници е открадната дребна сума пари и много важни партийни

документи. Репортерска проверка установи, че дръзкия обир се е случил посред нощ, а на другата сутрин чистачките на Общината първи се натъкнали на разбития кабинет, който бил обърнат наопаки. Навсякъде били разпилени документи, а мебелите били разхвърляни. Между тях се търкаляла изтърбушена голяма метална каса, която зам.-кметът съхранявал. Вътре държал документи и около 1 000 лв., които липсвали.

След като чистачката се обадила на Димитров, той наредил да не се пипа нищо, и звъннал в полицията. След минути в Общината дошли десетина криминалисти за оглед и търсене на следи от среднощните апаши.

Как така се влиза с взлом в публична сграда на институцията, която на всичкото отгоре се пази от физическа охрана и СОТ?!

Източници на в. „Полет“, които разполагат с информация за мистериозния обир, твърдят, че злосторниците са разбили желязната врата на задния вход на Общината, качили се на етажа на зам.-кмета, където обаче няма нито камери, нито СОТ. След това ударили вратата и проникнали само в неговия кабинет, нищо че в съседство се намират кабинетът на самия кмет и другите му заместници, които обаче са непокътнати.

Какво точно са търсели неизвестните извършители, дали са били група или само един, дали са намерили важни документи, както и защо полицията и местната власт мълчат – засега не е ясно. Според самия зам.-кмет той лично помолил полицията да не разгласява случая, преди крадците да бъдат открити. Според Прокуратурата е образувано досъдебно производство по случая.

Дончо Стоянов

Пъшо прочете на един дъх статията от електронното издание на вестника. От няколко дена не беше в страната и научаваше всички новини от онлайн изданията на местните и националните ежедневници, както и от информационните сайтове.

Не очакваше медиите да разберат толкова скоро за разбития кабинет на Митака, но и не се изненада особено. Все

пак криминалният репортер на „Полет“ беше старо куче и държеше високо ниво.

Рано или късно до Дончо Стоянов достигаха най-горещите сюжети от региона и той не се колебаеше да ги „омастили“ на страниците на вестника, още повече че винаги си засичаше информацията. По правило читателите на „Полет“ първи и с голяма достоверност научаваха подобни пикантни сюжети. Това беше въпрос на професионална чест за Дончо.

Така се случи и сега. Статията вече се въртеше на бързи обороти в интернет, а останалите медии я препечатаха едно към едно. Не всеки ден се случваха подобни дръзки обири в кметските кабинети и потребителите бяха жадни за сензационната новина.

Всъщност Пъшо беше абсолютно наясно с фактите, дори с най-малките подробности, които репортерът нямаше как да научи. Нещо повече – той лично инсценира „обира“, без да споделя каквото и да е с Радев, въпреки че скандалната случка причини куп неприятности и на самия кмет. Пъшо беше убеден – колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре. Целта беше постигната и напълно си оправда непопулярните средства. Всички отговорни хора в партийната централа в София бяха скандализирани от нехайното поведение на Димитров и той моментално бе елиминиран като потенциален кандидат за кмет. Що за просташина и безотговорност – да държи секретни партийни книжа, без ни най-малко да обезпечи сигурността им?!

По заръка на Пъшо две от момчетата, които работеха на негов обект в столицата, бяха „командироваани“ за десетина дена в града. След като си свършиха брилянтно задачата, без да оставят улики, шефът им ги награди с двуседмична почивка на Слънчев бряг. За полицията пък изобщо не се притесняваше, тъй като държеше под контрол когото и с каквото трябва – няколко възлови назначения бяха негов лична работа. А и „обирът“ всъщност беше безобидна,

кокошкарска работа, колкото да дискредитира тъпото копеле Митко, който се навираше, където изобщо не му беше работа. От години Атанас Пашов не беше прибегвал до подобни авангардни методи, но първо – рискът да стигнат до поръчителя бе минимален и добре премерен, и второ – залогът бе огромен.

Това беше лесната част. По-трудното беше да разчисти пътя на Радев към окончателната номинация, като отстрани другия му конкурент – Стоил Стоев. Тук трябваше да пипа извънредно предпазливо, със съвсем различен подход и кадифени ръкавици. Някак си дипломатично, без право на грешки.

Пъшо имаше и друга важна задача – да скъси дистанцията със Стоян Тодоров за всеки случай. Доскоро той не знаеше много за адвокатчето и го мислеше за ниска топка. Обаче безапелационната победа над вътрешнопартийния му конкурент Петър Гечев обърна вятъра в друга посока. А за старите казарми на Атанас Пашов му трябваха и червени гласове...

30.

Пламен Радев се потеше обилно и едва се сдържаше да не повърне. Беше пребледнял, дишаше тежко и се молеше никой да не забележи, че го е страх и му е лошо. Толкова години, толкова полети, а така и не свикна с турбуленцията, нито пък успя да надмогне страха си от летенето. Едновременно се чувстваше безпомощен и умираше от срам, но нямаше как да пътува с личния си автомобил чак до Белгия. Ако беше на семейна разходка или на частно посещение, това нямаше да е проблем, но командировките бяха друга работа.

Двучасовият полет до Брюксел заедно с кметовете на най-големите градове от квотата на БРЕГ му се стори кошмарен, но трябваше да издържи, а и краят му се виждаше. Визитата в Европейската комисия се организираше от евродепутатите на управляващата партия и участието му във ВИП делегацията бе сигурен знак, че той се радва на сериозни

поддръжници в Изпълнителната комисия. По време на полета Радев си мислеше, че пътят към номинацията е далеч по-труден от предишния път, когато беше точно обратното...

Вече имаше опит, разчиташе и на професионален екип, който планираше всичко до най-дребния детайл. Личната му програма за края на септември и почти целия октомври беше готова и напълно съобразена с кампанията, а общинският календар със събитията гарантираше присъствието му на всички важни прояви. Официално тогава Радев излизаше в отпуска и градът щеше да се управлява временно от друг. Със сигурност това нямаше да е прекият му конкурент Димитров, тъй като щеше да е в листата. Голям глупак се оказа този човек, кражбата в кабинета му го направи за резил в цялата страна! Добре, че идиотите, които и да бяха, не отарашиха собствения му кабинет – тогава наистина скандалът ставаше огромен и нямаше да се размине без тежка партийна санкция. Въпреки че партията би трябвало да е последната инстанция, пред която един местен управник да се обяснява. Нали не е кмет само на партийните членове, а на всички граждани!

На Радев вече много му прилоша и затова затвори очи. Даже и мислите му го уморяваха. В този момент пътниците бяха предупредени да затегнат коланите заради предстоящото кацане, и кметът за пореден път се препоти. Ужас! Петнайсетина минути по-късно той вече беше видимо овладян, а жизненият му тонус – доста по-висок. На терминала се сля с шумната група колеги и превключи телефона си от самолетния режим. Имаше десетина пропуснати обаждания и няколко съобщения. Обърна внимание само на едно от тях. Беше от Жоро – репортера на „Полет“, който вече неофициално се числеше към предизборния му щаб.

„Имам информация, че ПСБ може да остане без кандидат за кмет. Чети сайтовете. Приятно прекарване. P.S. Тази, новата ти пиарка, е много серт. ☺)))“

Въпреки че Магда настояваше да лети до Брюксел, Радев категорично отказа да я вземе. Групата пътуваше със свой пиарски екип, който щеше да захранва медиите с новини от посещението.

Кметът беше наясно с плейбойския характер на Жорката, но не допускаше издънки от страна на малката. Държеше я на къса каишка с космическите хонорари, който ѝ осигури по един-два проекта, а и всеки момент можеше да я прати в редиците на безработните.

Когато пристигна в хотела за кратка почивка, Радев включи в мрежата лаптопа си за бърз преглед на местните новини. Съобщението на Жоро го заинтригува и той се разхожда първо из новинарските сайтове. Понеже не откри нищо кой знае какво сензационно, отвори електронното издание на „Полет“. Като гореща новина най-отпред се мъдреше заглавие, което просто звучеше абсурдно, но определено създаваше политическа интрига! Ех, тези репортери, знаят как да пишат заглавия – нали те продаваха вестниците.

ПСБ ОСТАВА БЕЗ КАНДИДАТ ЗА КМЕТ В ОБЛАСТНИЯ ГРАД?

Информацията всъщност беше доста кратичка, но отлично илюстрираше немощта на социалистите, които от няколко години вечно се караха и разделяха на различни лобита, сякаш не бяха съмишленици, а откровени политически врагове.

Имаше образувано дело по жалбата на един от преките конкуренти на Тодоров от отминалата конференция. По ирония на съдбата жалбоподателят, освен че също беше юрист, бе и действащ председател на Общинската изборителна комисиия до избирането на нов състав, което предстоеше скоро. Човекът настояваше за повторно свикване на конференцията и твърдеше, че тази от седми август нямала нужния кворум, а решенията ѝ са нелегитимни. Той искаше обезпечителна

мярка, която да спре регистрацията на Стоян Тодоров в ОИК. Статията завършваше с факта, че на следващия ден социалистите свикват извънреден пленум по неприятния за тях казус.

Радев затвори компютъра си и махна с ръка. „Много гърмел, малко дъжд! Само вдигат пушилката, нищо няма да излезе от това“. Самият той бе доволен от номинацията на ПСБ, защото намираше Тодоров за доста по-удобен и лесно преодолим съперник, отколкото стария хитрец Гечев. Пък и предизборният му щаб вече готвеше различни стратегии спрямо най-сериозните опоненти. Достатъчна беше една опреснителна статия как Тодоров навремето се сдобил с „Гнездото“, и кметският пост щеше да си остане за него мъчителен мокър сън.

Кметът влезе в банята за бърз душ. На посещението си в Брюксел разчиташе много. Екипът му предварително подготви среща със скромната емигрантска общност, за която Белгия по принуда бе станала втора родина. Преди няколко дена с канцеларията на Радев се свърза неформалният лидер на тукашните българи – достолепният бай Димо Явашев. Прехвърлил осемдесет години, човекът искал да остави следа в родния си град, за който имал сериозни инвеститорски намерения...

31.

ТРИСТА ХИЛЯДИ ЛЕВА! Това беше минимумът, който Антоанета Първанова трябваше да „заработи“ от политическа реклама по време на кампанията. Софийският шеф бе категоричен – ако не се справи, освен че списанието ще бъде закрито, от десет страниците на вестника ще паднат на осем, а половината репортери ще работят вече само на хонорар без трудови договори, заплати и осигуровки. Ако искат, ако не – да си търсят нова работа. Кандидат-журналисти – колкото искаш, с лопата да ги ринеш! На заплатата ще останат само двама-трима от най-добрите с най-четените материали.

Съкращения ще има и в отдела за предпечат, където наистина екипът бе неоснователно голям – почти колкото репортерския, и това често ставаше повод за вътрешноведомствени скандали и интриги.

„Нито сме благотворително дружество, нито социална служба. Ако не можете да продадете продукцията си на добра цена, значи изработеното от вас не струва, не е качествено“ – заяви босът и Антоанета разбра, че собствената ѝ кариера може да завърши с фиаско. Вместо на стари години да се радва на респект и спокойствие, за които беше работила твърде старателно и твърде дълго време, се налагаше вечно да е на полусъединител. Някога това ѝ харесваше, но вече умората натежаваше. Професията изсмуква личния живот и енергията ѝ до последните капчици.

Връщаше се от семинар в Банкя, на който присъстваха главните редактори на регионалните издания, собственост на софийския шеф. В последните десетина години той събираше „подопечните си“ абсолютно винаги преди всяка предизборна кампания. Това беше неписано правило в медийната му империя, която освен издателство „Антика“ включваше още два национални и пет местни вестника от по-големите областни градове.

Първанова обичаше да ходи на тези колегиални събирания, защото в последно време те бяха от малкото ѝ останали социални контакти. За няколко дена се спасяваше от самотата и стереотипа на работното ежедневие. Пък и научаваше последните клюки във вестникарския бизнес, сверяваше си часовника по другите и винаги печелеше благоразположението на шефа. Е, и завистта на колегите от провинцията, но кой казва, че трябва да се харесваме на всички?

Навремето шефът ги водеше често и в чужбина, но тогава вестниците бяха в разцвета си и се изкарваха страшно много пари. Друго беше нивото на професията и на пишещите, друго беше и отношението на медийните собственици. Въпреки кризата обаче разточителните семинари останаха

запазена марка на бигбоса, който осигуряваше на хората си най-добрите хотели, с пищни обеди и вечери, качествен алкохол, веселби и танци. И съответно очакваше от тях стабилни тиражи и приходи. В противен случай сценарият бе един и същ и многократно изпробван – след изборите нов главен редактор поемаше медията, от чиито приходи шефът бе разочарован. Първанова си даде сметка, че от всички колеги единствено тя най-дълго се задържа на управленската си позиция. Мястото ѝ ставаше все по-ветровито, а напоследък упорито се носеха слухове, че босът ще разпродава бизнеса и ще се установява трайно в чужбина...

С това, че ги повика отново на семинар, може би заочно опровергаваше интригата около бъдещето на компанията си. По принцип той беше последният човек, който ще сподели нещо лично със служителите си, и Нета копираше поведението, стила и методите му на работа едно към едно.

По правило семинарите се уплътняваха с делова работа, но винаги имаше и неформална част. Софийският шеф задължително водеше на сбирките с главните редактори любимата си психоложка, която всеки път прилагаше т.нар. „групови тренинги“. Това бяха специални занимания, които им внушаваха, че те са най-добрите вестникари в България, изданията, които ръководят – най-печелившите, а репортерите им – най-креативни сред журналистическата гилдия.

Последният семинар беше завършил току-що и по пътя Антоанета се чудеше как да оправдае и този път очакванията на шефа. Впрочем много трудно щяха да се справят и останалите ѝ колеги заради тежките за изпълнение бюджети. А и партийците напоследък се бяха изхитрили и наливаха здраво пари директно в пиарски компании и рекламни къщи вместо в медийните каси.

Първанова взе да пресмята на ум. Така нареченият „голям пакет“ за политическа реклама струваше петдесет бона, ако е официален приход, и четиридесет – ако кандидатът не искаше фактура или пък имаше нужда от документ само за част от парите. Все пак и политиците се отчитаха пред

Сметната палата, така че нямаше как съвсем да избегнат официалните разходи. За петдесет хилядарки „Антика“ им предлагаше пълно отразяване във вестника, списанието и сайта. Всичко – материали, снимки, репортажи, банери, рекламни карета, обръщения.

„Малкият пакет“ също имаше две различни тарифи според желанието на клиента – официална за двайсет и пет хилядарки, и алтернативна – петнайсет бона, в случай че парите бяха директно за черната каса. Той осигуряваше на кандидата цялостно присъствие във вестника и частично – на сайта. Освен това се работеше и „на парче“ – всеки материал с отделна тарифа, при положение че кандидатите разполагат с ограничен бюджет. Интервю от първа страница струваше хилядарка, репортаж на цветните страници – наполовина, дописка на черно-белите – кой колкото даде.

Антоанета не хранеше илюзии, че абсолютно всички кандидат-кметове от десетте общини на областта ще работят с нейната издателска къща. Все пак в малките градчета вестникът не се четеше толкова много, а и там хората живееха по съвсем други финансови, че и морални стандарти. Но беше сигурна, че най-сериозните претенденти от по-големите градове ще потърсят сами услугите на вестника. Тази мисъл ѝ поддейства ободряващо и тя се намести по-удобно на задната седалка на служебната кола, като изправи рамене. Светлина в тунела имаше все пак...

Каква ирония – преди десет години, когато пое управлението на „Антика“, бюджетът, който трябваше да защити, бе точно десет пъти по-малък. Справи се блестящо и дори успя да задели за себе си хонорар колкото цялата ѝ годишна заплата по това време. Сега щеше да е много трудно, но пък нали за това работеше – месните избори бяха черешката на тортата за регионалните медии. Виж, за парламентарните и европейските кампании политиките наливаха купища пари предимно в националните телевизии, радиа и вестници.

„Полет“ трябваше да се пребори и с жестоката конкуренция на електронните сайтове. Тарифите им бяха солидни, но брандът на най-влиятелния областен всекидневник бе преди

всичко въпрос на престиж за политиците. Уникална марка, уникален формат, добри статии, които се четат ежедневно от голяма аудитория. Сега беше моментът главната редакторка да защити позициите си и да запази екипа си. Поне до следващите местни избори след четири години.

Антоанета погледна през прозореца. Оставаше ѝ още около половин час път. Хрумна ѝ нещо и без да отлага, позвъни по телефона си. Търсеше Ахмед Мустафа – новия общински председател на СПД. С тази партия главната редакторка поддържаше открай време трудна комуникация. Напоследък местните ѝ лидери се сменяха твърде често и с нито един от тях шефката на „Полет“ не успя да скъси дистанцията. Не обичаха да дават пари за изборни кампании просто защото не разчитаха на медиите, а на дисциплинирания си електорат. Затова се налагаше нов подход.

– Г-н Мустафа, здравейте, Първанова от „Полет“ на телефона. Удобно ли е? Къде Ви намирам?

– Здравейте, госпожо Първанова. В града съм, слушам.

– Тези дни ще ти изпратя една от моите репортерки. Младо, талантливо момиче. Искам да я разходиш из махалата, да направи хубав репортаж за живота на хората. Какви проблеми имат, на какво се радват, с какви обещания преди избори ги омайват, изпълняват ли ги. Пък и за теб да понапише – да те представим на читателите. Това е бонус, защото след около месец подобни статии ще са много, много скъпи!

Респектиран от вниманието, Мустафа увери, че винаги е на услугите на толкова влиятелна дама като Антоанета Първанова.

32.

„Щастие, нещастие, път, писмо, любов, целувка. Щастие, нещастие, път, писмо, любов целувка...“. Невена режеше машинално зелената салата в очакване на мъжа си за вечеря и си припяваше наум рефрен от любима детска игра. Сигурно

не беше се сещала за нея четиридесет години, но думичките сами изплуваха, сякаш тя и приятелките от детството довчера се търкаляха по поляните. Когато се уморяваха, присядаха и късаха тревички, на които така и не научиха имената. Приличаха на малки житни класове, а всяко „житце“ момичетата наричаха на глас: „щастие, нещастие, път, писмо, любов, целувка...“

– ОХ!!! По дяволите, как се поряхах!

Невена хвърли ножа настрана, пусна студена вода от чешмата и сложи порязания пръст под струята. След малко кръвта спря, тя залепи раничката с лейкопласт, а с другата ръка избърза насълзените си, вероятно от лука, очи. Нямаше начин да се превърне в лигла и да оплаква живота си, за който хиляди други жени мечтаеха и откровено ѝ завиждаха. Хормоните са виновни, пък и тези горещи вълни...

Досети се, че трябва да вземе от билковите таблетки, които личният ѝ гинеколог предписа последния път. Вместо за вода обаче посегна към хладилника и си наля чаша бяло вино. Пламен го нямаше още, макар че беше обещал да не закъснява за обичайната неделна вечеря. Рая и приятелят ѝ заминаха на морето и Невена беше съвсем сама в хубавата им голяма къща. Какво пък толкова, ще започне вечерята без мъжа си, и без това той е вечно отсъстващият кмет. Загрижен повече за обществените, отколкото за семейните дела.

Даже и в компанията му Невена се чувстваше ужасно самотна. През първите му кметски години съвсем не беше така. Той споделяше всички проблеми и интриги с нея, тя го подкрепяше, понякога го съветваше и си обещаваше, че няма да прави драми от честите му пътувания, командировки, банкети... Някъде в средата на предишния мандат обаче Пламен стана друг човек. Беше все така джентълмен и внимателен, но някак си отчужден. Първо тя го отдаваше на натрупаната умора, но после проумя, че властта успя да го промени. Хубав мъж с положение и възможности – покрай кмета беше

пълно с изкушения и Невена изобщо не си правеше илюзии, че заради положението си той опитва само от жилото, но не и меда...

Пи още една глътка и се зае да довърши салатата. Спомни си, че последния път, когато се поряза, пак беше в кухнята, само че в стария им дом, преди много години. Тогава режеше хляб и разговаряше с дъщеря си – вече десетокласничка. От дума на дума Рая ѝ призна, че е правила секс, както впрочем всичките ѝ съученички. Невена не беше изненадана, прояви хладнокръвие, но се поряза. После седнаха заедно с дъщеря си в кухнята и поговориха като приятелки. Слава Богу, Рая беше добро момиче. Израсна отговорна, възпитана и добре образована. Очертаваше се да стане и добър архитект за разлика от нея самата, която загърби кариерата си в името на Пламен...

– Прибрах се!

Външната врата се тракна леко и мъжът ѝ вместо поздрав я уведоми бодряшки, че е на линия. Връщаше се от обиколка по селата, а неделя бил най-удачният ден за това, понеже хората не ходят работа. Или поне така ѝ беше казал.

„Все едно“, тя се усети, че си говори на ум и сви рамене. След като си взе набързо душ, Пламен я целуна ритуално по бузата и седна на красиво подредената маса. Очакваха го изящни прибори, два вида салати, руло „Стефани“ и домашен хляб. Сладоледената торта беше в хладилника.

– Наздраве! Ммм, чудесно е това вино! Трябва да купя още няколко кашончета.

– Наздраве! – Невена си наля втора чаша и взе да рови с вилицата в салатата. – Е, предполагам целокупното селско население демонстрира любовта си към градоначалника?

– Чак пък любов. Моля ти се, не бъди язвителна. Нормални срещи с нормални хора, които имат нормални проблеми и очакват да им ги реша. Нищо особено – Пламен очевидно нямаше желание за подробности, но въпреки това продължи: – Искам по време на кампанията ти и Рая да сте

по-често с мен по такива срещи. И за нея ще е полезно. Това е голям опит.

– Няма ли веднъж да ме попиташ аз какво искам?

Пламен се сепна и спря да се храни.

– Да, разбира се, какво има, скъпа? Всичко наред ли е?

– Не. Нищо не е наред – Невена заговори бавно, тихо и сякаш през зъби. – Имам чувството, че отношението ти към мен с нищо не е по-различно от отношението ти към масата, телевизора или дивана например. Аз не съм вещ, Пламене! Ако не си забелязал покрай натоварения си график, госпожа Радева има нужда от обич, а понякога и от малко секс все пак. Или да си запиша приемен ден при теб? Толкова е унизително!

– Скъпа, не започвай пак. Не разбирам какво ти липсва. Вярно е, че напоследък доста отсъствам, но предстои кампания. Ако искаш, иди на почивка във вилата в Гърция, вземи и някоя приятелка с теб. До есента ще е така, а после всичко ще е по старому.

– Точно това е проблемът. Не искам по старому, защото така е много отдавна. Задушавам се от тази рутина, не ти ли е ясно?! Инерцията ме смазва.

– Ами отбивай се по-често в студиото, все още си добър архитект. Преди поне амбиции имаше...

– Амбиции, мечти, младост – всичко посветих на теб и твоята кариера! Отгледах и възпитах детето ни, заслужавам поне малко уважение! – Невена повиши тон и си наля още вино.

– Никой в този дом не вика, моля те! – Пламен я прекъсна. Взе да му писва от това хленчене, но запази спокойствие. – Виж, ядосана си, това разбирам. Но не разбирам защо се чувстваш неудовлетворена и в какво точно ме обвиняваш. Не мисля, че ти липсва нещо...

– Липсва ми отношение, ти ми липсваш...

– И двамата знаехме какво ни очаква, когато се хванах на хорото. Потърпи още малко. Между другото, разбрах, че си

се виждала със Стоев? – мъжът ѝ рязко смени темата и също си наля вино.

Сега беше ред на Невена да заеме отбранителна позиция, въпреки че нямаше за какво да се оправдава. Тя самата не разбра защо потърси Стоил, и вече съжаляваше, че показва слабост пред него. Мълчаливо си отразя парче от рулото.

– Е? – обаче настояваше Пламен.

И тогава жена му избухна:

– Ти да не ме следиш? Откъде знаеш?

– Това ми е работата, скъпа, да знам всичко.

– Поправи ме, ако греша, но мисля, че си кмет, а не полицай!

– То е почти едно и също.

Нервният смях почти задави Невена, но тя беше набрала скорост и продължи:

– Да бе, забравих, че се изживяваш като местния шериф. Моля ти се, не ставай смешен! Просто пихме кафе на публично място. Няма какво да се обяснявам. Репутацията ми е безупречна, но се лаская, че ме ревнуваш. За твоята репутация обаче имам сериозни съмнения с толкова наточени пиарки и секретарки покрай теб. Нито аз, нито хората са слепи, не се заблуждавай!

– А помисли ли как ще се изтълкува подобна среща – съпругата на кмета и конкурентът му за номинациите – на една маса. Ти да не си полудяла? Даваш ли си сметка какво означава това?

– А ти даваш ли си сметка в какво сме се превърнали? В двама съквартиранти. Всъщност не, по-скоро в двама бизнес партньори, които се правят, че всичко им е наред, но фирмата им е пред фалит.

– Какво искаш да кажеш?

– Мислил си някога, че може да се разведем? – Невена вече заваляше думите.

– Ти май наистина си полудяла, виното ти дойде в повече. Не искам неприятности точно сега! Всъщност вкъщи

не искам никога неприятности, ясен ли съм? Ако обичаш, престани и се успокой. Да довършим вечерята в нормална обстановка.

– Аз се нахраних...

Жена му стана от масата и се запъти към спалнята. Макар и замаяна, се чудеше как Пламен е разбрал за тази глупава среща, а в главата ѝ като свредел пак се завъртя рефренът от детството – „щастие, нещастие, път, писмо, любов, целувка...“

33.

Вече половин час Лора, Иван и Мустафа се разхождаха из турския квартал на града, който носеше абсурдното име „Нова надежда“. Репортерката и фотографът идваха за първи път тук, макар че съвсем наблизо се намираще Ректоратът на университета, където учеха хиляди студенти. Наоколо бяха разположени част от общежитията им заедно с „преподавателските блокове“, така че в махалата съжителстваха най-различни социални и етнически групи.

Августовската жега беше прогонила повечето съкварталци по домовете им на сянка и улиците стояха почти празни. Дори и автомобили рядко минаваха през този забравен от властта квартал.

Мустафа им разказа, че до седемдесетте години на миналия век „Нова надежда“ всъщност се е казвал „Трудов фронт“ и тук са живеели над две хиляди човека – една трета християни, а другите – мюсюлмани. В момента обаче турската махала се обитаваше от два пъти по-малко хора, тъй като много от местните били на гурбет в Швеция, Холандия или Германия. Придружавали ги и децата им, които посещавали тамошни училища. Нашенците там работели на светло, били с чуждестранни адресни регистрации и въобще се ползвали от всички социални придобивки. Задължително обаче се връщали поне веднъж годишно, за да инвестират

спечеленото или в ремонти на старите си къщи, или направо в нови домове.

– Работят в строителството, търговията и услугите. Имаме и няколко жени възпитателки в детски градини в Швеция. Много са в стъклопоставянето и хранителните заведения. А тукашните вече застаряват. Иначе най-компактното население на махалата са четирийсет и пет – петдесетгодишните – обясни компетентно домакинът на репортерския екип. Личеше, че Мустафа беше наясно с всичко в квартала, познаваше хората по имена, както впрочем и всичките му съкварталци знаеха кой е и с какво се занимава. – Имаме и много безработни тук, а и няколко многодетни семейства с по пет и повече деца, останалите раждат вече само по две. По-големите масово ходят на детска градина и училище, а някои карат курсове по обучение в Корана...

Лора си отбеляза, че инфраструктурата в района беше отчайваща. Полуприличен вид имаха само двете главни улици в квартала, а останалите бяха осеяни с дълбоки ями, като имаше дори цели участъци без асфалт. Водният цикъл заобиколи тази част на града, затова канализацията – там, където я имаше, си остана от времето на соц-а.

– Кога за последно тук е идвал кметът или примерно някой от общинските съветници е правил приемна? – попита Лора.

– Радев идва в началото на мандата си, когато пак имаше страхотни наводнения като тези през юни. Тогава пострадаха седем-осем къщи и Общината ни помогна. Съветници не са стъпвали дори така, от хорски срам, пък и нали аз представявам квартала. Ела пак след месец, да видиш как ще ни запълнят предизборно уличните ями. Правят го винаги преди всяка кампания, ама после дупките пак зейват. Нещо като да наливат вода в пясъка, вместо да асфалтират веднъж завинаги. Ама така е, царе сме на тия работи да преливаме от пусто в празно – разприказва се Мустафа.

– Казваш преди всички избори, ама вашите хора все за вас си гласуват...

– Ами да, защото се познаваме, имаме си доверие и партията наистина се грижи за тези хора. Тук и християни, и мюсюлмани живеем задружно и си помагаме. Аз съм почти на четирийсет, но не помня вратата на къщата ми някога да се е заключвала, а кражбите са голяма рядкост.

Беше много горещо, сянка наоколо нямаше, а на Лора и фотографа вече много им се пиеше вода. Наближаваше обяд и гладът също се обади.

– Извинявай, но нещо ми прималя... Ожадняхме, жегата е убийствена, заведи ни някъде на сянка.

Лора усети, че коленете ѝ се подгъват и, аха-аха, да припадне. Фотографът я прихвана леко за лакътя, но и от него вече се лееше пот.

– Елате, още малко остана. Отсреща в къщата на бай Ружди – тенекеджията, ви чакат. Подготвили са се за вас от вчера още, когато им казах, че ще пишете репортаж. Имат личен повод...

– Заповядайте, седнете тук на сянка. Ето вода и кафе. Жена, донеси мекиците!

Мургав усмихнат мъж на неопределена възраст ги въведе в прохладен двор и ги настани на два стола.

– Казвам се Ружди, приятно ми е! Ама вие какво сте пребледнели, вярно сте градски чеда – каза мъжът и им тикна в ръцете две чаши с ледено студена вода.

Докато Лора и Иван пиеха жадно, в двора се показва сравнително млада жена с бели дрехи и бяла кърпа на главата и сервира на масичката пред тях пълна чиния с топли мекици и купичка с мед.

– Ей сега ще се освестите! Хапвайте и пийвайте, добре сте дошли!

Мъжът помълча, докато гостите изядоха по една мекица и отново изпразниха чашите.

– Няма нещо, което да не мога да правя от ламарина. Внуците ще ме наследят. Тази къща с двете си ръце съм я градил почти двајсет години и още имам да довършвам. Ти бе, фотографина, нали знаеш, че къща цял живот се строи. Ма ти си много млад, на колко години си?

– На трийсет – Иван преглътна на две, на три вкусната мекица и си взе още една. – Браво! Мекиците са много вкусни, ама и къщата ти е много яка! И аз правя ремонт на моето село, но нещо много дълго се проточи.

– Е, че закъде си се разбързал. То работата край няма.

– Бай Ружди, благодаря! – Лора върна цвета на лицето си и отново включи репортерския диктофон. – Жена ти прави много хубави мекици, с вкуса на детството ми са направо...

– Ако останете още малко, и на сватба ще ви заведем – каза Мустафа и намигна на гостите. – Довечера бай Ружди жени сина си. Три дена веселби ще има, останете поне за началото!

– Настина ли? Разбира се, че ще дойдем и много хубави снимки ще ви направим.

На другия ден Лора написа пъстър репортаж за живота в „Нова надежда“. Отдели място и за сватбата. За първи път присъстваше на нещо толкова колоритно и някак си архаично – наистина животът в махалата следваше своя собствена логика, съвсем различна от градския ритъм.

– Знаеш ли, младоженците са направо деца. Синът на бай Ружди е завършил току-що средно, но момичето беше на седемнайсет – сподели тя по-късно вечерта на Калоян.

Напоследък се виждаха често...

– Ти, какво, май много те е впечатлила тази така наречена сватба – подразни я той.

– Аминех бях виждала толкова изрисувана булка. Обясниха ни, че вечерта преди венчавката свекървата къносва младоженката по ръцете и краката за здраве, берекет и добро семейство. И за жениха има специален обичай. Приятелите му се събират на „бръснене“ и крадат инструментите на

бръснаря, а кръстникът ги откупува и после му ги връща обратно.

– Кой знае шефката ти колко е обръснала Мустафа за този репортаж – вметна небрежно Калоян и целуна Лора по нослето.

Пак бяха в студиото му и привършваха с вечерята.

– За какво намекваш?

– При Първанова всичко винаги е планирано с някаква цел. Едва ли те е пратила да пишеш за квартала, ей така, от етническа съпричастност. Но иначе материалът ти беше интересен, различен от другите. Поздравления.

– Очаквам да ме поздравиш и когато излезе разследването ми за детските градини. Скоро ще е – през септември.

– Лора, не искам да ти развалям настроението, но много се съмнявам, че историята ти ще види бял свят...

– Какво искаш да кажеш?

– Първанова и Радев са близки. Първия път, когато той спечели изборите, вестникът много му помогна.

– Е, и?

– Не виждаш ли, че публикувате всичките обяви на Общината. Нали не си мислиш, че заради някакъв материал Първанова ще си спре сама кранчето. Тези обяви струват много пари! Те ви изкарват заплатите.

– Ние си изкарваме заплатите! С подобни материали!

Лора вече много се ядоса. Не обичаше да подценяват труда ѝ, нейния и на колегите журналисти.

– Виж сега, за някои неща си още доста наивна. Обявите влизат при вас благодарение на обществена поръчка. А тя е била така направена, че точно „Полет“ да я спечели. Проверявал съм всички поръчки на предшественика си.

– И как точно можеш да ми докажеш това!

– Ами много просто – преглеждал съм офертите на всички медии. – Само вие сте отговорили на условието обявите да се публикуват като бонус в електронния ви сайт. По това време другият вестник не е поддържал онлайн издание, а

„Полет“ е направил своето няколко дена преди официалното обявяване на поръчката...

– И така да е, не виждам нищо нередно.

– Не казвам, че има нещо нередно. Опитвам се да ти обясня, че шефката ти е голяма акула. Повярвай ми, без да ѝ мигне окото, може да ти съсипе труда, стига да има полза. С Радев си приличат, от една порода са...

34.

Камбанен звън събуди града на християнския празник Голяма Богородица. Петнадесети август беше и нещо като сбор на вилната зона, а по-старата ѝ част се радваше на огромен интерес от родни и чужди туристи. Имаше какво да се види и чуе – още от комунистическо време тя беше архитектурно-музеен резерват, част от стоте национални туристически обекта.

Въпреки строителния кич и инвазия районът някак си успя да запази автентичния облик на предосвобожденските години и бе предпочитана дестинация както за по-обикновените хора, така и за много държавни делегации. Старите къщи наоколо бяха запазили уникалната си архитектура, богатата вътрешна украса и заедно с тях – възрожденския дух. А местността се славеше с вълнуваща история, средиземноморски въздушни течения, няколко църкви и манастири, пазители на чудотворни икони на Божията майка, които според легендите церяха всякакви болки, но най-много безплодие...

И тази година, въпреки че беше работен ден, хиляди миряни от цялата страна извиха дълга опашка пред манастира „Успение Богородично“, за да запалят свещ и да се помолят – всеки за своята си тревога. Българи и чужденци, стари и млади, че даже деца и бебета търпеливо чакаха ред пред чудотворната икона. Два дена преди празника манастирът се беше изпълнил с цели семейства от различни краища на страната, които пренощуваха там и носеха продукти за големия празничен курбан.

По традиция го приготвиха три жени чак от другия край на страната, които посещаваха манастира за празника от петнайсет години. Тъй като денят не беше постен, те сготвиха курбан от агнешко месо, а в отделен казан приготвиха бобена яхния, които митрополитът освети още на разсъмване.

Малко по-настрани от опашката пред манастира голяма група японски туристи слушаше с огромен интерес екскурзоводската беседа. Водачът разказваше, че Богородица е покровителка на майчинството и защитница на семейното огнище. Успение, или още Заспиване на Пресвета Богородица, е един от дванайсетте велики християнски празника, които се честват и от православни, и от католици. Според Светото писание това е денят, в който Божията майка напуска земния живот и отива при сина си на шестдесет и четири годишна възраст. Смъртта ѝ била лека и блажена и приличала на заспиване. Японците научиха още, че на този ден в църквата се освещават обредни хлябове, а жените ги раздават за здраве, но и за починалите. Правят се родови срещи, на които се яде курбан за здраве, за плодородна година, против премеждия и болести. На трапезите се слагат пресни питки, каша от пиле, тиганици, варено жито, царевица и тикви. Непременно се ядат диня и грозде, а вярващите даряват на църквите свещи, домашно тъкано платно, месал, пешкир и пари...

След сутрешната литургия започна светската част на празника и шумното множество от хора се пренесе на площада в центъра на вилната зона, където имаше концертна програма.

Много туристи отидоха на конната база, за да гледат атрактивната държавна квалификация по прескачане на препятствия. Шампионатът беше за деца, юноши и аматьори, които се състезаваха с четири-, пет- и шестгодишни коне. Президент на клуба организатор беше Стоил Стоев.

Базата се напълни бързо със зрители, сред които най-нетърпеливи бяха децата. Стоев седна най-отпред в очакване

на старта. Самият той често яздеше за удоволствие и имаше два състезателни жребѐца, за които лично полагаше грижи. Поддържаше клуба от любов към конете, на които се възхищаваше от сърце. Благородни, темпераментни и верни животни, те не изменяха на стопаните си, но винаги показваха характер, ако нещо не беше по вкуса им. За разлика от хората...

– Честит празник, г-н Стоев! Не сме закъснели, нали? – Мартинов и Лора се настаниха на местата, които очевидно бяха запазени за тях.

– Честит празник, сядайте, сега почва, но няма да можем да го изгледаме до края. Днес ще се представят половината коне, а останалите утре, когато ще е награждаването. Ще погледаме малко, а после ви каня на обяд у дома. Коя е госпожицата?

– Приятно ми е, господин Стоев. Чувала съм интересни неща за Вас. Репортер съм във вестник „Полет“, но сега не съм на работа. Забравете, че съм журналист. Името ми е Лора Маринова.

– За какво пишете?

– По принцип за икономика, но и всякакви статии.

– Да Ви призная, почти не чета вестници.

– Не четете, но рекламирате. А местната преса е доста интересна. Имате време да се поправите – пошегува се младата жена.

Разговорът замря заради великолепната гледка. Жокеите изведоха расовите коне и ги строиха в дълга редица. След малко първият се понесе в изящен тръст, като го редуваше с прескачане на препятствията. Лора за първи път попадаше на подобно състезание.

– Номер три и номер десет са моите. Нека видим тях, после, ако искате, може да тръгваме.

Те обаче изгледаха цялото състезание. Обядът закъсня, но зрелището си струваше.

Въпреки жегата площадът преливаше от хора и тримата бавно си преправяха път през множеството. Домът на Стоев не беше далеч – в по-новата част на вилната зона. Лора очакваше да види ултрамодерен палат, но вместо това домакинят им ги въведе в двуетажна къща в старовремски стил. Дворът беше разкошен – огромен, с външен басейн и лятна кухня, разположена под дебелия сянка на голяма асма. Първите дребни гроздове вече си проправяха път между лозовите листа.

– Заповядайте, запознайте се със съпругата ми. Децата не са възрастни, имат ангажменти по организацията на празника.

– Приятно ми е, Стоева – висока, слаба и добре изглеждаща жена ги посрещна сдържано.

Четиримата се настаниха около масата и икономката сервира шопска салата, къпоолу и домашна баница.

– Опитайте от ракията ми, лично я правя вече десет години.

Стоев напълни чашките, но Лора отказа.

– За мен вода, ако обичате...

– Искаш ли чаша бяло вино?

– Благодаря.

– Наздраве, добре сте дошли и още веднъж честит празник! Днес е нашият сбор.

– Наздраве, конете са изумителни. От колко време се занимаваш с това? – Мартинов отпи от ракията и погледна Стоил в очите.

– Отдавна ми е тръпка, но напоследък съм малко немарлив. Имам други грижи...

– Преди да поговорим по същество, те каня другата седмица на футболен мач. Аз осигурявам местата, не ми отказвай! – Мартинов подаде пропуск за ВИП ложата на Стоев.

– Няма да ти откажа. Нито за мача, нито за листата. Приемам водачеството, но имам едно малко условие!

Гостът изобщо не очакваше толкова лесно развитие на нещата и не скри усмивката си. Държеше на Стоев и беше готов едва ли не да изпълни всяко негово условие.

– Слушам те.

– Ако постигнем пробив със самостоятелна група, не искам да ставаме патерица на кмета и неговите хора. Ще водим принципна политика. Няма на всяка цена да му гласуваме точките, иначе напускам.

– Кой мислиш, че ще спечели?

– Не знам, но виждам, че Радев много се напъва.

– Имаш думата ми, а и ти ще си председател на групата, така че от теб в най-голяма степен ще зависи това.

Късният обяд продължи няколко часа и тримата уточниха всички подробности от кампанията, както и хората от бъдещата листа на Гражданска инициатива „Промяна“. Решиха да се представят публично на седемнайсети септември – деня на светите мъченици Вяра, Надежда и Любов и майка им София.

35.

„Наште мачкат без спирачка! Наште мачкат без спирачка! Хайде наште! Победааа!“

Центърът на града кънтеше от мощните възгласи на местните футболни фенове, които по-рано през деня окупираха стадиона в очакване на истинска спортна битка и дербито на кръга. След по-малко от час местният отбор щеше да излезе на терена срещу третия във временното класиране от есенния шампионат на професионалната футболна лига.

В последните години, макар и трудно, отборът преодоля финансовите и организационните си проблеми и се настани трайно сред елитните клубове. Макар и в златната среда, момчетата постепенно възвръщаха старата футболна слава на града, а публиката искаше само едно – зрелищни мачове и голове във вратата на противниците.

Този следобед около стадиона все едно че беше обявено военно положение – рекорден брой полицаи следяха за сигурността на зрителите, сред които имаше и доста ВИП персони.

В специалната ложа местата си един по един заеха градските управници начело с кмета, общински съветници и видни предприемачи. Всеки момент се очакваше към тях да се присъедини и спортният министър. След края на срещата той щеше да открие обновените южни зали на стадиона, който не бяха ремонтирани от края на миналия век. Миналата година по европроект бяха отпуснати почти половин милион лева за част от грандиозните ремонти на най-голямото спортно съоръжение, с което кметът много се гордееше. Стадионът вече имаше супермодерна лекоатлетическа писта и осветление, а за предстоящата зима щеше да заработи и постоянна ледена пързалка.

Минути преди началото на срещата министърът и дискретната му охрана влязоха във ВИП ложата, където вече го очакваше местният политически елит. Спикерът обяви височайшето присъствие и след задължителните аплодисменти зрителите притихнаха, но само за момент, колкото да се чуе първият съдийски сигнал.

Министърът се настани между Радев и Пашов, като подхвана неангажиращ разговор с двамата. С Пъшо вече имаха делови отношения – наскоро една от фирмите му изгради голям спортен обект в София, чието откриване бе планирано за предизборната кампания през октомври. Кметът пък беше направил пътека до ведомството, за да издейства пари за ремонтите на стадиона.

По-надолу в трибуната седнаха съветниците, а почти в самия край – шефът на фирмата по чистота Николай Мартинов, който изненадващо за мнозина дойде заедно със Стоил Стоев. Наоколо беше пълно с журналисти и те любопитно хвърляха по едно око към още по-любопитните зрители във ВИП ложата.

Публиката викаше екзалтирано, агитките на няколко пъти направиха мексиканска вълна, а феновете не спираха да вейт знамената на любимия отбор. Играта на домакините обаче не вървеше и на няколко пъти вратарят показва класа,

като буквално се наложи сам да спасява вратата си. При една такава ситуация той спъна нападател на другия отбор и съдията посочи единайсетметровия наказателен удар. За миг зрителите сякаш онемяха, но след като резултатът бе открит в полза на гостите, тълпата по трибуните отново ревна, все едно по терена се биеха гладиатори, а не тичаха футболисти. Към края на първото полувреме какофонията на стадиона трудно се изтъпяваше дори и от най-върлите запалнянковци.

– Виж ти, каква интересна гледка. Стоев с новия боклукчия – Пъшо почти извика в ухото на кмета зад гърба на спортния министър, който през това време се опитваше да говори по телефона си. Тъй като не можа да се надвика с публиката, му се наложи за малко да стане и под зоркия поглед на полицаите да потърси по-тихо място.

– Явно са близки – Радев се направи на безразличен, пък нямаше и какво друго да каже.

– Чувам за някакъв нов политически проект около този Мартинов – Пъшо обаче беше упорит.

– Какъв проект? – кметът повиши рязко интереса си.

– Някакво гражданско сдружение щял да прави. Алтернатива ли, промяна ли – нещо такова. Ще участват в изборите.

– Ееее, куцо, къораво и сакато се натискат на мой гръб на алтернативни да се правят!

– Този Мартинов не кандидатства ли през обществена поръчка за по-дългосрочна концесия! – попита Пъшо.

– Неговата и още две фирми подадоха документи. Съкратихме срока на поръката заради форсмажорни обстоятелства. След седмица комисията ще обяви победителя.

– Как ще действаш, нещо ако трябва, племенникът...

– Не! Тук всичко е чисто. Комисията ще класира победителя според критериите. Без предварителни уговорки с никого. Пък и ти преки интереси в този бизнес нямаш – подсмихна се малко накриво Радев.

– Ок, ще следя темата. Особено с тази алтернатива или промяна, или там каквато и да е. Лошото е, че моят човек в Изпълнителната комисия ме държи в неведение за шансовете на Стоев. Но за това аз имам грижата.

Полувремето свърши и футболистите са оттеглиха за почивка. Хората от трибуните също се раздвижиха. Пред смаяните физиономии на Радев и Пашов спортният министър сърдечно се прегърна със Стоил Стоев и двамата си размениха няколко думи.

Пъшо целият почервения и припряно набра някакъв номер.

– Удобно ли е? Очаквах ти да ме изпревариш, но ситуацията е сериозна! Казвай направо! Аха. Да, добре. Сигурен ли си? Това последно ли е, да няма изненади? Добре, брат, благодаря ти за хубавите новини. Друг път не ме дръж толкова дълго в напрежение! Ще почерпя, направи ме щастлив! Целуни жена си от мен и до скоро! – Пъшо запали пура, ухили се и перна леко кмета по гърба.

– Брат, честито! Ти си кандидатът! Стоев е говорил с големия и му казал, че не може да приеме такава висока отговорност. Обаче имам изненада – щял да води листата на боклукчийчето и после да си партнира с групата на БРЕГ в новия Общински съвет! Я му пусни аванта с концесията на този Мартинов! – Пъшо изгледа Радев победоносно, който в рамките на две минути пет пъти промени цвета и изражението на лицето си.

– Кога ще го обявят официално?

– Е, това не знам. Ще те информират по партийна линия. Засега си трай!

– Разбира се, мини довечера вкъщи за по едно уиски!

– Не мога. Жената и бебето този път са с мен. А уискито няма да е само едно, но всяко нещо по реда си!

Спортният министър отново седна между двамата приятели и второто полувреме започна. Радев обаче изобщо не

беше на терена. Нито виждаше, нито чуваше въпреки мощните децибели на стадиона. Даже едвам дишаше. Страхуваше се, че ако си поеме дълбоко въздух, новината, която чакаше месеци наред, ще се окаже само сън. Трябваше му малко време, за да асимилира чутото току-що. Не че беше разочарован – напротив! Но се почувства нелепо да узнае за успешната си номинация по време на футболен мач, пък бил и той на любимия отбор. Някак си се надяваше заедно с него всички да разберат, дружно да му честитят и да го поласкаят, че е безспорният фаворит. Нищо! Още малко търпение и щеше да триумфира скоро...

„Гооооооооооо!“ Домакините успяха да изравнят. Всички от ВИП ложата наскачаха, развикаха се с пълни гърла, към терена полетяха шалчета и фланелки. Еуфорията даде криле на местните футболисти и макар и трудно, те все пак удържаха равенството до края на срещата.

След финала официалните лица заедно с министъра поздравиха футболистите на двата отбора, които останаха на терена, за да уважат церемонията по откриването на ремонтните зали.

– Уважаеми граждани! Скъпи футболни фенове, да благодарим за прекрасния спектакъл и да си пожелаем още такива мачове и много победи за любимия отбор! За мен е огромно удоволствие и висока чест да дам думата на спортния министър, който за пореден път е тук с нас. Искам лично да му благодаря, на него и на правителството, за помощта, която ни оказа. Г-н министър, Вие доказахте, че имате голямо спортно сърце! Убеден съм, че във Ваше лице нашият град има верен приятел. Заповядайте да прережете лентата.

– Започнаха предизборната кампания. До октомври сигурно цялото правителство, барабар с премиера, ще се изреди! Само гледай сеир! – Стоян Тодоров даже не си направи труда поне от куртоазия да скрие яда си.

Доцента, който бе непосредствено до него обаче, се притесни от коментара му и лекичко се отдръпна назад.

В това време министърът и кметът прерязаха тържествено лентата и си отчупиха по едно парче от питката.

– Здравейте, приятели на великата игра цар футбол! Изключително съм щастлив, че съм тук на този стадион, който поражда в мен много скъпи спомени. Тук съм бягал като състезател и за това искрено благодаря на вашия енергичен и способен кмет, че спази обещанието си и с помощта на държавата превърна стадиона в това прекрасно съоръжение. С него ще обсъдим по-нататъшния етап от изграждането на тренировъчните терени и вярвам, че до края на годината ще имаме още хубави новини за вас. Убеден съм, че цялата активна спортна общественост ще продължи да работи, за да се върне спортната слава на вашия прекрасен град, който даде едни от най-добрите златни футболни легенди на България! Въпреки че управляваме вече няколко мандата, заварихме много тежко наследство от предишните правителства и затова ми е малко трудно да обещаая с какъв точно финансов ресурс ще разполагаме занапред, но ви уверявам, че вашият град е наш национален приоритет...

– Това със сигурност го казва навсякъде, където ходи да реже ленти – Тодоров не спираше да мърмори, но никой не му обръщаше внимание.

Публиката изпрати с аплодисменти държавния гост и постепенно хората се разотиваха. Кметът и официалните лица също тръгнаха към изхода на ВИП ложата. Почти на излизане Радев буквално се сблъска с Мартинов и Стоев. Нямаше как, трябваше да ги поздрави.

– Е, господа, хубав мач. Можехме и да бием, но ще пазим сили за решителните кръгове!

– Добре играха момчетата, могат и още. Стадионът наистина придобива европейско ниво, поздравления – Мартинов не искаше да прозвучи сервилно, но беше впечатлен от церемонията и ремонтите.

Стоев мълчеше.

– Чух за гражданското сдружение. Секретарката ми ще се свърже с вас непременно. Събирам при мен неправителствения сектор, за да обсъдим стратегическите приоритети на града. В началото на септември ще е, очаквам ви.

– Благодаря, ще дойдем.

– Можем да си партнираме за доброто на съгражданите ни.

– Разбира се, приятна вечер!

Радев потърси с очи Жоро Георгиев, който заедно със спортния репортер на вестник „Полет“ също вече си тръгваше. Журналистът засече погледа на кмета и се приближи. Разбра го от една дума – за всеки случай трябваше да разрови около бизнеса на Стоев и да подготви кофти статия за него. От Общината щяха да му помогнат с няколко интересни факта.

Кметът предложи вечеря на министъра, но той се извини, че бърза, и отпътува за София. Останалите официални гости също се разотидоха.

Беше почти девет и половина – чудесна лятна вечер, макар че слънцето вече залязваше като намек за идващата есен. На кмета изобщо не му се прибираще, нито пък искаше да гледа цяла вечер нацупената физиономия на жена си. Предпочиташе да се награди за добрата новина със здрав секс и марково уиски, затова се обади на Магда.

– Малката, искам те с нови силиконови чорапи след половин час в апартамента!

– Слушам, палавнико.

Пиарката винаги беше на линия. Добро, отзивчиво момиче.

Два часа по-късно Радев се чувстваше завършен отвсякъде. Какво му трябва на един мъж – няколко питиета, кметска номинация, чифт силиконов бюст и чорапи с жартиери! Вече си тръгваше, когато телефонът му иззвъня. Беше дежурният общински служител, който се обаждаше само в извънредни случаи. Последния път беше през юнското наводнение.

– Слушам.

– Шефе, много съжалявам за късното обаждане. Имам лоши новини!

– ?!

– Преди час е станала злополука. На строежа зад Кметството се е активирало свлачище. Незнайно защо, по това време е имало четирима работници. Двама са затрупани, другите са добре, току-що са ги приели в болницата! Полицията е на строежа, има и лекарски екипи...

– Идвам!!!

Мрачно предчувствие обхвана Радев на път за инцидента. Преди година съдружникът му, който управляваше фирмата, откакто стана кмет, поиска да купи терена, за да построи жилищна кооперация „Добре, че не му разреших...“

36.

В понеделник сутринта криминалният репортер на „Полет“ Дончо Стоянов се събуди както обикновено много рано – още преди шест. Направи си кафе и отвори първата кутия с цигари за деня. Обикновено пушеше по две, а и с ракията вечер попрекаляваше, но така бореше стреса от професията. Да си почти двайсет години номер едно сред гилдията, е направо героизъм в мирно време.

Прегледа набързо три-четири регионални сайта, колкото да се информира дали нощта е била спокойна, и тогава получи SMS от своя човек в полицията: „На строежа при старата печатница са затрупани двама строители“.

Дончо не допи кафето и хукна на работа. Извика служебно такси и се обади на фотографа. Десет минути по-късно вече беше на мястото. Имаше лекарски екип, пожарна и полиция. Случайни зяпачи не се допускаха, а и заради ранния час нямаше странични хора. Кметът също бе там. Личеше, че не беше спал – брадясал, подпухнат, с уморени очи и по дънки. Криминалният репортер за първи път го виждаше в подобно състояние и толкова неглиже.

– Какво се е случило?

– Снощи подпорната стена рухнала върху работниците. Изсипали се и няколко тона пръст. По информация на пострадалите, които са в болницата, под стената трябва да има още двама мъже. Пожарникарите цяла нощ копаха, вероятно скоро ще ги достигнат.

Кметът нервно пушеше.

– Каква е вероятността да са живи?

– Според мен нулева, толкова часове под пръста и стената...

– Какво са правила на обекта в почивен ден? – Дончо продължи с въпросите.

– Това следствието ще го установява...

– Знае ли се кои са затрупаните?

– Имаме предположения, но докато не ги намерим, никаква информация не бива да изтича. Първо роднините ще известим.

Дончо се сети, че преди няколко години около старата печатница се вихреше голям скандал. Земята под сградата, която години наред пустееше наскреда центъра на града, беше общинска собственост. Местна фирма успя да спечели обществена поръчка за изграждане на нова детска градина, каквато в града нямаше от години. Строежът обаче се проточи, появиха се проблеми и инвеститорът изведнъж спря. Оказа се, че фирмата е склонна да изкупи общинския терен само при едно условие. Съветниците трябваше да разрешат изграждането на жилищна сграда едва на няколко метра от забавачката. Освен солидна сума те поискаха и обезщетение, което в крайна сметка собственикът на компанията осигури във вид на пет панелки за общинския жилищен фонд. В града обаче се заговори, че апартаментите трябвало да бъдат седем, а разликата потънала в джобовете на няколко човека.

„Трябва да проверя внимателно целия случай“, реши Дончо.

Такъв трагичен инцидент градът не помнеше въпреки строителния бум, който, макар на приливи и отливи, през последните десетина години изцяло промени облика му. Лиши го от зеленина, а цели квартали буквално приличаха на Китайската стена.

– Внимание! Една ръка се подаде! Моля, дръпнете се всички! Да дойдат лекарите, по-бързо!!!

След около час извадиха бездиханните тела на двамата работници. Бяха млади, особено единият – още почти дете... Кметът разпреди следващия ден да бъде обявен за траурен и напусна мястото на трагедията.

Дончо и фотографът вече нямаха работа на строежа и тръгнаха към болницата, за да опитат среща с другите двама работници. На входа обаче ги посрещна директорът и не им разреши да влязат при тях – още са в шок, но стабилни, с леки травми. Явно били доста по-надалеч от другите и това ги спасило. Извадили огромен късмет.

На път за редакцията криминалният репортер продиктува на дежурния редактор горещата новина за сайта на вестника. Десет минути по-късно тя вече се въртеше из интернет. Едва в обедните часове полицията излезе с официално прессъобщение, като публикува само инициалите на загиналите. Дончо вече ги беше научил – Осман Османов, на четиридесет и три години, и деветнадесетгодишният му племенник Юсеин Ибрямов. Те, както и останалите двама, бяха от малко селце в Северозападна България, известно със строителните си гурбетчии.

– Шефке, за утрешния брой ще напиша голям репортаж от инцидента, но случаят тепърва ще търпи развитие. Мисля да направя отделно разследване. Около тази сделка май ще се размирише много сериозно.

Екипът на „Полет“ вече коментираше новината на редовната оперативка за деня. Първанова беше доволна, че репортерите ѝ първи научиха и отразиха трагедията. Другите медии закъсняха.

– Кога ще бъдеш готов?

– Дай ми два-три дена.

– Имаш ги, работи. Настина това е безпрецедентна трагедия. А и в цялата ми кариера не помня досега Общината да е обявявала траур... Какво ме гледате така?!

– Стана ми интересно журналистическото ти минало – Жоро я бодна, въпреки че на никой друг от колегите не му беше до неуместни шеги...

Нета изглежда донжуана на редакцията, намести качествените си очила и продължи невъзмутимо:

– Дончо, подготви отделна статия за утре и в нея припомни за подобни инциденти от последните десетина години в целия регион. Така. От социалния репортер искам материал за жертвите и пострадалите. Всичко, до най-дребните детайли! Какво ги е довело в нашия град, от какви семейства са, бедни ли са, как се чувстват роднините им. Нали се сещаш – драматична, разтърсваща история. Толкова по темата. Останалите – над какво работите за утре?

– Подготвям поредния материал от лондонската ми серия – отчете Лора.

– Аз имам два-три сюжета, интересни са – Жоро винаги започваше по един и същи начин планьорките, което винаги нервираще главната редакторка.

– Извинявай, но не мога да наредя вестника с „интересни материали“, без да знам съдържанието им. Ако ти можеш – моля, заповядай! Така че, ако обичаш, бъди по-конкретен!

– Имам информация за последното посещение на кмета в Брюксел. Радев е провел тайна среща с българската общност там...

Антоанета вече видимо се ядоса.

– Е, колко тайна бе, Жоре, след като очевидно си добре осведомен.

– За мен тайни няма бе, шефке. Един емигрант иска да купи най-голямата съборетина в старата част – къщата на

Стефан Стамболов, и да я реставрира. Това е много голяма инвестиция, сградата, във, по-точно останките ѝ са паметник на културата.

– Други медии знаят ли го?

– Ти пък!!!

– Добре, Жоро. Затова все още те търпя, въпреки че ми лазиш сериозно по нервите. Бягайте сега да работите!

По същото време Радев най-сетне се добра до кабинета си и свика шефовете на дирекции на спешно съвещание. Нареди проверка на всички строителни обекти в общината и даде указания за деня на траур, като се посъветва със служителите от протокола. Разбраха се да изтеглят всички културни и спортни прояви за следващата седмица. След това проведе тежък разговор с кмета на селото, откъдето бяха нещастните строители...

Остатъкът от работния ден прекара в множество срещи и коментари по темата. След като новината за инцидента влезе в националните медии, се свърза и с партийната централа. Оттам получи съболезнования и уверения, че може да разчита на подкрепа. Не попита за номинацията си – беше нелепо да повдига въпроса в ден като този.

Привечер Радев напусна Общината, но тягостното чувство още го тормозеше. Нареди на шофьора да го закара в офиса на стария му съдружник, който формално се водеше едноличен собственик на общата им строителна фирма.

– Кажи ми, че фирмата няма нищо общо със строежа, на който загинаха хората! – започна директно кметът.

Партньорът му обаче отговори с дълго мълчание и сведен поглед.

– Кажи ми! Кажи ми!

– Седни и се успокой! Фирмата няма пряка връзка...

– Така ли?! Какво означава пряка връзка? Изрично ти забраних в предизборна година да правиш резки движения!

– Спокойно! Довери ми се. Със строителя сме на ниво устни уговорки. Ние не носим отговорност за инцидента!

– Наказателна – да, но морална!? В този град няма скрито-покрито! Утре медиите ще разберат, а след един месец влизам в кампания! Ти въобще наясно ли си с последиците! Дай едно уиски!

– Спокойно, Пламене. Напълно те разбирам, но няма начин нещо да се обърка...

– Ми то всичко се обърка вече, бе! – кметът изпи на експитието си. – Трай си на задника и стой мирен до второ нареждане. За цял град нося отговорност, само теб не мога да контролирам! След двайсетина дена ще обявим поръчката за уличните ремонти – дотогава нямаш право на грешки, после – още повече! Ясно!

Радев напусна някогашния си офис с гръм и трясък и след двайсет и четири часа най-сетне се прибра в хубавата си къща...

37.

Първият септемврийски ден дойде с ярко слънце, горещи температури и без каквото и да е загатване, че есента приближава. Градът изведнъж оживя, видимо се раздвижи, стана по-шумен. Отпускарите намаляха, първокурсниците и задочниците от Университета се разшетаха да търсят квартири, по-малките ученици се завърнаха от села, летни лагери и зелени училища.

Дори местните политически централи се оживиха в надпреварата с календара. Много работа се отваряше на партийците – да подготвят предизборните щабове, да наредят общинските листи, при това без да се изпокарат, да намерят пари за кампанията...

В офиса на патриотите настроението се натягаше с все сила, все едно че дузина мигранти се опитваха да прескочат прословутата гранична ограда. Всички пушеха много и пепелниците преливаха. Областният коалиционен щаб заседаваше вече втори час, но въпреки това ОРМВ, „Щурм“ и

БСФН не постигаха съгласие за единна кметска кандидатура. Всеки от партийците лансираше свой човек и почти не беше склонен на компромиси. Бяха се запънали като магаре на мост.

– Колеги, жена ми ме чака за вечеря. Имаме годишнина от сватбата, децата си дойдоха от чужбина. И без това през цялата кампания няма да ми видят очите, така че да приключваме. Днес едва ли ще вземем решение, но можем да се вместим в крайния срок до неделя. Да се съберем утре пак и да гласуваме последно всички предложения – бай Данчо Воеводата стана от мястото си и закрачи нервно напред-назад.

– Добре, ама утре по-навреме ще започнем. Имаме и решетка на листата да правим. Ще отворя офиса към пет следобед – шефът на „Щурм“ в областта услужливо се съгласи. Гледаше да спазва добрия тон, защото беше наясно, че партията му няма как да се пребори за свой кандидат-кмет. Но пък щеше да иска категорично второто място в съветническата листа за себе си. Това беше справедливо – в последните два мандата хората му имаха тежест в Общинския съвет. – Колега, ти какво ще кажеш?

– Става, като свършим работа, идваме... – председателят на БСФН също се съгласи и последван от съпартийците си, тръгна пръв.

– Аз мисля, че ще успеем да ги убедим. Те даже редовите ни членове са навити, ама горе ръководството на Националния фронт не ще и да чуе за професора – бай Данчо с въздишка подхвърли репликата към лидера на „Щурм“, с когото останаха да затворят офиса.

Впрочем и националистът подкрепяше професора, но още не бързаше да го афишира. Да му дадат второто място и тогава...

– Айде, лека вечер.

– Лека.

Двамата се разделиха и бай Данчо пое към къщи. Имаше около десетина минути пеша през парка и, хайде, на

семејната трапеза. Трийсет години брачен живот – сериозна работа. Беше купил подарък на съпругата и бързаше да не закъснее. Оф, без малко да забрави – професор Кантарджиев очакваше обаждането му.

– Ало, професоре?

– Кажи, бай Данчо?

– Няма да е лесно. Утре ще решим окончателно, но ти се готви. Даже ела на събранието в офиса към пет следобед, дали ще можеш?

– Ще гледам да се освободя по-рано, но може и да закъснея.

– Нищо, тъкмо да се съберем всички.

– Бай Данчо, не искам разправии и неудобни ситуации. Не ми прилича, вие ме поканихте... А и медиите ако разберат...

– Няма бе, професоре! Горе по централите те искат, само фронтоваците нещо се дърпат, ама нито имат полезен ход, нито ще успеят да извадят по-читав кандидат. То много искат да са кандидати, ама малко им стиска. Ела утре и дръпни една академична реч от твоите.

Бай Данчо затвори. Познаваха се с Емил Кантарджиев сигурно от двайсет години. Емо вече беше почти на петдесет, със солидна научна и преподавателска кариера. Беше декан на Философския факултет, с редица статии и книги зад гърба си. Знаеше го цяла България – какъв по-добър кандидат щяха да намерят! Профилът му – идеален: учен, авторитетен, сериозен, студентите го обичаха. Нормално семейство с едно дете...

Е, преди години не успя да се пребори за ректорското място, щото го изкараха с картонче и това му съсипа кампанията, но пък на подобни щуротии никой отдавна вече не се връзваше. Агенти на Държавна сигурност?! Бля-бля! Че то половината хора по върховете бяха такива, а младите съвсем не бяха наясно, нито пък се интересуваха от историята. Пък

и тя една история – все я пренаписвах в учебниците. Дай им на хлапетите геймърство, купони, обещание за лесни пари и им гледай сеира...

Само човек като Кантарджиев можеше да се пребори с Пламен Радев и Стоян Тодоров. Бай Данчо беше сигурен, че с такъв сериозен кандидат ще се ходи на балотаж и тогава всички ще се обърнат срещу кмета, който вече прекаляваше с много неща. По-мъчната работа беше да убеди колегите от БСФН, че именно професорът е най-доброто лице за коалицията им. Ама нещо се дърпаше националният им председател – май заради картончето... От „Щурм“ са една шепа хора и няма накъде да ходят. Ще кандисат, стига да се набутат по-напред в листата.

За себе си пък старият „воевода“, както го наричаха в партията, се надяваше на още един последен мандат, а после щеше да пусне младите напред. С двайсетгодишен стаж зад гърба си като общински съветник малко хора в цялата страна можеха да се похвалят, а в града той беше най-опитният местен парламентарист! Как да няма основание за гордост! Съветничеството се превърна в нещо като втора професия за него. Даже в първа, защото от него изкарваше далеч по-солидни доходи, отколкото от жалката си учителска заплата. Иначе сам си се титулуваше „просветител“, нищо че по цял ден удряше с една пръчка по чиновите в селското школо. А понякога и тайно пишеше любовна лирика и патриотични стихове... Ех, душа воеводска! Обаче училището беше пред закриване и това щеше да е оправданието му пред съпартийци и коалиционни партньори – на всяка цена отново да стане съветник, за да го спаси... Бай Данчо знаеше тънкостите на общинската власт, намираще общ език с всички и умееше да извлича най-доброто от всяка ситуация. Беше деликатен, за толкова години името му не се забърка в нито един скандал...

На другия ден той откри събранието и предложи стегнат дневен ред – утвърждаване на единна кандидатура,

изслушване на проф. Емил Кантарджиев, сглобяване т.нар. „решетка“ на общата листа, което ще рече да се определят местата за всяка от трите партии, но без персонални имена, и точка разни.

– Който е съгласен, моля да гласува. „За“ – осем човека. Против? Няма. Въздържали се? Трима – колегите от БСФН, да се запише в протокола. Един отсъства, вероятно ще дойде по-късно. Добре, колеги, сега по същество. Отново предлагам на вниманието ви кандидатурата за кмет на „Патриотично обединение“ в лицето на декана на Философския факултет проф. Емил Кантарджиев. Безпартиен, равно отдалечен от трите формации в коалицията – много важен момент. С него, така да се каже, даваме категоричен знак на цялата общественост, че за доброто на града се отказваме от тяснопартийните интереси и предлагаме безспорен авторитет, международно признат учен за градоначалник – бай Данчо завърши една идея по-патетично пледоарията си.

В този момент в залата влезе самият кандидат и притеснено се извини, че е закъснял.

– Абе той, професорът, отсега закъснява, представям си, ако стане кмет... – членовете на областното събрание не разбраха дали бележката на шефа на БСФН беше заяждане, или опит за нескопосана шега.

– Тишина, моля! Разбира се, че сте извинен, още повече че ме предупредихте. Заповядайте – давам Ви думата.

– Господа, аз няма да говоря много, въпреки че това го мога. Ще оставя красноречието за същинската кампания. Предпочитам с аргументи да боря противниците, вместо да хабя енергия и да убеждавам съмишленици, каквито, вярвам, сме всички тук. Все пак освен благодарности за доверието и високата чест, която ми оказвате, ви дължа и няколко по-сериозни думи – професорът закопча сакото си, стана прав и изпъна гръб. – Считам, че е време нашият обичан град да се ръководи от академичен човек. Знаете колко важен е

Университетът за развитието на цялата област. Тук учат хиляди студенти, работят много хора, които движат икономиката напред. Време е Община и Университет да имат тясно партньорство, за да се издигне още повече качеството на образованието и то най-после да отговори на нуждата от работна ръка в Централна Северна България. Какво имаме сега – безработицата, вярно, не е голяма, но заплатите са ниски, цените на стоките и услугите са като софийските, а предприемачите все по-трудно си намират квалифицирани работници. Скоро ще останем съвсем без кадри и тогава като нищо държавата ще опре до бежанците! А ние не искаме това, нали? Като кандидат-кмет ще предложи стратегия, която да обвърже трайно нуждите на бизнеса с висшето и средното образование не само тук, но и в съседните общини. Имам още много идеи, но само на още една ще спра вниманието ви тази вечер. Още в началото на кампанията ще обявя Общонационален съвет за развитие на града ни. Но това го пазя в тайна, защото другите политически централи вече слухтят, с извинение. Имам уверението на няколко знакови личности от национален мащаб, очаквам до дни потвърждението и на други. Това са хора с възможности, влияние и контакти. Те ще ни донесат международна слава и чуждестранни инвестиции. Мотивиран съм за победа! Имам неоспорим административен опит като декан и съм доказал, че мога да водя трудни битки!

– Браво! Поздравления, професоре! Бих казал, поздравления, господин кмет! – бай Данчо сериозно се впечатли от речта на Кантарджиев.

Тя се хареса и на останалите, макар че не всички бяха склонни да признаят. Откъдето и да го погледнеш, професорът си беше обаятелен и владееше аудиторията.

– Да гласуваме по точка първа. Моля, който е съгласен проф. Емил Кантарджиев да бъде издигнат като кандидат за кмет от коалиция „Патриотично обединение“, да гласува! – отново три ръце останаха на мястото си. – Колегите от БСФН

са „против“ ли? Не, значи, се въздържате. Благодаря – с осем „за“ и трима „въздържали се“ кандидатурата е одобрена. Честито! Сигурен съм в победата и вярвам, че с резултата ще опровергаем тримата колеги. Преди да освободим професора и да минем към листата, следва да направим още едно уточнение. Както се разбрахме на предишния областен съвет, ако кандидатът ни за кмет е безпартиен, ще има право на своя квота от четири места в листата. Те обаче ще са след втората половина, но тогава не коментирахме дали кандидатът ще е и водач на листата. Очаквам мненията ви.

– Може ли пак да взема думата, за последно тази вечер?

– Заповядайте, г-н кандидат, вече официално...

– Моята цел не е да стана съветник, а да бъде избран за кмет. Ако позволите, изобщо не искам да бъда в листата. Но имам предложение. Смятам, че водач трябва да е най-опитният сред вас и това без всякакво съмнение е господин Йордан Йорданов.

– Благодаря, професоре, но тази вечер няма да гласуваме персонално имена, а само кои места на коя партия се падат. Вземаме за критерий резултатите от последните парламентарни избори и силата на местните организации. Понеже взех думата, правя предложение за решетката на листата. От ОРМВ имаме депутатски мандат и те са най-силната структура в общината. Затова: първо, четвърто, седмо, десето, тринайсето, шестнайсето, деветнайсето, дваисет и второ, дваисет и пето, дваисет и осмо и трийсет и първо мястото включително са за нашата квота. Съответно всяко второ място е за „Щурм“ – от второ до трийсет и второ включително, а за колегите от НСФБ – всяко трето място – от трето до трийсет и четвърто включително. Останалите до трийсет и седмо – за професорската квота. Нещо неясно? – бай Данчо предварително се беше подготвил и четеше записките си от едно намачкано листче. – Излишно е да казвам, че тези места са много условни. И без това преференциите ще разместят

кандидатите тотално. Така че никоя партия и никой персонално няма запазено място в новия съвет.

Всички мълчаха и си записваха цифрите. След като Йорданов свърши, тишината продължи. Чувахе се само скърцането на старите столове под тежките тела на мъжете и щракането на запалките. Пръв, както се и очакваше, мълчанието с дрезгав глас наруши шефът на БСФН.

– Малко ни подценявате, колега, всяко трето място за нас! Като е така, дайте ни всяко първо и си разчитайте на предпоченциите. Тогава ще видим коя партия колко гласа наистина има. Или персонално Вие вземете последното място! Нали вашият кандидат-кмет вече Ви го отстъпи, а някой от нас ще стане водач.

– Ееее, това да не е националната лотария! Моля ви се, ние в „Щурм“ сме удовлетворени от решетката. Считаме, че тя отговаря абсолютно на реалната ни тежест. Нямаме претенции. Пък и нали всяка партия сама ще разпределя своите кандидати.

– Няма смисъл Областният съвет да решава за трийсет и седем човека. В партиите ще си изгласуваме своята квота и всеки ще носи отговорност за хората си

Бай Данчо имаше опит, а и беше избран за председател на Общия предизборен щаб. Знаеше, че ако гласуват за всеки конкретно, ще стане страхотен скандал. Все щеше да се намери някой, който не харесва другия, и всички щяха да се хванат за гушите.

– Запишете, че БСФН сме с особено мнение – председателят на БСФН стана да си ходи, и колегите му го последваха. – Ще подадем жалба до арбитража на коалицията. Не сме съгласни нито с кандидата за кмет, нито с решетката ви! Щом не можем да постигнем компромис – ходете си на избори сами. Имаме готов кандидат-кмет и готовност да играем отделно.

Професорът мълчеше зачервен, останалите също се чувстваха неловко.

– Ако позволите – Кантарджиев се прокашля и малко по-уверено продължи: – Бих могъл без всякакъв проблем да си направя отвод. Цял живот съм градил безупречна кариера и добро име. А „картончето“ ми го извадиха едни хора от БРЕГ, като разбраха, че се кандидатирам за ректор. Затова, ако то е причина за поведението на колегите от БСФН – твърдо оставам в кампанията. Няма да позволя на никой да петни името ми заради някакви фалшиви новини! Човек за едната чест живее.

– Ама, моля Ви се, професоре, дума да няма. Нашите хора горе много Ви ценят, спокойно. И друг път сме се карали по изборите, това са нормални неща. Последния път, като редихме депутатската листа, без малко до бой да стигнем. Само че смених областния председател на „Щурм“ и всичко си дойде на мястото. Ето сега, с колегата работим отлично. Вие сте нашият кандидат за кмет, вече гласувахме решението, връщане назад няма. Партийната дисциплина и санкцията на коалицията никой не може да оспори! Пращаме решението в централата и след десетина дена Ви утвърждават официално, не се съмнявайте. След това ще Ви представим пред обществеността.

Кантарджиев само кимна и също излезе. Нямаше основание да се чувства много щастлив, но нямаше и полезен ход. Трябваше да чака. С националния председател на ОРМВсе познаваха от студентските години. Преди месец лично той му се обади и го нави да се кандидатира, а професорът се съгласи моментално, но от приличие увърта няколко дена. Нито за секунда на допусна, че някой – още по-малко от патриотите, ще бъде против. Явно пътят към властта беше като минирано поле. Направиш ли грешна и прибързана крачка – гудбай, май френд! Ама какво се чудеше, то и в научните среди беше открай време така. Все си камъче в обувката на някой по-посредствен нещастник.

„Нищо, ще спечеля тази битка“, зарече се професорът.

Ритуалната зала на Общината светеше до блясък. През лятото направиха основен ремонт и салонът стана още по-представителен. Огромни огледала в красиви рамки, мека мебел, нови килими, освежени стени – перфектно. Радев одобри с поглед гледката и зае централното мястото на квадратно разположените дълги маси, красиво декорирани със свежи цветя, купи с плодове и бутилки минерална вода. От двете му страни се нареди общинският екип, а останалите места бяха за представителите на най-влиятелните неправителствени организации и граждански клубове. Присъствие бяха потвърдили от местната англоезична общност и младежкия парламент. Магда я биваше и в работата, защото тя подготви срещата.

За журналистите беше осигурена отлична работна среда – достъп до микрофоните, така че да правят записи, специален коридор за камерите и фотографите и разбира се, доволно количество кафе и сладкиши.

Официално срещата бе презентирана като инициатива на кмета, а целта – местна власт и граждани заедно да набележат акцентите за новия политически сезон. Неофициално пиарите на Радев щяха да запишат всички добри идеи и да ги заложат в предизборната програма на шефа си, а после и в мандатната му. Така нямаше да има недоволни – добър стратегически подход.

Освежен, с енергичен жест Радев нагласи микрофона и взе думата:

– Уважаеми гости, добре дошли. Радвам се, че се отзовахте на поканата ми, и смятам за в бъдеще такива срещи да се превърнат в традиция. Защото вие сте най-точният барометър за работата на общинската власт. Поканих ви, за да чуя гласа ви в каква посока да развиваме любимия си град, и да

споделите проблеми, които заедно да решаваме. Първо ще говори администрацията, а след това сте вие. Давам думата на госпожица Магдалена Младенова – ръководител отдел „Връзки с неправителствения сектор“.

Магда изглеждаше изключително. Черната ѝ къса коса бе оформена грижливо в стилна прическа. Диоптрични очила „Calvin Klein“ с елегантна синя рамка, тъмносин костюм и един тон по-светла риза завършваха деловата ѝ визия.

– Добре дошли, благодаря за изключителния интерес. Ще бъде кратка в изложението си. През месец юли проведохме анкета, в която участваха хиляда и петстотин наши съграждани. От тях почти половината гласуваха по интернет, а останалите попълниха анкетните карти, които разпространихме в най-големите търговски обекти и във фронт офиса на Общината. Резултатите са характерни за всеки областен град, но предполагам, че на всички вас, особено на колегите журналисти, ще бъде много интересно да ги чуят. Почти четиридесет процента от анкетираните посочват, че най-големият проблем на града е бъдещето на старите казарми. На второ място с двадесет и пет процента е състоянието на инфраструктурата, а на трето – с двадесет процента, е движението и паркирането. Около десет процента от хората искат енергийна ефективност на сградите и подобряване на междублоковите пространства, а близо пет процента се оплакват от безработица, което е национален проблем. С тези данни приключвам и отново давам думата на кмета господин Пламен Радев.

– Благодаря, госпожице Младенова. Колеги, едва ли сте изненадани. Всички ние живеем в този град и наред с хубавите неща усещаме на гърба си проблемите. Уверявам ви, че аз и моят екип полагаме нужните усилия да развиваме общината, така че тя да стане още по-добро място за живеене. По въпроса за бившите казарми – за тях като че ли всеки има своя концепция и решение, даже и аз съм изненадан какви експерти има сред гражданите...

В залата се чу смях, но Радев продължи:

– Пред цялата общественост и медиите проведех множество консултации с експерти от национално ниво. Много малко са градовете като нашия, които разполагат с подобен терен в самия център. Мнението на специалистите е, че работата над такъв проект е огромно предизвикателство за най-авторитетните архитектурни ателиета в международен аспект. Затова смятам, че за този терен трябва да бъде обявен международен конкурс за проект. Това е възможност, която ни предоставя Законът за обществените поръчки. Ето, господин Калоян Иванов е готов да отговаря на въпросите ви, ако има такива. Администрацията привършва с документацията по този конкурс и на една от следващите сесии ще го предоставим на вниманието на уважаемите общински съветници. За инфраструктурата – след десетина дена ще обявим фирмите изпълнителки на сериозна част от уличната мрежа. Започваме със строителството веднага, след като изтекат сроковете за обжалване. Спечелихме двадесет милиона лева по проект и това е много добра новина, но ще трябва да стискаме зъби няколко месеца, докато вървят ремонтите. Проблем номер три – движение и паркиране. Градът е с особен наклон, стръмни улици и труден достъп до част от крайните квартали. Щастлив съм да съобщя, че разработваме нова транспортна схема и съвсем скоро ще я представим за обществено обсъждане. По проблем номер четири работим последователно – санирахме много училища, детски градини и обществени сгради. Добро темпо държим и с многофамилните жилища, но там програмата е национална и ние само сме изпълнители. Приканвам всички домоуправители да са още по-активни, а ние винаги сме настреща. Що се отнася до безработицата – ще си позволя да изкажа собственото си мнение. В нашата община такава няма поне от две-три години. Напротив, фирмите търсят персонал и вече наемат от съседни региони. Но това е тема за

друг по-специализиран формат. Сега имате думата. Очаквам всичките ви идеи и предложения...

– Искам да знам кога най-после ще имаме автогара и дали това е сред така наречените приоритети? Срамота! Туристически град сме все пак. Да не говорим, че няма указателни табели на английски език до най-важните туристически обекти! – въпросът зададе един от най-солидните местни превозвачи, който беше в тежък конфликт с администрацията.

– Да уточним нещо – Радев владееше положението и сам водеше срещата. – На всеки въпрос веднага ли да отговарям, или най-накрая, как е по-удобно?

– Давайте на всеки въпрос – обади се журналистите.

– За автогарата имаме няколко инвестиционни предложения. Абсолютно никакъв смисъл няма Общината да влага собствени средства в изграждането на толкова голямо и скъпо пътно съоръжение, а и наскоро ремонтирахме тази южната част на града.

– То това не е автогара, а спирка...

– Може ли да продължа. За да няма спекулации, да се знае – и аз, и специалистите сме против в центъра да има автогара. Тя отпадна от плана за старите казарми. Не се съмнявайте, че ако имаше европейско финансиране, щяхме да кандидатстваме, но няма. Но пък кандидатствахме за интегриран градски транспорт и така ще решим всички проблеми, за които ни критикувате по паркирането, екологичния транспорт, генералния план за движение...

– Екологичен транспорт добре, ама защо нарязахте за скрап контактната мрежа на тролейбусите? – упорстваше превозвачът. Всички знаеха, че той е близък с Петър Гечев и финансираше кампаниите на ПСБ.

– Хайде, да не обръщаме срещата в предизборен дебат. Има време за това. Мисля, че отговорих изчерпателно. Слушам други мнения?

– Радев, тази магистрала „Хемус“ я чакаме цял мандат. Сто пъти „местихте“ трасето – това добре, ама някакви по-конкретни срокове...

– Според министъра до шест-седем години „Хемус“ трябва да е окончателно готова от София до Варна. Само в настоящия правителствен мандат изцяло ще се построят нови седемдесет и пет километра и ще се започнат още тридесет. Знаете, че това е моя лична кауза от първия ден, в който съм кмет, така че по този въпрос спекулации не търпя – усмихна се Радев. – Иначе съм отворен за конструктивна критика.

– Господен кмет, отдавна анонсирахте проект за развитието на ул. „Крайбрежна“, медиите надълго и широко писаха, но нищо не се прави. Кога най-сетне реката ще стане плавателна?

– Е, как нищо не се прави. Имаме проектиране в напреднала фаза, но проблемът е в липсата на достатъчно ресурси. Затова опитваме да осигурим външно финансиране. По международна програма кандидатстваме с проект за колектор и укрепване на речния бряг. Като втори етап работим по проектно предложение за изграждане на улицата и искаме да направим там обществен паркинг. Само да вметна, че във всеки инвестиционен проект правилната подготовка и техническата инфраструктура са най-продължителният процес. И аз съм нетърпелив да режа лентички – засмя се кметът и залата му отвърна със същото. – Изграждането на „Крайбрежна“ ще даде възможност за реализиране и на другия голям проект, за който имаме финансиране – интегриран градски транспорт. Освен нова транспортна схема по него ще изградим модерен център за управление на трафика, нови спирки, информационни табели – включително и на английски – нали имаше и такъв въпрос. Работим здраво, уверявам ви...

Дискусията продължи повече от час. Радев търпеливо отговаряше на всички въпроси, дори и на недобронамерените,

но, общо взето, тонът на дебатите остана конструктивен. Имаше и много смислени предложения, които екипът си записваше.

Към края на срещата репортерите един по един си тръгнаха. Лора обаче реши да провокира кмета. Въпреки обещанието разследването за детските градини си стоеше непубликувано и тя губеше търпение.

– Господин Радев, на какви цени се доставят хранителните продукти в детските градини, знаете ли?

– На конкурентни – кметът отговори автоматично, като изпусна въздух към бретона на прическата си. Почувства умора и отегчение, но въпросът го подразни. – Госпожице, бихте ли се представили за протокола?

– Извинете ме, Лора Маринова от вестник „Полет“ – тя видя предупредителния поглед на Калоян, но вече беше набрала инерция. – Какво означава „конкурентни“?

– Госпожице Маринова, не ме вкарвайте в диалог. Заповядайте на интервю, което да уточните с пиарите, и тогава ще отговоря на всичките Ви въпроси.

– Да, разбира се...

Това означаваше край на въпросите. Магдалена Младенова покани гостите да се почерпят с плодове, сладки и кафе. Сервирах по чаша бяло вино, а повечето от хората това и чакаха. Срещата продължи с неангажиращи разговори, а присъстващите бяха много поласкани, че кметът лично ги е поканил.

39.

„Ти луда ли си! Май вече си влязла в предизборна кампания? Стига с тия филми, Радев не обича провокации!“ – Лора получи съобщение на месинджъра си от Калоян на път за редакцията.

„Довечера ще го обсъдим!“

„Тази вечер не мога, имам ангажимент!“

Лора не отговори, но още повече се ядоса. Значи така, господинчото бил зает, но има време да защитава шефа си! Е, добре, няма да го търси повече днес – ще изчака сам да се обади.

По същото време кметът изпращаше последните гости.

– Добра работа, Магда. За кампанията те вземам в щаба. Ще отговаряш персонално за срещите ми с различните гилдии.

– Разбира се, шефе.

Кметът влезе в кабинета си и набра по мобилния Антоанета Първанова. Беше заинтригуван от дръзката репортерка, но и неприятно изненадан от темата.

– Нета, здравей. С какво точно се занимава една от твоите журналистки, Лора май се казва?

Това беше последният въпрос, който Първанова очакваше от кмета.

– Моля? В какъв смисъл?

– За какво пише, разбрах, че работи при теб?

Първанова седна.

– По принцип за икономика, но и по други теми, защо?

– Беше на срещата с неправителствените организации. Задава неподходящи въпроси.

– Ще проуча случая... Какъв е проблемът?

– Казах ти, идва неподготвена. Опитва се да ме провокира.

– Е, тя е доста нахална, като всички млади колеги. Но не е неподготвена – Първанова реши, че Радев си позволява повече от допустимото. – Така и така се обаждаш, имам да ти казвам нещо за един неин материал, но разговорът не е за телефон. Кога си свободен да се видим – дължа ти една вечеря, пък и е време да обсъдим кампанията ти.

Нета се възползва от случая. Имаше да защитава бюджет, а кметът сам я потърси.

– Утре е почивен ден, национален празник и не мога. Вдругиден нямам ангажименти. Ще кажа на секретарката да

запази масата, където бяхме последния път. В осем вечерта добре ли е?

– Разбира се.

– Щом ще говорим за кампанията, ще взема шефа на пиар отдела.

– Мисля, че е по-добре да си сам. С него после ще уточняваме медиа плана, а с теб ще говорим за бюджета, няма как, но пък вечерята е за моя сметка! – Нета се засмя.

– Ей, знам аз, че каквото и да ми говориш, все за пари става дума! Ти като си учила математика, си пропуснала часовете по изваждане и деление! – не ѝ остана дължен Радев.

– Уважавам чувството ти за хумор, но ни чака сериозен разговор. Спорен ден!

Детските градини, хм... Преди няколко месеца Калоян Иванов го предупреди, че репортери слухтят около стара обществена поръчка, но тогава не обърна внимание. Нямаше повод за тревога, но в предизборно време отвсякъде може да изскочи неочакван проблем. След седмица партията официално щеше да обяви номинацията му за втория мандат, затова превантивно ще трябва да реагира на всеки потенциален конфликт. Май му трябваше специален човек за тази работа...

На седми септември вечерта един от най-изисканите ресторанти се пълнеше бързо. Туристи от цялата страна използваха националния празник, за да прекарат няколко почивни дена, и в града почти нямаше свободни хотелски стаи и места в заведенията, поради което предварителните резервации бяха задължителни.

И Радев, и Първанова бяха редовни клиенти тук, така че за тях и компаниите им винаги се намираха най-добрите места. Присъствието на подобни хора бе комплимент за всяко заведение. Този път двамата бяха сами и управителят ги настани на една от най-дискретните маси на терасата. Времето беше чудесно за вечеря навън, а гледката към

празнично осветения център – много романтична. Само че кметът и главната редакторка не бяха настроени романтично, а делово.

Поръчаха си бутилка „Шардоне“, 2012 г., на „Катаржина“, салата с патладжан и орехи, по един специалитет на заведението и питиета. Първанова не пушеше, но не беше против кметът да запали, и той се възползва от поканата.

– Как си? Последния път, когато вечеряхме, май стана проблем с вестника?

– Да, така наречената катастрофа. Времето лети бързо...

– Докъде стигна разследването. Ако трябва, ще поговоря с на шефа на полицията...

– Преди месец и половина ми се обадиха. Имали заподозрян – оттогава нищо. Надявам се, че скоро ще се изясни ситуацията. Трябва да ти кажа, че дни наред се чувствах много зле. Ужасна работа...

– Така е, ако имаш нужда от съдействие – насреща съм.

– Благодаря. Мисля да ти върна жеста още сега. Ето – прочети това внимателно. Не е дълго. Аз ще отида до тоалетната – Първанова подаде на кмета три страници формат А 4, грижливо подредени в картонена папка.

Пет минути по-късно тя се върна на масата и директно започна по темата:

– Лора Маринова, същата репортерка, която твърдиш, че те е провокирала, работи по темата дълго време. Материалът беше готов в началото на лятото. Задържам го умишлено, за да не обърне кампанията.

– Нета, договорите са абсолютно законово издържани. Няма как това нещо да обърне кампанията, но съм ти задължен. Нали се сещаш, че не мога да следя изкъсо всички обществени поръчки и сделки на Общината. На година те са десетки, че и стотици. Фирмите отговарят на условията, никой не е обжалвал, така че проблемът е само в нечия глава. Кажи сега за кампанията. Готови ли са офертите вече?

– Да. За фаворитите работим с пълен пакет.

– Колко?

– Малко повече от предишния път. Петдесет хиляди лева.

– Ей, не си поплювайте, майка му стара! Какво включва това?

– Пълно отразяване. Във вестника, сайта и списанието. Жоро ще те следва по петите от сутрин до вечер. Заедно с фотографа.

– Партията ще поеме подобен разход. Няма проблем. Ще ти пратя пиара за договора.

– Добре. Сега за материала.

– Мога да финансирам с още десет бона неофициално личната си кампания. Материалът го забравяш. Искам гаранции, че другите медии няма да надушат темата.

– Гаранция не мога да ти дам, но всеки в редакцията знае, че ако работи по тема, която по някаква причина отказва да публикувам и видя в другите медии – ще бъде уволнен. Малката също.

– Това много не ме устройва, но знам, че държиш на думата си.

– Кога ще оправим сметките?

– Големия пакет ще платим следващата седмица по банков път. За него искам договор. Пиарът ще ти донесе моите пари кеш. Той не е наясно какви са тарифите, но му прати един празен договор. Няма да ти го връщам обратно.

– Винаги сме работили добре. Живот и здраве, и през следващите четири години ще е така. Наздраве!

– Наздраве. Как преценяваш шансовете на другите?

– Откровено да ти кажа, с Тодоров ще имаш проблеми. Неговите хора много са се наострили, поогладнели са и ще те нападат здраво. Останалите се вдигат за парлама. Но да почакаме все пак официалната регистрация в ОИК. Може да се появи нещо любопитно, знам ли?

– Не обичам изненадите.

– Искам да ти кажа още нещо. За Лора.

– За малката нахалница?

– Ще участва в кампанията. Като кандидат за общински съветник от листата на боклукчията. Стоев ще е водач.

– Благодаря, но това го знам, а ти както винаги си много информирана, нали с това си вадиш хляба! Само че журналистката ти в листата им е конфликт на интереси!

– Не е. По време на кампанията ще е в неплатен отпуск. Няма да стъпва във вестника. Естествено, няма как да отразява ничия кампания.

– Ако бях на твое място, щях да я уволня, без да се замисля, казвам ти го откровено. Все едно някой от моите служители да отиде в листата на ПСБ примерно и после да се върне на работа. Абсурд!

– Това е друго. Не мога да я уволня, няма на какво основание. Освен това има потенциал, за да стане добър журналист. Трябва да ти я прашам по-често на събития. Може пък да стопите ледовете.

– Моля ти се, не ме занимавай с някаква си там дописничка. Жоро ми е достатъчен!

– Ха-ха, и на мен!

– Да поръчам десерт?

– С удоволствие. Крем брюле за мен. И още един ментов коктейл. И моля те, аз те поканих.

– Не, че ми е работа, но колко пълни пакета ще продадеш?

– Колкото и да продам, за теб е запазена първа страница и повечето цветни, не бери грижа.

– Разчитам на професионализма ти.

– Като бонус да стартираме с един хубав семеен портрет за теб. Нали се сещаш – материал, който да те представи в човешка светлина. Като съпруг и баща най-вече, това много се чете и е голям пиар.

– Нямам нищо против, но трябва да се консултирам с Невена. Тя много не обича публични изяви.

– Съмнявам се, че ще има нещо против. Невена е изключителна жена – умна и практична...

„И скучна“, добави на ум кмета, а на глас само каза:
– Добре, убеди ме.

40.

Пресклубът на Българската телеграфна агенция беше като втори дом за журналистите. След внезапната смърт на дългогодишния титуляр бюрото вече имаше нов кореспондент – отзивчив и опитен колега, и гилдията бързо свикна с него. Той въведе нов метод на работа за улеснение на репортерите. В началото на всяка седмица изпращаше съобщение на всички имейли за текущите мероприятия и пресконференции.

За септември графикът на пресклуба беше запълнен от предизборни прояви. Всеки ден имаше заявка за брифинг – кандидатите бързаха да се заявят преди официалния старт на кампанията, тъй като отразяването дотогава все още беше безплатно.

По време на самите кампании обаче се случваше медиите и кандидатите да изпаднат в неловки ситуации. Когато партиите не плащаха предварително заявките си, репортерите отиваха да ги отразят или с договори и фактури, които осребряваха на място, или изобщо не се появяваха. Във втория случай даващите пресконференция говореха пред камерата и микрофона... единствено на БТА. Този комичен факт обаче не се отразяваше негативно на красноречието им. Все пак всеки имаше право на своите пет минути слава. Може местните медии да ги няма, обаче пресконференциите се излъчваха по интернет канала на БТА!

Днес ситуацията беше по-различна и залата на пресклуба се пукаше по шевове. Не останаха празни места нито зад репортерските банки, нито в малкото пространство, предназначено за публиката.

– Уважаеми представители на масмедиите, добре дошли на конференцията на Коалиция „Патриотично обединение“. Имам удоволствието да представя пред вас областните председатели на ОРМВ в лицето на моя милост – Йордан

Йорданов, колегата от „Щурм“ – Иван Георгиев, и общинският председател на БСФН Георги Кирилов. Изпитваме изключително задоволство да обявим нашата кандидатура за кмет и това е професор Емил Кантарджиев – декан на Философския факултет. Преди да му дам думата, да поясня, че освен с общ кандидат ще участваме в изборите с обща листа за съветници и общи кандидати за кметове на населените места. За професора можем да говорим много и само хубави неща. Преди всичко той не е член на нито една от трите партии, а е представител на гражданската квота. Вече втори мандат е декан и има огромен административен опит. Направил е много сериозни стъпки в утвърждаването на нашия университет като научен център с европейски и световни стандарти. Един от най-големите недостатъци на местното самоуправление в нашата община в продължение на много години е недостатъчното използване на обществения, научния и интелектуалния потенциал. Това ще бъде преодоляно и с кандидатурата на проф. Кантарджиев нашата коалиция дава път на научния и културния капацитет. Заповядайте, професоре!

– Добър ден, почитаеми журналисти. Навярно сте изненадани да ме видите в такова амплоа, но ще обясня. По принцип човек има три мотива, за да се кандидатира и да се занимава с политика. Единият е да прави кариера, другият – заради икономическите възможности, и третият – да пише история. Българската политическа класа е износена откъм идеи и изчерпана откъм личности. В Европа никой не уважава хората от типа „йес, сър“, които са безропотни послушковици, нито компрометирани и зависими политици. Проблемът на страната ни е в нейния слугинаж и сервилното поведение на всички нива, а това е пагубно за държавата и нацията. Крайно време е хора, които през живота си не са постигнали нищо и до влизането си в политиката са били известни със своята безизвестност, да бъдат върнати там, където им е мястото – в училище.

Професорът направи драматична пауза, пи вода, намести очилата си и отново забодя поглед в листовите пред себе си.

– Аз съм доказал, че умея да управлявам хора и ресурси, че имам интелектуалния капацитет да върна града, където му е мястото – в центъра на европейските събития. С кандидатурата ми хората, които ме издигнаха, ми дават възможност заедно да пишем историята на нова България. Искam да давам, а не да вземам от родния ми град, защото не е важно какво България ти е дала, а какво ти ще дадеш на своята родина. Познавате ме, вече съм на петдесет и една, семеен, с едно дете. Готов съм да отговарям на всичките ви въпроси.

– Професоре, защо Ви е да изоставяте научната си работа и да се хвърляте във вече уговорен мач? – Жоро пръв наруши мълчанието.

– Това е другият основен мотив, който ме накара да приема предложението. В града отдавна се коментира, че БРЕГ ще спечелят изборите, понеже са се окопали във властта и имат ресурсите и парите на държавата. Тръгвам, за да покажа на България, че не е така, както някои си мислят. Не е нужно всички да ме обичат – достатъчно е това да са петдесет плюс един! – в залата избухна смях.

Професорът винаги беше много духовит.

– Добре е, че имате самочувствие. Да не би да мислите, че може да спечелите още на първи тур? – Габи от „Северен глас“ не скри иронията си.

– А Вие да не би да мислите, че съм глупак? Така като ме гледате, нали нямам вид на малоумник? Сега сериозно. Разбира се, че битката ще е трудна. Целта ми е балотаж, а после и спечелване на изборите. Ще търся подкрепа и извън коалицията, която ме издигна.

– Ще участвате ли в листата?

– По-скоро не. Вече съм бил общински съветник преди два мандата. Но ще покана няколко известни личности – според коалиционното споразумение имам право на своя

скромна квота. Уверявам ви, това ще са професионалисти и почтени хора.

– Първото нещо, което ще направите, ако бъдете избран за кмет?

– Пълна ревизия в Кметството най-вече на обществените поръчки. За да знам на какво стъпвам, какво наследство заварвам. И сега е ясно, че общинската хазна издиша, но не мога да съм конкретен.

– Кажете топ три на идеите си за града?

– Рано е още да коментирам. Ще ви поканим на специална пресконференция, за да представя програмата си.

– Кой е основният Ви политически опонент? Пламен Радев ли?

– И той, и всички, които работят повече за себе си, отколкото за хората.

– Кого визирате?

– Конкретно никого. Това е принципната ми позиция. Други въпроси?

– Успех, професоре, няма да Ви е лесно...

– Благодаря. Пожелавам на всички журналисти лека работа.

Репортерите си тръгнаха, за да отразят новината. Това беше втората официална кандидатура след Стоян Тодоров от ПСБ.

На път за редакцията Жоро се обади на Радев, за да го информира. Само че, вместо той да изненада кмета, кметът го сюрпризира:

– Кандидат на „Патриотично обединение“ – обаче за следващата кампания! Сега БСФН не го искат, горе в коалицията се е завихрил страшен лидерски скандал заради нашето професорче.

– Кмете, ти сериозно ли?!

– Някога да съм те подвеждал? Направи си проверката. Моята информация е от София. Сто процента вярна.

Изпокарали са се здраво, горкият Кантарджиев, да не съм на неговото място. Айде, че имам работа!

– Шефке, идвам с топновина! – Жоро успя навреме за обедната оперативка.

– Тъй ли, писателю? И с какво ще радваш читателите утре? – Първанова обичаше подобно начало на работните сбирки.

– Бях на пресконференция. Проф. Кантарджиев е кандидат за кмет на патриотите...

– ...Жоро, моля ти се! Това всички ще го напишат. И ние ще го пуснем, чакаме финансиране от тях, но не ми излизай с номера за топновина!

– Да, ама само ние ще напишем, че БСФН не искат професора. От София не го щат, големи скандали стават. Като нищо патриотите може да излязат с две кметски кандидатури!

– Действуй, това е готина интрига. Обаче не ми се ходи по съдебни зали. Провери информацията и задължително цитирай източниците си!

– Много ясно.

Първанова толкова се впечатли от летящия старт на кампанията, че почти не чу темите на останалите колеги.

– Вървете, пишете – заръча им тя и спокойна отиде на обяд с една от малкото ѝ останали приятелки.

На другия ден конкурентът „Северен глас“ излезе с тривиално заглавие за кандидатурата на патриотите. Естествено, бяха проспали големия скандал. Сайтовете също отразиха дежурно новината.

„Полет“ обаче беше по-различен от всички останали. Водещото му заглавие разпродаде тиража до ранните следобедни часове. Ето, затова най-влиятелният вестник бе номер едно години наред. Първанова реши да повиши седмичните хонорари на екипа с десет процента като компенсация за димката на конкуренцията с несъстоялата се коалиция „Гнездо“. Макар че знаеше всяко заглавие, буква и запетайка във вестника, понеже лично тя редактираше статиите, на следващата

сутрин Нета с удоволствие разгърна текущия брой. Друго беше да усетиш миризмата на прясно печатарско мастило! И доволна, шефката се зачете отново в челния материал:

**ПРОФ. КАНТАРДЖИЕВ СКАРА ПАТРИОТИТЕ!
ЗАРАДИ КАНДИДАТКМЕТСКАТА МУ КАНДИДАТУРА
КОАЛИЦИЯТА СЕ РАЗПАДА**

Безпрецедентен политически скандал с местен адрес и задаващите се избори се завъртя с кандидаткметската кандидатура на декана на Философския факултет проф. Емил Кантарджиев. Вчера общинските ръководства на ОРМВ, „Щурм“ и част от БСФН обявиха, че застават зад професора и ще участват с единна листа и общи кандидат-кметове на населените места. Репортер на „Полет“ обаче научи, че националното ръководство на БСФН, начело с лидера на формацията, са категорично против тази кандидатура. Пред най-големия областен ежедневник информацията за раздора сред коалиционните партньори бе потвърдена от няколко източника. Успяхме да вземем коментар и от самия председател на БСФН, който заяви: „Специално за този случай ще предложи на Политическия съвет на БСФН да не подкрепи тази кандидатура. Тя е несъвместима с идеите и принципите ни. Професорът е сътрудничил на бившата Държавна сигурност“.

Впрочем, че в коалицията има напрежение, става ясно и от кандидаткметската кампания в съседната по-малка община. Там ОРМВ, „Щурм“ и БСФН излизат с три отделни кандидатури.

Новината за раздора завари проф. Кантарджиев на морето: „Няма да коментирам. Аз не съм си предлагал сам кандидатурата. Поканиха ме лидерите на другите две формации и приех. Не виждам никаква драма“, бе краткият му коментар.

Според наблюдатели подобна ситуация е абсолютен прецедент в най-новата политическа история на нашия град. Досега не се е случвало кандидат за кмет да бъде номиниран, след което ключова формация да оттегли публично подкрепата си за него.

Георги Георгиев

От няколко дена общинската организации на ПСБ и чиновниците от Кметството упорито играеха на котка и мишка. Социалистите си правеха нескопосан пиар на гърба на администрацията, тя им се връзваше, а журналистите, които бързо забравиха скандала с патриотите, умираха от смях и пишеха весели дописки за радост на многобройната си аудитория.

„Поразяващата уста“ Петър Гечев измисли кампания с почти безумния слоган: „Проблемите на града са на всеки километър, кмете – действай“, а пресцентърът на ПСБ я анонсира в местните медии, които побързаха да я публикуват.

Кампанията предвиждаше няколко пиар акции, в които главната роля бе поверена на кандидата за кмет Стоян Тодоров, а поддържащата – на младежката партийна структура. Самият Гечев също бе активен участник.

Първата акция се проведе в двора на Руската църква и стана повод за як скандал между местната власт и опозицията, в който дори се намеси полицията. Строежът на храма се проточи с години, а негов основен инициатор бе последният кмет от ПСБ, вече покойник. За изграждането със солидни дарения помагаше и управата на един от побратимените руски градове. Преди година по великденските празници църквата беше открита официално, но в нея още не се извършваха богослужения, тъй като нямаше Акт 16. Затова и дворът стоеше неокосен почти целогодишно, въпреки че от общинската фирма „Зелен град“ редовно поддържаха съседния парк.

Една сутрин, след като си осигуриха задължителното репортерско присъствие, Тодоров, Гечев и няколко младежи демонстративно хванаха косите, за да почистят обраслия двор и да покажат нагледно бездействието на чиновниците. За изненада на място завариха екипа на „Зелен град“, който, научил от медиите за акцията, също се беше заел да чисти тревата. Двете групи се скараха, без малко да се стигне до бой

и главният еколог на Кметството повика полиция. В крайна сметка пред смаяните погледи на полицаи, журналисти и родители, които разхождаха децата си в парка, социалисти и общинари дружно окосиха църковния двор. До батални сцени не се стигна, но няколко часа по-късно вербалната война между двете групи се пренесе в социалната мрежа.

От пресцентъра на Общината пуснаха пълно с правописни грешки и стилистични неточности съобщение, в което обвиниха ПСБ в мнима загриженост за зелените площи. Социалистите не останаха длъжни и упрекнаха управата, че лустросва центъра, докато крайните квартали са в безобразно състояние. Гечев се закани, че всяка седмица ПСБ ще избличава безсилието на администрацията. Даже заяви пред медиите, че дава джокер на кмета, като го призова... да натовари един камион с асфалт и валяк и да кара след младежите от партията. Те щели да му покажат къде да стовари материалите. „Черешката на тортата“ щяла да бъде първата копка на обект, който „брадясвал“ цели петнайсет години.

Втората серия на кампанията беше още по-атрактивна. Три дена след цирка с косенето сценарият се повтори, но този път социалистите бяха въоръжени със сигнално жълти каски, нивелири, чукове, шпакли и лепило за плочки, осигурено уж от Бяло море – явен намек за семейната вила на Радеви в Гърция, за която в градските среди се шушукаше отдавна. Сговорната дружина избра неремонтирано от десетилетия стълбище, свързващо центъра със старата автогара, по което всеки ден минаваха стотици хора.

Социалистите изиграха перфектно театралната си постановка – сякаш бяха завършили актьорско майсторство. Първо обезопасиха мястото със съответната червена лента, за да не ги санкционират от Инспекцията по труда, а Гечев като опитен строител се зае да лепи плочките. Фарсът беше пълен, защото се оказа, че в края на акцията всичко на всичко бяха залепени четири плочки, но журналистите услужливо попи- ваха всяка дума, за да напишат „цветни“ репортажи. Бившият

депутат Гечев дори смени обичайната си риза с летни джапанки, работен гащеризон и обърната наопаки тениска... за да не го хванат уроките.

– Уважаеми журналисти, този път искаме да покажем, че проблемите на града не са на всеки километър, а буквално на всеки квадратен метър – Тодоров извади от джоба си поомачкан документ и го тикна пред камерите. – Това е предложението ни от началото на годината. Искахме тези стълби да влязат в инвестиционната програма, за да им бъде направен ремонт. Естествено, не ни обърнаха внимание. След като окосихме тревата около църквата, някой се пошегува, че трябва да косим и по тротоарите. Това предложение съвсем не е лишено от смисъл. Вместо да си гледа работата, администрацията реагира истерично, направо с революционен плам. Разбира се, ние влагаме метафора във всичко, което вършим. Няма как да направим цялото стълбище, само показваме, че това може да стане, и то с малко средства.

Тодоров извади и втори документ – фактура за четирите плочки за шест лева с ДДС.

– В същото време обществените поръчки на кметството оскъпяват десетократно ремонтите и така един квадратен метър вече излиза на данъкоплатците шейсет-седемдесет лева. Колеги, досега в кампаниите участваха единствено кандидатите за кметове и политическите партии. Но тази година се включи и Общината като институция, а това е абсурдно и недопустимо. На практика Общината се „БРЕГеризира“, а там все пак работят хора! Призовавам, когато станат ясни всички кандидат-кметове, да дойдат и да налепят като нас поне по четири плочки. Така ще свършим нещо наистина полезно през кампанията и сами с лични средства ще ремонтираме стълбищата...

Прассссс!!!

Тодоров не успя да завърши, защото ненадейно покрай него профуча паве, което без малко да го уцели по главата.

За щастие не успя и се приземи до лявата му маратонка. Кандидатът беше без каска, защото вече беше залепил плочката си и говореше пред телевизионните камери...

Всички се обърнаха по посоката на павето и видяха гърба на спринтиращ младеж, който очевидно замери Тодоров. Един от репортерите дори хукна след него, но не успя да го догони. Онзи прескочи парапета на стълбите и се скри в малката горичка отсреща.

– Ще сезирате ли полицията? Това е откровена провокация, можеше да Ви рани!

– Мисля, че няма никакъв смисъл, аз съм юрист, но все пак ще се консултирам и тогава ще Ви уведомя...

Така с фиаско приключи втората част от кампанията, а днес беше ред на следващата. Репортерите бяха точни и в десет сутринта се събраха пред партийния офис. Разпределиха се в три автомобили и всички потеглиха към най-голямото село в общината.

– Сега пък какво ще ни показвате – Габи се настани до кандидат-кмета, който лично шофираше стар „Опел Астра“, собственост на партията. На задната седалка бяха колегата ѝ фотограф от „Северен глас“, Жоро от „Полет“ и една млада репортерка от агенция „Фокус“.

– Ще се разходим покрай реката на селото. Има и почерпка. Жена ми направи домашна баница и сладки.

След петнайсетина минути журналисти и партийци паркираха в селския парк покрай реката и поседнаха на самотна, почти порутена беседка. Първо изядоха по едно парче баница, пиха по един айран и едва тогава включиха камерите и диктофоните.

– В нашата предизборна програма сме заложили не по-малко от седемстотин хиляди лева, за да решим проблемите на селата. Целта ни е в края на следващия мандат такива улици без настилка като тази, която в момента виждате, да са по-скоро изключение, а не обичайна практика – Тодоров говореше делово и с подчертано самочувствие.

Личеше, че се обиграва с всеки ден. – Местната власт поставя в неравностойно отношение центъра на града, където се изливат крупни суми, и кварталите и селата, а там ситуацията е трагична. Общината ни прилича на хипермаркет с много луксозна витрина – лъскавите стоки са подредени най-отпред, а отвътре магазинът е в безобразно състояние. Ние се обръщаме към проблемите на хората, на обикновения човек от кварталите и селата. Защото, да, човекът отива на центъра да си свърши някаква работа, но вечер се връща там, където живее, където няма осветление, има дупки и няма условия да отглежда децата си – Тодоров помоли журналистите да спрат със записите, пи вода и продължи: – В това село по настоящ адрес живеят над две хиляди човека, а неговият кмет кара вече пореден мандат. Първо беше подкрепен от СДС, после от НДСВ, а след това от БРЕГ и сигурно пак ще се кандидатира. За двайсет години в селото не беше минал един грейдер, за да изравни улиците, но вчера и това се случи. Чудо! Явно са научили, че ще идваме тук... Обещавам на гражданите, че когато спечелим управлението, ще изравним диспропорцията между общинския център и селата!

Акцията приключи с нарочна разходка по улица, която от ПСБ иронично нарекоха „Крайбрежна“. На нея самотно се виждаха нова беседка, но с паянтова маса, стара и счупена детска люлка и една дълбока шахта без решетки. За да демонстрира на всички колко е опасна дълбоката над метър дупка, кандидат-кметът скочи в нея заедно с Габи.

„Щрак“ и камерите запечатаха как политик и репортерка надничат от шахтата. Снимките се завъртяха във Фейсбук, а коментарите бяха красноречиви – Тодоров всъщност се подавал от... партизанска земянка.

Медиите, градските сеирджии и останалите партийни щабове напоително коментираха кампанията на социалистите.

– Тези са си повярвали много. Напъват се като за последно! Голяма реклама си правят, ама и много се излагат.

Представям си до края на кампанията какво още ще измислят – Митко Димитров остави вестниците настрани и запали цигара.

Всяка вечер офиса на БРЕГ работеше до късно, беше непрекъснато пълен с хора, а напоследък и кметът минаваше поне по веднъж на ден.

– Спокойно бе, Митак, нали знаеш – всяко чудо за три дена. Ще ги изкоментират, ще си почешат езиките и после ще забравят глупавите им смешки – Радев се владееше, въпреки че косенето в църквата го изкара извън нерви. – Я дай един „Редбул“ и налей по едно малко. Ей там, в барчето, има.

– Кмете, няма да можеш да спиш с тази енергийна напитка.

– Митак, от сън спомени няма. Аз преди полунощ почти никога не си лягам, не ме мисли. Утре тръгваме рано със служебната кола. Всичко готово ли е?

– Тъй вярно, шефе!

На другата сутрин по тъмно още кметът, заместникът му и председателят на общинската партийна структура потеглиха за София. За дванайсет на обяд в централата на БРЕГ беше обявено официалното представяне на всички кандидат-кметове от областните градове.

42.

– Сбъркал си адреса, не може да е това. Пусни джипиеса, колко град сме, но побързай, че времето ми накъся – криминалният репортер на „Полет“ взе да нервничи. Погледна часовника – приближаваше десет часа.

Титулярният шофьор на редакцията държеше все още инстинктивно дясната си ръка леко свита, но вече работеше и изпълняваше поръчките на екипа. Тази сутрин не му вървеше много – търсеше офис на строителна фирма, а вместо това адресът го отведе пред един от по-старите хотели.

– Нямам нужда от никакъв джипиес. Отлично познавам всяка улица в града, че и в региона. Това е ул. „Цанко

Церковски“ № 14. Нали нея търсим. Ако не вярваш, иди питай в Общината!

– Сигурен?

– Абсолютно!

– Спри да проверя...

Дончо Стоянов слезе от колата, приближи се до входа на хотела и видя табелата със същия адрес... „Мразя да ме пращат за зелен хайвер!“. Все пак влезе вътре, качи се на първия етаж по стълбищата и на масивната врата отсреща прочете „Авангард Милениум“ ООД. Бинго! Вече няколко дена издирваше дружеството. Според официалния регистър за сделките то притежаваше правото на строеж на старата печатница, където загинаха двамата строители.

Дончо не се съмняваше, че ще изработи журналистическото си разследване, защото, освен на репортерския си нюх, разчиташе на свои хора в полицията, Инспекцията по труда и РДНСК. Обаче проучването му забоксува. Оказа се, че нито една институция не може да открие адреса на фирмата! А той го намери за петнайсет минути. Въпреки че беше убеден атеист, за всеки случай Дончо удари един кръст и натисна звънеца. За негова изненада не се наложи да чака дълго – отвори му възрастна жена.

– Здравейте, търся „Авангард Милениум“ ООД? Фирма за строителство, проектиране и услуги?

– Да, кажете?

– Търся собственика.

– Отсъства от града. С какво мога да съм полезна?

– Потенциален клиент съм, може ли да ми дадете негова визитка, за да се свържа?

– Да, разбира се, изчакайте. Жената се забави около минута.

– Благодаря, кога ще е тук?

– Нямам представа, вероятно следващата седмица.

– Всичко хубаво.

Дончо прибра визитката и нареди на шофьора да кара към редакцията. Веднага щом влезе в кабинета си, хвана телефона и не го пусна през следващия час. Проведе няколко разговора и картинката му се изясни. Преди да започне да пише обаче, реши, че трябва да разговаря с Първанова. Работата много смърдеше. Бившата фирма на кмета определено имаше отношение към строежа убиец на старата печатница, а там беше пълно с нарушения. Самият Радев формално не беше свързан, възможно е дори да не е знаел...

– Първанова, искам да говоря с теб!

– Влизай и сядай.

До планьорката имаше малко време и шефката преглеждаше пресата.

– Отнася се за старата печатница. Има готовност да напиша материала, но не съм сигурен, че ще го пуснеш...

– Защо?

– Защото бившата фирма на Радев е фактическият собственик на парцела. Купувачът е подставено лице. Виж! – Дончо подаде няколко принтирани листа. – Собственикът на „Авангард Миленуим“ ООД Иван Иванов и съдружникът на Радев са имали равни дялове в още две строителни компании. Преди две години обаче Иванов му е продал собствеността си и в момента той се води управител само на „Авангард“. Свързах се по телефона с него и той лично потвърди информацията. Записах го...

– Свободни съчинения, какво от това? По документи Иванов е купил терена, нали така?

– Ама той е обявил фалит! Поразпитах строителите, почти всеки ден бившият съдружник на кмета е ходил на място. Явно нещата са били на устна договорка между тях двамата. За обекта няма договор за упражняване на строителен надзор, нито протокол за откриване на строителна площадка и за определяне на строителна линия. Значи, хората са работили зад разрешителни за изграждане на подпорна стена. Пълно е

с пропуски за квалификацията на персонала и техническите лица на обекта, а фирмата на Иванов няма правомощия да се занимава с такива специфични строежи. От Инспекцията по труда са се хванали за главата! Потвърдиха, че документацията е пълен хаос. Веднага след инцидента са изискали копия от трудовите договори, които са били без подписи на строителите. Даже има съмнения, че така наречените договори са направо скалпени в деня на трагедията съвсем набързо. Част от хората пък изобщо нямат такива...

– Разбрах – Първанова подаде обратно материалите и въздъхна. – Има няколко варианта...

– Слушам те.

– Или изобщо да не го публикуваме, или да го напишеш, без да свързваш името на Иванов с предишната фирма на кмета, но ще го пусна след изборите. Предлагам ти втория вариант. Фактите са си факти, но не можем да правим внушения! Още повече по време на кампанията! И мисля, че е излишно да казвам, да си пазиш информацията. Напиши материала, ако ти се занимава, още днес, но ще изчакаме колкото трябва.

Дончо остана разочарован, но беше очаквал подобен развой на нещата.

– Шефке, мисля да изляза в отпуска за кампанията. Няма смисъл да си губя времето! Вестникът ще е пълен само с предизборни материали. И десет лева хонорар няма да взема!

– По-спокойно. Ако искаш отпуска, не мога да те спра, но прибързваш. Първо – за криминалните и съдебните новини няма избори, второ – поемаш отразяването на патриотите, и трето – размърдай си мозъка малко. Ще има място и за други материали.

– Четвърто?

– Знам ли? Я направи репортаж за клошарите в града – на вниманието на кандидат-кметовете. Хубав, сериозен материал. Искam го още следващата седмица.

– Добре... Но държа на разследването си за старата печатница.

– След изборите го пускаме. Повикай другите.

Журналисти взеха да идват един по един.

– С какво ще радваме читателите утре? – обичайният въпрос на Нета.

– Ще ти дам материал за едно младо семейство. Тя е българка, той индиец. Запознали се в Америка, където учат, а миналата седмица се оженили тук. Любопитна история, сватбата е уникална – спазили са и нашите, и индийските традиции.

На социалния репортер винаги можеше да се разчита за интересни сюжети.

– Аз имам колоритна история за един побой в селска кръчма, голям екшън – Дончо още беше сърдит. – Имам и други кримки.

– Жоро, ти?

– Доцента ще е кандидат за кмет на движение „Градът“. Луд човек, нищо изненадващо... По обяд се залепям пред телевизора. Ще има пряко предаване от централата на БРЕГ. Представят официално всичките си кандидати. Ще напиша за Радев няколко реда.

– Разбира се. Лора?

– Срегнах се с един интересен човек. Лична история – бил моряк, дълги години плавал по света, сега е пенсионер...

– Кога излизаш в отпуска?

– Мисля в края на септември, непосредствено преди кампанията, защо?

– Жоро ще покрива ресора ти. Преди това искам да се обадиш на един човек – Атанас Пашов се казва. Сериозен бизнесмен и рекламодател. Там ще има новини – Първанова издиктува телефона.

– Сега две думи за изборите. Жоро ще отразява кампанията на Радев и БРЕГ, Дончо – на патриотите и Кантарджиев,

за ПСБ и Тодоров ще отговаря социалният, а за десните кандидати – културният репортер. Лора, от теб очаквам материали за – какво беше това вашето движение – „Промяна“, нали? Имаме уговорка с СПД и още няколко по-малки партии засега. Ще ги разпределяме в движение. И още нещо – имате десет процента повишение на хонорарите за миналата седмица. Дължите го най-вече на Жоро и скандала с патриотите, но съм доволна от всички. Хайде, вървете, пишете.

Планьорката също завърши по обичайния начин...

43.

Николай Мартинов излезе на магистралата и подкара волвото с шеметна скорост, като превърташе станциите на CD плеъра. Търсеше як саунд, нещо екстремно и енергично. Не му се слушаха едни и същи новини за катастрофи, агресия, корупция, международното положение... Отиваше в родния си град по бизнес дела и малко лична работа. Имаше среща с приятел от детството, който щеше да оглави тамошната листа на гражданското движение, но преди всичко искаше да види сина и родителите си. Майка му се държеше, но баща му имаше сериозни здравословни проблеми и Николай се опасяваше старият да не рухне психически. От години се бореше с диабета, а наскоро му откриха рак на простатата...

Мъжът увеличи още скоростта, сложи слънчеви очила и даде на макс уредбата. Кърт Кобейн си оставаше класик, просто ненадминат! В този момент черен джип BMW профуча на една боя разстояние от него и най-нахално го изпревари от дясната лента. Мартинов изпсува ядосан и леко намали, понеже скоростта му беше една идея над разрешеното. Макар и екстремен шофьор, отдавна не си позволяваше хлапашки изпълнения. Каква е тази повсеместна агресия, това безумие по пътищата. За едно засичане разни безмозъчни келеши бяха готови човек да убият! Никаква толерантност, никаква

търпимост, никаква култура не само зад волана, а изобщо. Как това стана норма, кога се изгубихме като хора, абсолютно безсърдечни, безчувствени и все на скорост. Всички бързат, мерят си мускулите, но не и мозъците, преследват фалшивата си представа за успех на всяка цена. Ето и той – все ангажиран, без капка личен живот напоследък. Мадами за секс колкото искаш... Сигурно му се увъртат заради парите... Как пък няма една да го заинтригува, да го провокира с интелект, с нормално отношение. Е, може би малко Лора, но там ситуацията беше друга, служебна... А и все по-рядко виждаше сина си и затова реши най-накрая да го зарадва с мечтания подарък – последен модел плейстейшън, който се търкаляше в багажника...

Телефонът иззвъня и на дисплея се изписа името на Пламен Радев. Николай намали отново скоростта и намести слушалките на хендсфрито.

– Да, господин Радев, слушам! – постара се да скрие огромната си изненада.

Досега кметът не му беше звънял, но пък му върна на време двете повиквания по време на кризата с боклука.

– Удобно ли е!

– Да, с какво мога да бъда полезен?

– Имаме проблем със старата част на града. На бюрото ми стои протестна подписка. Контейнерите преливат, а туристите в тази част на годината са ни много важни. Вземи мерки, иначе ще се глобяваме!

– Разбира се, веднага ще се погрижа, до един час ще оправим нещата!

– Нямах един час! В това предизборно време не искам издънки. Следващата седмица комисията решава за концесията – някак между другото припомни кметът, въпреки че нямаше нужда.

И без това заради тази обществена поръчка Николай сън не го ловеше.

– Имате думата ми!

– Като ти остане малко време, се обади да се видим по мъжки, да поговорим за сдружението ти.

– Непременно

Николай затвори и веднага позвъни във фирмата, като почти обяви военно положение. Нареди проблемът незабавно да бъде решен, да се вземат превантивни мерки във всички квартали, и предупреди това да е за последно, в противен случай ще действа безкомпромисно.

Зачуди се какво всъщност цели Радев и защо не е натоварил някой чиновник с обаждането, а лично му позвъни. Скъсяваше дистанцията? Искаше да го държи под контрол, да му внуши, че ако спечели обществената поръчка, Николай лично ще му бъде длъжник въпреки изгодната оферта? А може би и двете едновременно?

След час паркира пред най-хубавото заведение в родния град, където вече го очакваха бившата му жена и малкият.

– Татееее! Айде, откога те чакам!

– Юнак! Я да те видя колко голям мъж си станал! – Мартинов и синът му си направиха мускетарски поздрав и после се прегърнаха силно.

– Носиш ли ми подарък?

– А ти имаш ли двойки?

– Ееее, тате! Не, ама имам една четворка по музика... Иначе само петици и шестици съм наредил по другите предмети...

– Е, как по музика. Дядо ти знаеш ли какъв музикант е? – мъжът едвам сдържаше смеха си.

– Ама тя, госпожата, не ни кара да пеем, а да познаваме мелодиите колко такта имат.

– Така ли, това не е лесна работа, но ще те науча. Ето, заповядай.

– Ехааааа! Плейстейшън четворка! Я, и ФИФА 16! Тате, много си як, благодаря!

– Хайде, бягай в колата, отиваме при баба и дядо!

Малкият не чака втора покана и веднага се настани на задната седалка.

Мартинов подаде плик с пари на майка му, двамата размениха хладно няколко думи и той също се качи в автомобила.

На другия ден, преди да тръгне обратно, се отби на уговорена среща със стария си приятел. Пиха кафе, посмяха се на тийнейджърските си подвизи, надълго и нашироко обсъдиха предизборната кампания и местната политическа обстановка.

– Брат, притискат ни отвсякъде! Спъват всяка инициатива, ако не си платиш данък рекет. Толкова са нагли, че вече и трийсет процента са им малко. Искат фифти-фифти. Сега изпълнявам един общински обект, обаче няколко месеца ме мотаха и накрая изплюха камъчето, щото аз се правя на умряла лисица. Само че през това време моите строители стоят без работа, не вземат заплати, а имат семейства, деца. И само две-три близки фирми на Добрев печелят обществените поръчки. Абе ясно ти е всичко, няма какво точно на теб да обяснявам... Опитах се да ги блъфирам, че ще кажа на медиите, и тогава лично кметът ме привика, мамка му комунистическа!

– Ха-ха! Тук Добрев е от ПСБ, при нас Радев е от БРЕГ, обаче това, брат, няма абсолютно никакво значение! Всички действат като под индиго. Чувстват се богопомазани. Сякаш са абонирани за властта и тя им принадлежи до живот. Напълно те разбирам и аз имам подобни проблеми...

– Не се ли навираме между шамарите с тази политика?

Мартинов стана и подаде ръка за довиждане.

– Брат, поне ще опитаме. Нали знаеш, човек и добре да живее, е време да поеме отговорност. Може и да не променим ситуацията, но със сигурност ще ѝ повлияем сериозно...

44.

– Какво е да сте съпруга на кмета?

Жоро познаваше добре Пламен Радев, но по никакъв повод не беше говорил с Невена. Сега седеше срещу нея в

просторната дневна на кметския дом и се опитваше да я интервюира. Откровено не му се получаваше, макар че задачата беше от лесните – чиста проба пиар, без грам журналистика. Изпрати го лично Първанова, за да събере информация за обещания светски материал. От тези леки и сладникави четива, които женската аудитория четеше на един дъх. Е, и част от мъжката, въпреки че не си го признаваше.

– Съпруга на кмета ли? Не разбирам въпроса ти. Каква е разликата да си съпруга на лекар, на президент или на началник-склад? Това не е титла, а социален статус. Така или иначе си нечия съпруга.

– Г-жо Радева, не ми се подигравайте!

– Съвсем сериозна съм. Искаш ли нещо за пиене?

– Едно кафе, ако обичате...

– А нещо по-силно? Аз ще си наляя чаша бяло вино. Наближава обяд...

– Не, благодаря!

По принцип Жоро беше ампутиран от чувство за неудобство, но нещо в излъчването на Невена го караше да е по-сдържан от обичайното, а аристократичната обстановка го респектира и не беше уместно да се държи свойски. Даже беше прекалено спечен.

– Заповядай, ето сметана и кафява захар.

Невена се настани на дивана срещу него, подгъна стройните си крака и оправи ефирната рокля, която шумолеше игриво. Не криеше отегчението си и Жоро се почувства като натрапник.

– А как се запознахте, сигурно пазите мили спомени. Съжалявам, че нахлувам в интимното ви пространство, но господин Радев каза, че сте съгласна...

– Всъщност той ме забеляза първи. Бяхме към края на следването си. Аз в София, той в Габрово, но се засякохме на студентска бригада в едно селце. Беряхме рози, тогава имаше много. Ставахме сутрин рано – към пет часа, а вечер

заспивахме късно или изобщо не лягахме. Знаеш как е – купони, пиене, китари... Сега като си помисля, настина бяха романтични и безгрижни времена – Невена отпи от чашата.

Била съгласна! Не съвсем, но това щеше да е последният компромис за Пламен и неговата кметска кариера. Лицемерието му я задушаваше! Кого заблуждавах, че са семейство за пример, след като между тях нямаше доверие, нито дори близост. Само преструвки, лъжи, а напоследък скандалите бяха в изобилие. Въпреки това не ѝ достигаше смелост да го напусне. Почти на петдесет се ужасяваше да започне на чисто и съвсем сама. Ще можеше ли да прежали комфорта и имиджа на кметска съпруга? Все по-често искаше да е като другите жени в нейното положение. Някои си хващаха любовник, за да прогонят скуката и напрежението, други се отдаваха на хазарт, а трети – на пиене. Абсурд! Всички я познавах, нямаше начин да се скрие и да бъде анонимна. Само че всички познавах и Пламен, но за него не беше проблем да има паралелни връзки и чисто мъжки удоволствия... Невена въздъхна и огледа преценяващо репортера. Беше хубав мъж, видимо по-млад от нея и май се притесняваше.

– Е, давай следващия въпрос...

– Ъъъ, какво му казахте, когато спечели първия си мандат?

Невена си наля втора чаша, колкото да забави отговора.

– Наистина не си спомням буквално, съжалявам. Вероятно, че се гордея с него и винаги ще го подкрепям, абе нещо тривиално. Георги – нали така се казваш?

– ...Да...

– Ние сме обикновено скучно семейство, а аз съм обикновена жена...

– Нищо подобно, вие, ъъъ, вие сте ослепителна... – Жоро неволно бутна чашката и кафето му се разля по стъкления плот на масата.

Невена пренебрегна електричеството в стаята, овладя емоцията и продължи, сякаш нищо не се е случило.

– Питаш ме каква съпруга съм. Не знам, но сто процента съм подкрепяща. След като спечели, животът ни доста се промени. Толкова отдавна беше...

– А какъв съпруг е той?

– Джентълмен! – „И лицемер“, добави на ум. – Такива мъже са на изчезване. Колкото и да е уморен, винаги е внимателен, грижовен и държи на семейния уют.

Жоро заби очи в деколтето на Невена и взе да се поти, въпреки че в стаята беше прохладно. Тя засече погледа му.

– Ти женен ли си?

– Разведен съм, защо?

– Просто питам, много ме измъчваш с тези въпроси, не съм добър събеседник. Няма нищо интересно, тривиална история, вероятно като всяка друга...

– Г-жо Радева, не ми помагате! Доверете ми се, добронамерен съм. Ще напиша най-страхотния семеен портрет.

– По-добре го измисли... – на Невена изведнъж ѝ писна да се преструва.

– Става! Обаче имам нужда от няколко семейни снимки.

– Семейни не искам да публикувате. Ползвайте официалните на Пламен, имате няколко във вестника.

– Еее, съвсем ми развалихте концепцията. Добре, ще се оправя някак. Ще Ви се обадя за уточняващи въпроси. А, забравих нещо важно за материала. Вие сте архитект, нали така?

– Да...

– Над какво работите в момента?

– Нищо, което да заинтригува читателите ви, но по принцип работя само с клиенти от чужбина. В краен случай с българи.

– Защо?

– Сложно е. Преди няколко години проектирах бъдещия градски център, но това се оказа проблем...

– Конфликт на интереси?
– Точно така... И оттогава не съм толкова активна.
– Разбирам.
– Ще те изпратя.
– Аз всъщност не бързам... – Жоро все пак стана и се запъти бавно към антрето.

Невена потисна желанието да си налее трета чаша, и също се изправи. Представи си как този мускулест мъж я прегръща, разкъсва ѝ роклята и после двамата правят най-невероятния секс на пода в семейното жилище... Шляп! Недодяланият репортер изтърва тефтера и химикалката и илюзията бързо отлетя.

Невена му се усмихна и затвори вратата след него. По дяволите, трябваше спешно да измисли нещо, за да прогони чувството за безпътица. В момента обаче единствената възможна алтернатива се оказа наполовина празната бутилка от вино.

45.

Утрото беше необичайно студено – от устата му излизаше пара, ръцете и краката му бяха замръзнали като на страстните пушачи, какъвто беше и той. С годините кръвта циркулираше по-бавно и трябваше да внимава с пороците. Май беше пуснал леко коремче. Е, още не му личеше, защото беше висок почти метър и осемдесет, но трябваше да внимава с килограмите. Добре, че жена му се грижеше да се храни здравословно, а питиетата щеше да намали, но след кампанията. Сега напрежението го смачкваше и затова си позволяваше по някое и друго малко...

Радев разтегна тяло и то изпука по ставите. Наведе кръста, като внимаваше много, изпъна ръцете до маратонките и после рязко ги вдигна нагоре. Повтори упражнението десетина пъти. Огледа се – Пъшо трябваше да пристигне всеки момент, а той пак да слага маската на лицемерието. Да се

преструва, че му се възхищава и винаги ще му е задължен. Само че от известно време взе да му писва... Въпреки сделките. Въпреки комисионните. И най-вече въпреки старите казарми. А може би тъкмо заради тях... Хм...

Пламен клекна няколко пъти и започна леко да се разгрива, скачайки на място. Мммм, боровият аромат от малката горичка напълни дробовете му и той си пое въздух. Погледна часовника – почти седем часа, но се въздържа да запали цигара.

– Ей, държиш форма! Бива те – Пъшо изникна зад гърба му сякаш от нищото и Пламен се сепна, нищо че го очакваше.

И той беше по спортен екип за сутрешния им крос в горичката над града. Все по-рядко го правеха заради натоварения график и лудото ежедневиe. А и Пъшо прекарваше времето си предимно в чужбина или в София заради крупния си бизнес. Все пак веднъж-два пъти годишно двамата оставаха верни на младежкия навик и след многократни предварителни уговорки напасваха режима си така, че да тичат заедно по около пет километра.

За разлика от Пламен Атанас беше много слаб, дори изглеждаше недохранен за високия си ръст – почти метър и деветдесет. Лицето му стоеше някак изсечено заради липсата на подкожни мазнини, косата му беше няколко идеи по-дълга от обичайните мъжки прически и най-добрият столичен коафьор от години го подстригваше на черта. Пъшо поддържаше фейс на хипар, обаче волния живот беше оставил съзнателно в далечното минало. Сега зад образа му на небрежен, но елегантен мъж се криеше железен характер...

– Хайде, да се поразтърчем, че времето напредва.

Пламен демонстрираше бодрост, но изобщо не му се тичаше тази сутрин. Най-късно в девет и половина трябваше да бъде в Кметството, за да уточни последните задачи, преди да излезе в кампания.

Двамата плеснаха ръце, както преди около двацет и пет години, и затичаха леко. Целта им беше да пробягат бавно

разстоянието от единия до другия край на боровата гора. Първият километър избягаха в пълно мълчание. Двайсет минути на върховно усилие, докато мускулите свикнат с темпото, пулсът се стабилизира, а движенията им придобият устойчивост.

Едно, две, едно, две, едно две, едно, две, едно, две... Кметът усети мозъка си тотално проветрен. Стана му леко и увеличи темпото. Пъшо изоставаше малко – не искаше да разбере, че му пуска аванта...

– Още не се движиш с охрана... – Пламен по-скоро констатира, вместо да попита кума си.

– Нямам от какво да се страхувам! Аз съм недосегаем!

– Възможно е да имаш много врагове, без дори да пододриш. Трябва да се пазиш...

– Със сигурност и ти трябва да внимаваш...

– Мен шофьорът ме пази. Даже се престарава. Досега, слава Богу, не съм имал проблеми.

Радев вече осезателно засили темпото въпреки по-едротото си тяло. След още дваайсет минути намали, но не спря, а допи в движение водата си и най-безцеремонно изхвърли пластмасовото шише. Тъкмо да се засили отново, и неочаквано се свлече на земята! Беше се спънал в малка борова клонка!

– Мамка му! Охxxxx! По дяволите!

– Така е, като бързаш като пуле пред майка си – Пъшо спря и опипа с ръце глезена му. – Май всичко е наред, няма счупено, но трябва да те види лекар. Няма да ходиш с навехнат крак по кампанията, я!

– Не мога да стана... – кметът се почувства неловко и от срам се препоти повече, отколкото през последния час.

Пъшо реши да се пошегува и направи движение, сякаш ще стъпи с маратонката си върху гърдите му.

– Виждаш ли – без мен и крачка не можеш да направиш. Затова ще ме слушаш!

– Свикнал съм мен да ме слушат. Не ме гледай така, ще се изправя. Мога сам!

Кметът се раздвижи предпазливо, но едвам си сдържа-ше нервите. Не му харесваше, че се търкаля безпомощно по земята, докато Пъшо демонстрира силата си. Стисна зъби. И с върховно усилие си забрани да го нацели в междуочието, въпреки че в момента най-много искаше точно това. Беше готов на сделка с дявола – майната му на втория мандат, стига веднъж завинаги да покаже на Пъшо кой командва парада. Даже и да го убие с един удар, не му пукаше!!!

– Брат, шегувам се, дай ръка, чакат ни още много велики дела. Има да си харчим парите, хайде, ще ти помогна!

Радев нямаше сили, нито избор, затова се подчини на мощната десница на приятеля си. С негова помощ се придвижи до служебния автомобил и нареди на шофьора да го откара вкъщи, за да се изкъпе и преоблече.

Сбогуваха се съдържано. Въпреки че се прегърнаха както навремето, нещо между тях се счупи завинаги...

46.

Петнайсети септември се очертаваше скучен и рутинен за екипа на „Полет“. Жоро и фотографът щяха да правят репортаж за първия учебен ден и тръгнаха на обиколка в няколко училища заедно с кмета. Сценарият навсякъде беше еднакъв като по калъп. Учениците се строяваха в двора и отегчено наблюдаваха специално подготвени артистични програми от най-талантливите си съученици. Следваха поздравителните слова на официалните гости и с това празникът се изчерпваше. И ако за най-малките той все пак беше вълнуващ, то репортерите умираха от досада.

– Май и ти си била ученичка до неотдавна. Представям си само колко тийнейджърски сърца си разбила.

Жоро определено си закачаше с пиарката Магда, която също придружаваше Радев. Беше се издокарала съвсем като колежанка – стилна тъмна рокля с бродирана бяла яка на „Zara“, дълга до коляното. Магдалена не можеше да понася

самочувствието на репортерчето, което явно си въобразяваше, че може да я вкара в леглото си. Какъв глупав нахалник!

– Абе я си води записки, че после ще сверявам дали коректно си цитирал речта на господин кмета!

– Аз съм винаги много коректен, особено към дългокраки госпожици – Жоро продължи да я дразни.

– Оооо, я си гледай болното здраве! Ти не разбра ли, че няма да ти се отвори парашутът!

– Ей, по-тихо, ако обичате! – главният пиар на Общината ги скастри и двамата млъкнаха, но продължиха да се гледат изпод вежди.

Жоро се ядоса, че си губи времето по училищата. Можеше просто да извади миналогодишния си репортаж и леко да го коригира. В ранния следобед имаше интимна среща и търпението му бе на изчерпване. А и тази Магда много му се правеше на интересна. Нищо, по време на кампанията така или иначе щяха да се виждат всеки ден. Да я опъне, бе въпрос на време, с такива като нея имаше огромен опит.

Най-накрая учебната година бе открита и двамата с фотографа тръгнаха към централния парк, за да отразят благотворителен базар за детски дрехи, книги и учебници, който ПСБ организираха за първия учебен ден. Наоколо се навърташе и Тодоров.

– Здравсти, батка, как е? Готвиш ли се да управляваш?

Жоро, разбира се, поддържаше топли отношения и с кандидат-кмета на ПСБ.

– Поне се упражнявам, знаеш как е.

– После, като спечелиш изборите, да ме вземеш за пиар. Ще ти спестя три-четири заплати. Другите ще ги уволним, няма нужда от тях – Жоро намигна на Тодоров и подкара по-сериозен разговор: – Имате ли вече социология?

– Още не, много е скъпо, разчитаме на националните проучвания.

– В щаба на Радев са поръчали. Батка, втори тур може и да няма...

– Невъзможно! В нашия град на местни избори винаги има балотаж...

– Почти винаги!

– Да де, когато е нямало, ПСБ сме печелили от раз – коригира го Тодоров. – Моите сметки сочат, че на първия тур Радев ще има малка преднина, аз съм втори, Кантарджиев – трети. Оттам нататък, ако патриотите и другите ни прехвърлят гласове, имам шанс. Ако не – трети мандат общински съветник...

– Успех, няма да ти е лесно!

– Ей, това медиите сте големи скъпции. Много пари прибирате по изборите бе, направо нямате срам!

– Не повече от вас по време на мандата, брат – върна му Жоро.

Двамата се разбраха да пият кафе, когато са по-свободни, и репортерът си тръгна...

По същото време Лора очакваше за среща Атанас Пашов в Завода за футболни топки. Уговорката беше от преди седмица, защото предприемачът пътуваше често и много рядко се завърташе в града само за ден-два, колкото да проконтролира бизнеса и политическата ситуация. Не се познаваха лично, но Лора, както и всички останали, беше чувала за огромното му влияние и възможности. Знаеше само, че Мартинов не го харесва, но не бяха коментирали личността му в детайли, просто веднъж чу него и Стоев да го обсъждат.

Нямаше представа какво точно ще си говорят, обаче шефката ѝ подхвърли, че става дума за поредната му голяма инвестиция...

– Добър ден, имам планирана среща.

– За кого да предам?

– Лора Маринова, вестник „Полет“.

– Един момент – секретарка на средна възраст посочи кресло и репортерката се настани. Не се наложи да чака

дълго, което ѝ направи добро впечатление. – Заповядайте, г-н Пашов Ви очаква.

Офисът я впечатли. Лека дизайнерска мебел, бели стени с красиви графики по тях, огромни прозорци, от които се разливаше предесенното слънце. Хем ултрамодерно, хем някак си уютно...

– Приятно ми е, Маринова.

– Здравейте, не очаквах толкова млада жена да пише за скучни икономически новини. Откога работите във вестника? – Пъшо наистина се изненада.

– Скоро ще стане една година. Икономиката е всичко друго, но не и скучен ресурс. Има доста новини, регионът се развива по-бързо от останалите части на страната...

– Това ли си учила? Или журналистика. Нали може на „ти“.

– Разбира се. Нито едното, нито другото. Магистър съм по политология, но никога не съм се занимавала с политика. Или по-скоро досега не бях...

– Досега?

– Да... – Лора отговори неопределено.

Не искаше да казва, че ѝ предстои кампания, изобщо не гледаше на себе си като на кандидат. По-скоро като на журналист, който за известно време ще работи в предизборен щаб.

– Да минем по същество. Сигурно времето Ви е ценно.

– Разбира се, настанявай се.

Лора извади дигитална записвачка, тефтер и химикал. Поколеба се, но остави таблета в чантата си. При толкова много супермодерна техника в офиса ѝ стана неудобно...

– Една от нашите международни фирми закупи пет декара общинска земя във вилната част на града. Възнамеряваме да изградим изцяло нов квартал по американски образец. Ето, може да видиш как ще изглежда. Вземи едно копие за вестника, да го сканирате. Работим заедно с руски партньори. Ще

реализираме изцяло жилищно строителство – еднофамилни къщи с гаражи, басейни и малки градини. Сградите ще са терасовидни, не по-високи от седем метра. Ще изградим цялата инфраструктура, а теренът ще разделим на парцели от по около петстотин квадрата....

– Изглежда много хубаво. Кога започвате?

– Планираме първа копка до края на годината. В момента върви промяна на предназначението на земята.

– Можем ли да споменем приблизителната инвестиция, която ще направите?

– Можеш да напишеш, че става дума за около два милиона лева, което е скромна част от оборота на международната компания. Моля те да акцентираш на опита на нашите партньори – руснаците. Освен подобно нискоетажно строителство в няколко руски и европейски градове, те имат в портфолиото си и редица успешни сити проекти.

– Разбира се. Нещо друго като информация, на която държите?

– Да. Намекни, че компанията има амбиции и възможности да участва в конкурса за новия градски център. Нали се сещаш – старите казарми.

– Ок.

– Кога ще излезе материалът?

– Честно казано, нямам представа. Но ще го напиша още този следобед. Другото го решава госпожа Първанова.

– Добре, предай ѝ сърдечните ми поздрави.

– Разбира се. Беше ми приятно. До скоро...

Лора побърза да излезе, защото телефонът ѝ вибрираше упорито. Нямахме търпение да види кой я търси. Надяваше се да е Калоян, защото не бяха се виждали цели десет дена. Не беше той, жалко! Търсеше я Николай Мартинов...

Дончо Стоянов приключи с текущите дописки и си тръгна. Беше едва обяд, нямаше какво толкова да прави въщи.

Жена му щеше да закъснее от работа, понеже сутринта придружи внука за първия учебен ден. Момчето подхващаше трети клас...

Дончо имаше два варианта – или да се запие отрано в кварталната кръчма, или да се разходи из клошарските свърталища на града. Пиенето нямаше да избяга, затова избра втората възможност. Реши да започне от квартала, където бяха крайните шахти от инсталацията на паровата централа. От шефа на „Топлофикация“ знаеше, че там, особено през зимата, се събират да спят по десетина, че и повече бездомници. Служителите проявяваха търпимост и не ги гонеха, поне засега. Септември беше доста топъл, но през нощта ставаше студено и несретниците вече търсеха подслон под земята, макар че сезонът на парното беше още далеч.

В шахтите в този час на деня беше почти пусто. Имаше само трима клошари – млада двойка и мъж на средна възраст, който очевидно не беше с всичкия си. Дончо не им каза, че е журналист. Излъга ги, че жена му го натирила от апартамента и няма къде да спи. По-възрастният мъж не му обърна внимание, а младите го приеха с безразличие. Той очакваше, че ще го прокудят или поне ще се опитат да бранят пространството си, но спечели благоразположението им с бутилка бира и пакетче фъстъци. Подхванаха разговор – какво ги е довело тук, все пак са млади хора с бъдеще, имат ли пари, как ще я карат нататък. Разбра, че са дошли чак от видинско село, да търсят работа. Искали да се оженят, но нямали пари. Препитавали се като всички останали клошари – ровят по кофите и предават на вторични суровини част от боклуците. Тъжна работа. Дончо реши, че повече няма работа при тях. Каза им, че ще купи още бира, и повече не се върна, но успя, без да го забележат, да снима свърталището с мобилния си телефон.

Следващата му „спирка“ беше най-новата клошарска територия – в най-големия парк, на мястото на изгорял преди години прочут ресторант. Навремето беше писал репортаж за инцидента, чийто извършители и поръчители полицията

така и не разкри. Най-правдивата версия бе, че клечката е играла заради спорове по апетитния имот. В момента обаче мястото беше празно, но пък навсякъде личаха следи от „нощния живот“ – разхвърляни стари одеяла, дрипи, остатъци от храна. Отврат, а и миришеше зле!

Репортерът се упъти към последното и най-голямо клошарско убежище – близо до Областната болница, където също минаваха тръбопроводите на местната „Топлофикация“. Там направо имаше малък подземен град! Шахтите бяха по около четири метра широки и дълбоки и в тях бездомниците си бяха спретнали малки стаички. За спалня явно им служеха парчета от фазер със скъсани дюшеци върху тях. Виждаха се стари маси и столове и дори газово котлонче!

– Ей, я се разкарай оттук! Какво търсиш в чужда собственост?

– Спокойно, само разглеждам. Не знаех, че това е твое...

– Мое е, я! Друго нямам. Нищо нямам вече.

– Сам ли си, къде са другите? – Дончо не знаеше какво да каже на човека срещу него.

Брадясал, миришеш, мръсен, с малки хитри очички, той проговори:

– Зимата ще дойдат, сега са се пръснали. Аз и още един сме само. Редуваме се на смени. Сега той проси и рови по кофите, сутринта бях аз. Ти кой си?

– И аз като вас – нямам дом, нямам работа...

– Изглеждаш много спретнат...

– От вчера скитам по улиците, скарахме се и дъртата ме изгони. Жена ми де, мъгните я взели! Тази нощ спях в другите шахти. С още един побъркан тип и една млада двойка.

– Познавам ги. Той наистина е луд, а те са от едно село край Дунава май...

– Ще мога ли да остана тук тази нощ?

– Трябва да питам шефа. Като се прибере, той ще реши. Иначе аз нямам нищо против, особено ако имаш пари за стограмка.

– Ще намеря. Как така имаш шеф?

– Имам – съквартирантът ми. Той е много яко копеле и всички го слушаме – непознатият клошар сниши глас, въпреки че нямаше кой да го чуе. – Едно време е бил много богат. Дедесар, ама нещо се объркало и ходи в панделата. Сега от време на време изпълнява мокри поръчки – клошарят намигна: – Абе стар познайник на полицията. Скоро го викаха за разпит заради една катастрофа...

– Каква катастрофа? – Дончо наостри уши.

– Бутал нещо май по спирачките на един бус. Ама колата не била случайна, на нек'ви журнала. Но Томето – така се казва, е като скала. Нищо не изпял на куките. Само с мен си споделя, щото знае, че няма на кого да кажа.

Дончо не можеше да повярва на собствените си уши. Веднага хукна към полицията...

47.

Лора не спа добре през нощта, а сутринта трябваше да изглежда свежа и уверена. Тормозеха я две неща – кога и дали изобщо Калоян ще се обади и представянето на новото гражданско движение „Промяна“.

За последен път го видя на срещата при кмета, когато заби на Радев провокацията за детските градини. Не вярваше, че е толкова сервилен на шефа си – да скъсат само заради един въпрос! Страхливец! Пък и връзката им изобщо не можеше да се нарече публична. Е, не се криеха, но не афишираха отношенията си и въобще не бяха двойка в класическия смисъл на думата. Виждаха се в студиото му, по-рядко в селската вила и два-три пъти в нейната квартира. От време на време излизаха на кафе, по ресторанти, но Калоян винаги държеше дистанция. Все още не знаеше много за него, а той за нея беше наясно с всичко, пък и животът ѝ не бе кой знае колко интересен. Харесваше го, желаше го, понякога го ревнуваше. Реши след представянето на листата

да му се обади и да се изяснят – по-добре ужасен край, отколкото ужас без край.

По нейно настояване първата публична изява на „Промяна“ щеше да е на открито – в градинката на войнишкия паметник в самия център. Лично кметът разреши да разположат за един час малка шатра за гости, журналисти и за самите кандидати, а символичният кетъринг от по чаша шампанско и хапки щеше да е готов половин час преди събитието.

Събуди я телефонът. Навреме. Беше Николай.

– Добро утро, наспа ли се?

– Честно казано, не, но ще се освестя с две кафета. Всичко наред ли е?

– Да. Искам към два следобед всички да се съберем в моя офис. Хората са ни читави, но нямат ни най-малка представа как да общуват с журналисти. Ще трябва да им кажеш няколко думи, да ги успокоиш. Разчитам на теб.

– Оффф, добре, ще гледам по-навреме да приключа в редакцията. Първанова ще мърмори...

– Няма да мърмори, кажи ѝ, че прием офертата за големия предизборен пакет. Имам повод да те черпя!

– Ооо, какъв?

– Излезе решението на Комисията. Утре подписвам договор за петнайсетгодишна концесия.

– Честито! Това се казва обществена поръчка! Наистина ще почерпиш! Ъъъ, я чакай малко! Големият пакет ли каза?

– Мдааа, да не си глуха?

– Сигурен ли си? Нали нямаме кандидат за кмет, за какво ти е да харчиш такава огромна цифра?

– Абсолютно съм сигурен!

– Ники, обичам те! Чао, ще бъда точна.

Лора затвори и се измъкна пъргаво от леглото. Животът все пак е прекрасен. В последно време с Николай прекарваха много време заедно. Говореха си открито по всякакви теми и

на моменти тя го усещаше повече от приятел. Шегувах се, че той ѝ е ментор в политиката.

След края на оперативката Лора изчака колегите да излязат, и информира шефката за сутрешния разговор помежду им. Успя да я впечатли.

– Добре. Очаквам от теб всеки ден през кампанията по един материал за движението. Имаш карт бланш да представиш водача, кандидатите, да даваш репортажи, но не се увеличай много в политиката – ще си спечелиш излишни врагове.

Три минути преди четиринайсет часа Лора влетя в офиса на Мартинов и си наля чаша вода, която изпи наведнъж. После му подаде тъничка папка:

– Ето, хвърли едно око на презентацията. Ако одобриш, ще раздам по един екземпляр на колегите.

Листата на движение „Промяна“ беше къса – от десет човека, въпреки че имаха право на тридесет и седем кандидати. Николай и Стоил обаче решиха, че нямат време да налагат толкова много нови лица. Ако постигат успех, на следващите избори картинката щеше да е по-различна.

Лора вече познаваше кандидатите и в пресрилийз за журналистите обобщи най-важното за тях – образование, професия, семейно положение, хобита. Всички колеги от движението бяха по-опитни и по-популярни от нея. Освен бизнесмени в листата имаше учители, юристи, лекар и дори треньор по плуване.

– Здравейте, заповядайте, че времето ни доста накъся – Мартинов ги въведе в офиса. – Искях да се съберем преди официалната част за малко инструкции. Лора Маринова, освен че е кандидат, поема медийното ни отразяване и я поканих да ви каже няколко думи.

– Колеги, здравейте! Я малко да се наредим шахматно. Дамите една крачка пред господата. Горедолу така трябва да сме на представянето заради снимките и камерите – тя им

помогна да заемат местата си и ги огледа критично. – Браво, спазили сте дрескода.

Жените носеха копринени шалове в лилави нюанси, а мъжете бяха с виолетови вратовръзки и тъмни костюми. Самата тя избра риза в цвят пепел от рози и тъмнолилав панталон. Николай за първи път я виждаше официално облечена и беше впечатлен.

– Усмийте се, де! Много сте сериозни, чак намръщени. Все пак не отиваме на война, а да пием по чаша шампанско. Бъдете позитивни.

– Лора, журналистите носят ли оръжие? – треньорът започна с шегите.

– Винаги! Въоръжени сме дори и когато не работим. Обичайният ни арсенал са камери, микрофони и неудобни въпроси. Едно запомнете от мен – никога, ама никога не говорете формално с журналист, ако не го познавате и ако не сте наистина приятел с него. Рано или късно той ще използва, дори и без да иска, информацията, която сте му дали...

– Ти така ли правиш? – всички се разсмяха.

– Май още не съм увредена чак толкова, но според по-опитни колеги това ме чака. Било неизбежно. Сега сериозно – искам да ви кажа две-три неща, защото през следващия месец непрекъснато ще си имате работа с журналисти. После някои от вас ще станат общински съветници и ще са на фокус цели четири години. Моля, тези, които никога не са давали интервюта, пресконференции и не са били обект на медийни публикации, да вдигнат ръка.

Лора преброи шест ръце във въздуха. Мартинов, Стоев, треньорът и самата тя не бяха в тази категория.

– Добре. Не е по-страшно от посещение при зъболекар! Сега аз имам грижата, а след това ще ви дам контактите на медиите. Планирайте внимателно медийните си изяви, така че да си гарантирате максимална аудитория. Едно от най-важните неща е дрескодът. Дамите да избягват крещящи

цветове, гримове, натруфени прически и фрапиращи аксесоари. За господата препоръчвам ризи и сака, вратовръзката не е задължителна, по индивидуална преценка. Дотук всичко е ясно, нали?

Останалите кимнаха мълчаливо и тя продължи:

– Никога не говорете с дъвка в уста, запушен нос и не мънкайте! При първо вземане на думата се представете, ако вече друг не го е направил преди вас. Наскоро изпаднах в доста неловка ситуация, защото зададох въпрос, без да се обознача. Както и да е, не е фатално, но не е знак за добро възпитание, особено ако не Ви познават. Говорете уверено, спокойно и добронамерено, без високопарни думи. Използвайте къси изречения, прости изрази, ясни послания, ако може, давайте примери и избягвайте многозначни термини. Колкото по-достъпно се изразявате, толкова по-добре ще ви разбере публиката. Помнете, че винаги трябва да сте подготвени. За мен най-добрата импровизация е предварително тренираната! И не се заблуждавайте, че вашата новина е най-важна и ще разтърси медиите. Опитвам се да ви кажа да не се вземате много насериозно, но това не пречи да се отнасяте сериозно към ангажиментите си.

– Ти така ли правиш, голяма си хитруша! – треньорът не го свърташе на едно място.

– Хитруша не съм, но, да, така правя. Добре е да сте подготвили пресрелийз с обобщена информация от пресконференцията. Ще ви издам една тайна – освен че журналистите не обичат да си губят времето, някои от тях са и доста мързеливи. Така ни научиха пиарите. С пресрелийза пестите времето и евентуално печелите симпатиите им. Когато дадете думата за въпроси, помолете репортерите също да се представят. И нещо, на което много държа – бъдете винаги откровени с журналистите – Лора стрелна с поглед Мартинов и продължи: – Ако ви зададат въпрос, на който не знаете отговора, си признайте. Няма смисъл да шикалкавите,

става по-лошо. Обещайте, че ще направите справка и лично се обадете за отговор или пък изпратете имейл. Такаааа, сигурно забравям много неща. А, да – когато съобщавате новината, се стремете тя да отговаря на въпросите: „какво“, „къде“, „колко“, „защо“ и „как“. Ако в експозето си успеете да формулирате заглавие на вашата история – да знаете, че сте си свършили работата перфектно. Защото заглавията продават, те са като първото впечатление. Нали знаете вярното клише – по дрехите посрещат, по ума изпращат. Повечето хора четат само заглавията, а съдържанието прехвърлят по диагонал...

Кандидат-съветниците бяха впечатлени.

– Момиче, помисли сериозно за пиар агенция! Аз ще съм ти първият клиент! – Мартинов не се шегуваше, не познаваше Лора в такава светлина.

– Това е на първо четене. Да тръгваме, че няма време. Другото правило, когато имате работа с журналисти, е да сте точни. Те имат по няколко събития на ден и винаги бързат. Ако закъснеете и минутка, вече сте ги ядосали и това ще проличи при отразяването ви.

Пристигнаха навреме. Денят беше слънчев, шатрата и коктейлната масичка издаваха стил, а мястото беше предварително брандирано с логото на „Промяна“. Журналистите започнаха да идват и Лора им раздаде листите с информацията.

– Ти какво, говорител ли си им? – Габи любопитно изглежда по-младата си колежка.

– Нещо такова. Всъщност само за кампанията. Иначе съм в листата. Габи, може би ти дължа едно извинение, сещаш ли се, случката с наводнението.

– Няма проблем, момиче, желая ти успех! Но не се заблуждавай, гилдията ще се скъса от завист!

– Ти сериозно ли! За какво...

– За това, че си потенциален съветник.

– Аз даже и не искам, честно казано... Трябва да почваме.

Началото мина без гафове. Даже много добре. Имаше интерес, дойдоха много гости и репортери от всички медии. От Общината също изпратиха свои „очи“ и „уши“.

Лора поздрави гостите и представи инициаторите на движението – Мартинов, който бе на последното място в листата, и водачът Стоев. Въпросите към тях бяха много. Самият Мартинов на свой ред представи Лора като втора в листата. Повечето от колегите ѝ се изненадаха, някои не скриха завистта, а трети – ироничното си отношение. После другите кандидати казаха по няколко думи за себе си и след около час събитието вървеше към финал.

– Я, боклукчията на града ще шурмува местната власт! Каква дързост, браво, младеж! Като станеш съветник, трябва един хубав семинар по хигиена да спретнеш на всички боклуци в Кметството, че те там са най-много. Айде, хаирлия да е! – никой не видя откъде точно се взе известният шоумен Ганчо Бомбата, който вдигна една от малкото останали чаши с шампанско и я изпи на екс. Придружаваха го двама бабаити.

Пълна тишина. Присъстващите се заоглеждаха в очакване на грандиозен скандал, но Мартинов овладя ситуацията.

– Благодаря, Ганчо. Ще те помоля да смекчиш тона, а боклуците са на градското сметище. Моята фирма добре чисти града. Ти тази кампания ще я пропуснеш ли?

– Още не съм решил, братле. Има време да се кандидатирам, нали знаеш – народът ме обича. Във фризерите чакат сто килограма кебапчета и кюфтета за бабите, дядовците и социално слабите. Голямо лапане ще пада. И фолкпевици мога да докарам, да се радва тоз беден и страдащ народ!

Хората вече се кикотеха здраво и Лора се притесни, че акцентът от събитието ще се измести върху неканения гост. Тихичко помоли журналистите да спестят присъствието му в репортажите. Обещаха ѝ... Самата тя също трябваше да се върне в редакцията, за да отрази собственото си събитие, а Мартинов предложи да я откара.

– Този, Ганчо Бомбата, откъде се взе! Изключителен нахалник! – Лора беше набрала сериозно.

– Някой го използва, за да ни negliжира. Ще объркаме много сметки. По-сериозните играчи не знаят какво да очакват от нас – Николай като че ли се забавляваше.

– Кой има интерес от това?

– А кой няма?

– Може и така да е. Скачам, че нямам време. До скоро.

За следващото нещо, което Лора направи, преди да слезе от волвото, така и не намери рационално обяснение. Импулсивно целуна Мартинов по бузата.

– Опс, извинявай, но това ти е за късмет! Не разбрах как стана, без да искам!

– Ъъъъ, нищо, беше ми безкрайно приятно. Чао и се пази!

Вечерта Лора получи съобщение от Калоян. Най-после! Макар че след безсънната нощ почти не беше мислила за него през целия ден... А и тази целувка – как можа!

„Поздравления, гледах новините. Стоиш страхотно! Успех!“

Лора не отговори...

48.

През нощта някой бе залял с позиви целия град – ком-проматната война беше започнала. Хиляди листовки А 4 на вестникарска хартия се подаваха от пощенските кутии, търкаляха се по спирки, паркинги и пазарчета и провокираха любопитството на минавачите. На път за редакцията Лора също взе една брошура и заби поглед в нея. На първа страница имаше размазан колаж – сградата на Кметството обвита в паяжина, в центъра на която се мъдреше портретна снимка на Пламен Радев. Беше нарисувана и метла със следния текст: „Ще изметем ли отровния паяк, оплел в гнусната си паяжина любимия ни град и община, или бавно ще умираме, оставяйки се да ни изпият кръвчицата?“ Най-отдолу се посочваше

издателят – някакво си Гражданско сдружение „Пирамиди – Фараони“, и Лора се разсмя с глас на абсурдното име. Беше сигурна, че такова в правния мир просто не съществува. Листовката даже си имаше мотото – „Гласуваш за Радев – получаваш Пашов“. Репортерката обърна на другата страница и за малко не припадна. Вторачи се в графиката, която илюстрираше роднинските връзки в Общината. В центъра беше снимката на шефа на Дирекцията по обществени поръчки Калоян Иванов, за когото се твърдеше, че е племенник на мастит бизнесмен. Други пет снимки показваха родствените отношения между съветници от БРЕГ, управители на общински търговски дружества и общински предприятия.

Компроматът излизаше днес и това не беше случайно. Кандидатурата на Радев и съветническата листа щяха да бъдат обявени официално на обед. Кметът, разбира се, научи още рано сутринта за позивите, но не се ядоса много. Това беше част от играта. Беше твърде любопитен да разбере кой е авторът на тази глупотевина, но едва ли бе възможно. Можеше да е всеки – и опозицията, и новото гражданско движение, и някой, за когото изобщо не предполага.

ПСБ бяха царе на подобни похвати, но обикновено не разпространяваха анонимки. Държаха да се знае, че това е тяхно дело, за да надхвват електората, и се подписваха под изданията, които почти винаги пускаха през изборните кампании. Даже и пресконференции даваха, за да анонсират творенията си.

Преди години, когато Радев изобщо не мислеше да се занимава с политика, Петър Гечев измисли едно вестниче „Бумеранг“. Съдържанието му напомняше днешния скалъпен позив, но се отнасяше за приятелския кръг на предшественика на Радев. Само че по онова време обществени поръчки нямаше. Хит бяха заменките – сделки за замяна на общинска с частна собственост, от които се възползваха най-приближените на бившия кмет бизнесмени. Срещу

съответните комисионни, разбира се – във вид на кеш или недвижима собственост.

Материалимаше в изобилие и затова ПСБ пусна „Бумеранг 2“ и „Бумеранг 3“, които бяха пълни със снимки на апартаменти. Някои от тях – в града, други – в скъпарски курорти, но за всички се твърдеше, че са на стария кмет. Дали това беше вярно, или беше само градска легенда – малко хора знаеха. Но вестничето се радваше на голям интерес и градските клюкари дни наред си чешеха езиците. Впрочем пиарският кръг на бившия кмет отговори с „Бумеранг плюс“, в който не спести облагите на съветниците от червената партия. Сред тях централно място зае пицария „Гнездото“, въпреки че тя се случи с благословията на местната власт. Всички бяха оплетени здраво – като паяжината в евтиния позив срещу Радев, и това продължаваше години наред. Само че още в началото на мандата си той предложи по-строг режим срещу заменките и те вече се одобряваха с квалифицирано мнозинство. А то се събираше трудно – с много лобиране, почерпки на корем в „Гнездото“ и разпивки на морето, които за пред журналистите минаваха като „изнесени сесии“ за обмяна на опит...

Лора прочете позива два пъти. Стомахът я сви. Значи Калоян беше племенник на Пашов! Виж ти! Впрочем материалът за инвестицията му стана чело на вестника преди няколко дена, а тя си тръгна с добри впечатления от човека. Възпитан, точен, не увърташе. Знаеше какво иска, и го заяви в прав текст. Бившите казарми... За една година работа във вестника Лора беше написала поне десет статии за „бъдещия градски център“, който концентрираше много и различни интереси...

Изпрати съобщение на Калоян:

„Скъпи, видя ли компромата? Как си, липсваш ми...“

„Ще ти пиша по-късно. В момента сам зает. Целувки!“

Е, явно гаджето ѝ беше ок. Гадже?! Кой знае...

Моливът сам се движеше нагоре-надолу и пълнеше белия лист някак стихийно. Първо очерта очите, а после и намекът за бръчките около тях. Щяха да се появят след години, беше неизбежно. Отначало ще бъдат дискретни, дори симпатични, а после по-изявени и ще загатват за амбиции, победи и провали. След това се захвана с дългите коси, но се поколеба дали да ги разлее по раменете, или да ги стегне в характерната конска опашка. Изтри и ги завъртя в изтънчен кок. С два-три щриха очерта лицето, леко вирнатото носле и ушите. Отдалечи се, за да коригира перспективата, и се усмихна – така щеше да изглежда Лора след няколко години. Лицето ѝ беше интересно, но не представляваше кой знае каква провокация за самородния му талант на график.

Николай Мартинов отдавна не беше рисувал. Нямаше време, нито желание, но тази нощ беше във властта на емоциите от изминалия ден. Още не му се спеше и застана пред стария статив. Макар че отдавна трябваше да го изхвърли – преди няколко месеца, когато се установи в града и си нае апартамент, го взе заедно с прашните кашони с рисунки. Николай сложи нов лист и този път започна от носа. Дълъг, прав, какъвто притежават властните хора... Тънки устни, разтегнати в иронични усмивка. Малки очи, високо чело с добре изразена V-образна бръчка и гъст бретон, обърнат наляво. Физиономията на Пламен Радев оживя. Николай обичаше детайлите и завърши портрета, като очерта една идея по-ярко скулите. Получи се нещо като отражение в криво огледало. Хем красиво, хем гротескно. С една дума – хлъзгаво.

Срещата му с кмета по-рано през деня приличаше на партия шах между grosмайстор и дебютант със солидна разлика в рейтинга. И двамата внимателно мереха думите, но кметът бе пределно ясен. Заради прясно спечелената концесия гражданско движение „Промяна“ трябваше официално

да подкрепи кандидатурата му. Иначе без проблем ще се намерят вратички в договора и той ще бъде разтрогнат при първия най-малък повод. А при бизнеса с чистотата поводи винаги се намираха. Радев приветствал всяка гражданска инициатива с радост. Нещо повече – личната му кауза през последните четири години всъщност била промяната на града към добро, затова се хванал с кметуването.

– Ние сме съмишленици, съвсем естествено е да бъдем и партньори. Очаквам безусловната ти подкрепа и няма да те разочаровам – кметът бе категоричен.

– Сега не мога да се ангажирам с отговор. Не мога да реша еднолично, трябва да го обсъдя с екипа – Мартинов също беше откровен, но ултиматумът не му хареса.

– Считай, че си в режим на обратно броене. Кампанията стартира тези дни. Очаквам бърз и конкретен отговор. Я ми кажи друго. Как подбра хората си? Ако беше споделил намеренията си, щях да ти предложа по-удачни варианти.

Е, това вече беше брутално! Кметът искаше да присвои, да обезличи идеята, с която Николай лично създаде „Промяна“! Въпреки че едва се съдържаше, той остана в темата:

– Срещу кого от листата имаш резерви?

– Да кажем, че не харесвам тази, малката репортерка, и Стоев.

– Защо?

– По интуиция. На мен ми е безразлично, но усещам, че ще те издънят. Имам много опит в тези работи.

– Вече се регистрирахме.

– Няма значение. Подказвам ти къде да очакваш проблеми, но това засега не е на дневен ред.

– Не си чувал за безотпадна технология, нали? – Мартинов подаде двайсетолевка на сервитьорката за двете кафета и не пожела ресто.

– В какъв смисъл? Нещо с твоя бизнес ли, за разделните отпадъци? – кметът не можа да схване завоя в разговора.

– Няма как да си чувал, защото дядо ми я измисли навремето. Беше уникален тип, иноватор. От него научих, че и най-големите боклуци могат да влязат в употреба.

Кметът се усмихна накриво, защото помисли, че Мартинов има предвид Лора и Стоил. Не разбра, че събеседникът му визираще самия него.

– Е, до скоро

Радев си погледна часовника, подарък от Пъшо, и стана...

Няколко часа по-късно Николай Мартинов също погледна часовника си. Почти полунощ. Усети умора, но продължи да драска с молива една идея по-припрано. С няколко движения на ръката завъртя мишена в лицето на черно-белия Радев и после откачи листа от статива. Но не го прибра при другите графики, а го изхвърли в кошчето за боклук.

50.

Рекорден брой инициативни комитети, местни коалиции и политически партии се регистрираха за участие в изборите. В битката за стола на Пламен Радев влязоха десетина мъже и жени, а за Общинския съвет щяха да се състезават над триста и петдесет човека. Листите бяха пълни с „прелетни птички“ – само и само да се кандидатира, партийци с дълъг стаж безскрупулно сменяха политическата си принадлежност, кауза и принципи.

Повече от половината кандидат-кметове всъщност бяха периферни кандидати, защото не искаха, а и не можеха да спечелят. Дори не възнамеряваха изобщо да правят кампания. Целта им беше прозаична – като водачи на листи щяха да станат съветници и да си осигурят стопроцентова хранилка през следващите четири години. Заплатите, лаптопите, безплатните телефони и останалите екстри са едно на ръка, но информацията, с която щяха да разполагат, и опцията да я търгуват, бяха безценни. На общинския тезгях чакаха

дългосрочни концесии, апетитни обществени поръчки и диамантът в короната на следващия мандат – бившите казарми. В местната власт имаше за усвояване много пари и всички искаха да участват в подялбата им. Обаче малцина, които живеяха с мисълта, че са целунати от съдбата, щяха да разпределят порциите. Полагаше им се някак си.

Въпреки че демокрацията и изборната екзотика вървяха в една писта, този път обичайният шут на властта Ганчо Бомбата се отказа от участие. Бил уморен от шуротиите, с които дълги години веселеше цялата държава и срамеше съгражданите си. Затова пък обеща на медиите, че ще се кандидатира за президент, ако дотогава, да пази Господ, не издъхне в обятията на някоя манекенка в прокурорска възраст и в любимото си джакузи...

Случи се и прецедент – първо Общинската избирателна комисия обяви за редовен един независим кандидат, издигнат от трима никому неизвестни граждани. Още на следващия ден обаче той отпадна от надпреварата, понеже закъснял с регистрацията си две минути. Това било документирано на камерите, а прецаканият кандидат вдигна врява до небесата, че ще касира изборите. Никой освен журналистите не му обърна внимание и кампанията стартира официално...

Антоанета Първанова внимателно следеше ситуацията и анализираше потенциала на кандидатите. Рутината безпогрешно ѝ подсказваше от кого колко може да вземе, за да изпълни бюджета на софийския бос. И разбира се – своя по-скромен личен бизнес план.

51.

Лора и Калоян се караха жестоко от половин час, все едно не бяха гаджета, а заклети врагове. Той прекали с уискито, миришеше ѝ на марихуана и това сериозно я уплаши. Досега не беше го виждала да губи контрол. Скandalът започна по глупав повод – Калоян я подразни, че ако стане съветник, ще

му е един вид началник. Нали местните парламентаристи уж контролирали администрацията. Тя не му остана дължна и го попита дали се чувства комфортно като кметското протеже и племенник на един от най-богатите българи.

– Някога да си постигал нещо сам?

Вербалната ѝ атака сериозно удари по и без това нараненото му самочувствие и той още повече се разпени:

– Малката, аз не си лягам с всеки срещнат в кабинета му, за да си осигуря информация!

Шляпппп!

Лора не разбра как му зашлеви шамар, което окончателно го вбеси. И той посегна, но се въздържа в последния момент, обаче хвана дългата ѝ опашка и я нави около ръката си. Тя изпищя от болка...

– Не ми се беше случвало преди теб да правя секс в кабинети...

– Няма как да ти повярвам!

– Ти не вярваш на никого, даже и на себе си. Пусни ме, боли!

Калоян пусна косата ѝ и надигна отново чашата. Олюля се. Седна на дивана в студиото и се хвана за главата. От кръвясалите му очи потекоха сълзи и той бързо ги изтри с опакото на ръката си.

Лора продължи с упреците:

– Колко време вече сме заедно, но ти не ме допускаш изобщо до себе си. Държиш ме на дистанция, сигурно за теб съм само момиче за секс. Трябваше да разбере от хартийките по улицата кой си всъщност!

– И разбра ли кой съм всъщност, за да ми обясниш, понеже и аз понякога се обърквам?

– Разбрах. Грубо и самодостатъчно копеле. На всичкото отгоре не си джентълмен. Досега никой не ме е обиждал така.

– Да бе, само дето онзи, боклукчията, ти навря двеста лева в лицето! Много лесно те купи за изборите. Евтина си...

– Прекаляваш! Дори и да съм евтина, сама си плащам сметките. Не дължа на никого нищо.

– Много си отворена...

– Тръгвам си. Може и да не си гей, но се държиш като завършен педал, съжалявам. И не намесвай Ники, той не ти е виновен, доколкото съм наясно, бизнесът му е почтен. Не е ничия подлога!

– Изчезвай, боклук такъв! Заминавай при главния боклукчия на републиката, очевидно там ти е мястото – Калоян надигна цялата бутилка.

Лора го погледна с презрение и тръгна, без да си избърше сълзите. Метна се в първото такси, което я откара в квартирата. Вкъщи директно се просна на леглото. Усещаше се празна и отчаяна, в абсолютна безтегловност. Може и да не си признаваше, но беше влюбена и страшно наранена. Явно Калоян не е нейният човек. Лъскавата му опаковка изведнъж се разпадна и съдържанието, скрито зад нея, я шокира. Не очакваше този симпатичен и на пръв поглед успешен мъж да е всъщност толкова слаб... И жалък. И да сипе такива обиди. Да ѝ причинява болка – физическа и душевна...

Разрева се с глас. Това е, всичко свърши. Едно красиво, шеметно лято приключи по възможно най-грозния начин. Допусна огромна грешка, като даде воля на чувствата си. За него тя е била просто евтина секс играчка, нищо повече! Какъв позор! Майната ти, господин протеже! Така може всеки! Остани си при уискито, тревата, при парите на Пашов и в краката на кмета. Явно това ти е таванът, дотук се простират възможностите и мечтите ти. Само ако знаеш какъв нещастник си!

Лора изведнъж се успокои. Такаааа, вече не беше на работа и трябваше да се съсредоточи в кампанията. Вместо в редакцията всеки ден ходеше към девет часа в предизборния щаб. Сутрин всички се събираха и разпределяха ангажиментите си за деня – предизборни обиколки, срещи с различни

професионални общности, участие в дебати. Лора ежедневно изпращаше по имейла на „Полет“ материали за движението, а за втората седмица на кампанията беше заявила интервю с водача и няколко очерка за другите кандидати.

Освен в нейния вестник „Промяна“ плащаше политическа реклама в още няколко медии, а Лора поддържаше страницата му в социалната мрежа, така че работа имаше за целия китайски народ...

Не искаше да мисли повече за скандала, затова отвори Фейсбук и си направи собствена политическа страница. Мина ѝ през ума, че така ще раздразни още повече Калоян, обаче майната му! Хм, ето, тази снимка е добра, става за профилна. Намести с мишката, а за корица сложи брендираното лого на движението. Не е лошо, даже никак. После пусна покани до всичките си виртуални приятели, за да харесат страницата и да следят политическите изяви на „Промяна“.

Минаваше единадесет вечерта – рано беше да си ляга, а и едва ли щеше да се спи. Реши да си отвори бутилка бяло вино. Справи се прилично с тирбушона и с пълна чаша излезе на терасата, за да изпуши една цигара. Беше студено. Като в душата ѝ. Нищо. Добре, че имаше ангажименти, иначе можеше да полудее. Само веднъж да свърши тази кампания и ще постави ребром въпроса на шефката с разследването за детските градини. Ако Първанова ѝ откаже... Оффф, няма да взема прибързани решения. Добре, че си пазеше архив с всички материали на флашка, тъй като не се знаеше в кой момент какво ще ѝ потрябва.

Шефката имаше директен достъп до компютрите на журналистите, които бяха свързани в мрежа. Оттам ги „дърпаше“, редактираше и препращаше към предпечатата. За всеки случай Лора съхраняваше нещата си не само на работния компютър, а и на преносимо устройство, за да са ѝ винаги под ръка, ако се наложи да работи от къщи или от друго място. Няколко пъти беше пращала дописки от кабинета, студиото

и вилата на Калоян, но това беше минало. Така че материалът за детските градини си беше при нея. Инстинктът ѝ подсказваше, че въпреки обещанието си Първанова няма да го пусне. Хм...

Върна се обратно в стаята и седна пред лаптопа. За десетина минути страницата ѝ беше събрала стотина лайка. Добре! Прие няколко покани за приятелство, а после отиде на профила на Калоян, но той не беше активен. Изкуши се да му напише нещо, каквото ѝ да е, на лични, но се отказа. Още не можеше да се побере в кожата си от яд!

„Защо не спиш, още ли работиш“ – в чата се включи Николай Мартинов, който току-що бе харесал политическата ѝ страница.

„Не ми се спи, имах тежка вечер...“

„Ако мога, да помогна с нещо?“

„Не, лека нощ, ще се видим утре. Много мило, че си загрижен.“

„Лека, каквото и да е, не си заслужава безсънието ти“.

Лора не отговори. Напоследък с Мартинов споделяха доста време заедно. Калоян беше наясно с това и нищо чудно да я ревнува. Та той нито веднъж не ѝ показа, че държи на нея. Появяваше се внезапно, после също толкова внезапно изчезваше с дни, без въобще да се обади. Когато някой държи на някого, едва ли би имал подобно дебилно поведение. С Мартинов например Лора винаги беше много наясно. Той споделяше плановите си – дали ще отсъства, къде ще ходи, кога ще се видят. В присъствието му се чувстваше сигурна и ценена. Понякога Лора се замисляше какъв баща е – знаеше, че има почти деветгодишен син, но с бившата си жена е разделен отдавна. Малкият му липсваше и той винаги му купуваше по нещо при непрекъснатите си пътувания.

Мина ѝ през ума какъв ли родител някой ден ще бъде Калоян с неговия свършен егоизъм. Както и да е, едва ли някога щеше да разбере...

На вратата рязко се позвъни и Лора се стресна. Минаваше полунощ! Погледна през шпионката. Боже мой, беше Калоян! Отвори и двамата се гледаха дълго. Сякаш беше изтрезнял или поне така изглеждаше...

– Можеш ли да ми простиш?

– Влез... И двамата се държахме ужасно...

– Аз съм голям глупак. Никога не съм искал да те нараня – той затвори вратата след себе си и обгърна лицето на Лора. Беше много нежен. Целуна я по челото, а после и по очите. – Прости ми! Ако искаш, ще си тръгна...

– Искам да останеш. И да не изчезваш внезапно без предупреждение...

– Обещавам...

Това беше нейният Калоян. Беше се върнал.

52.

В полицията отдавна подозираха, че Томето има пръст в инцидента със служебната кола на „Полет“. Даже го бяха разпитали – него и още двама дребни кокошкари, които от време на време се занимаваха с домови кражби или продаваха трева на заблудени тийнейджъри. Разбира се, и тримата отрекоха, но полицаите ги следяха изкъсо. Особено Томето, който беше чест гост на Ловешкия затвор. В досието си клошарят вече имаше три леки ефективни присъди за ДДС измами и освен това бе от най-ловките автокрадци в региона.

Дончо Стоянов сподели опасенията си с шефа на криминалната полиция, който не му каза нищо конкретно, обаче го помоли да си трае. Увери, че работят по случая, и обеща, че след като разкрият извършителя и мотивите, първо на него ще дадат информация. От няколко месеца се опитваха да съберат достатъчно доказателства, че именно Томето е срязал спирачките на мерцедеса. Целта на полицаите беше да се доберат до поръчителя, затова го следяха внимателно – къде ходи, с кого се среща, от къде и какво пазарува.

Томето не беше вчерашен и усещаше, че е обект на по-специален интерес. Стараеше се да не бие на очи, и прекарваше дните и нощите или в ровене по кофите, или като безделничеше в шахтите под болницата. А те взеха да се понапълват с бездомници, понеже времето застудя...

Онези пет бона, които му дадоха, за да „ремонтира“ буса, бяха на привършване. Половината върна на един лихвар, а другите изпи и пръсна из казината в съседното градче. В местните игрални зали кракът му не беше припарвал с години, понеже там не го пускаха.

Напоследък бившият дедесар се изнерви от безпаричието и стана една идея по-непредпазлив. Обаче нямаше как – трябваше да се обади пак онзи човек и ако може – да му свърши някоя и друга услуга срещу малко кинти. Вече почти нямаше дългове, така че щеше да харчи по-предпазливо...

През последната седмица полицаите държаха на по-свободен режим другите заподозрени, обаче всеки ден по двама дежурни се редуваха, за да следят Томето. Вече започваше да им доскучава, понеже научиха разписанието му наизуст. Обиколките на клошаря из града винаги следваха един и същи маршрут. От болницата тръгваше през центъра, прехвърляше се до гарата, оттам – покрай Университета и студентските общежития, и обратно. Цели седем дена едно и също! Вехтошарската му количка почти винаги беше пълна догоре и всеки ден, преди Томето да я подкара, друг бездомник сортираше съдържанието ѝ. Най-ценните неща заминаваха към пункта за вторични суровини в промишлената зона. Явно и клошарите поддържаха свои правила и йерархия, защото нито веднъж за цяла седмица двамата бездомници не си смениха ролите.

Тази вечер Томето излезе към седем часа, но без количката и вместо по обичайния път тръгна в друга посока. Прикрепеният за него цивилен полицаи се почеса с досада, хвърли фаса си и като изчака няколко минути, пое след

клошаря. Не са наложи да върви дълго – крайната му спирка беше в парка с изгорелия ресторант.

Полицаят тъкмо помисли, че Томето ще спи там, когато той седна на една пейка, запали цигара и зачака. Стоя дълго време, даже май задряма. На ченгето вече взе да му писва и тогава изневиделица от тъмния парк изскочи някакъв човек, който седна до Томето. Полицаят погледна часовника си – почти девет вечерта! Обади се на някого и след десетина минути напусна мястото, откъдето ги наблюдаваше. Клошарят и мъжът, който сподели пейката му, очевидно се познаваха. Въпреки че и двамата се опитваха да изглеждат спокойни, беше ясно, че спорят за нещо и дори се карат. Това поне видя вторият дежурен, който трябваше да проследи тайнствения събеседник на Томата, след като двамата се разделят. Непознатият му даде нещо, вероятно пари – от мястото си полицаят нямаше как да бъде сто процента сигурен, и си тръгна, без да се обръща. С бърза крачка за петнайсетина минути мъжът стигна до крайния квартал на града и потъна в грозен и неосветен панелен блок.

Томето постоя още известно време и също стана. Влезе в най-близкия магазин, откъдето си купи ракия, евтин салам, хляб и цигари.

Полицаяте продължиха да следят него и другия мъж само още няколко дена. Пъзелът бързо се разплете – поръчител бе един от най-прочутите в страната дедесари Кольо Долара, а непознатият, който миналата вечер даде пари на Томето – по-малкият му брат. Мотивът беше ясен – преди време вестникът срина реномето на Долара в поредица от изобличителни статии, а за добрата си работа Дончо Стоянов получи годишната награда на Българската асоциация на регионалните медии.

В момента Долара излежаваше петгодишна присъда в затвора заради източени милиони от ДДС, но въпреки това често се разхождаше из главната улица на града с лъскава лимузина и най-различни мадами. Всички бяха наясно, че

дори и зад решетките топизмамникът въртеше необезпокояван бизнеса си. От затвора излизаше редовно, под предлог че се лекува, но всъщност прословутият комбинатор ръководеше организирана престъпна група.

Схемата, по която той и компанията му източваха държавата, беше проста, но ефективна. Регистрираха фирми фантоми, които чрез фалшиви фактури имитираха дейност и без да имат право, прибираха върнатия им данък добавена стойност. А после пробутваха кухите дружества с натрупани дългове за милиони на социално слаби и неграмотни роми за по петдесет – сто лева.

Полицайте информираха за развързката Дончо Стоянов и Антоанета Първанова. Назначиха им дискретна охрана и ги помолиха за още малко търпение. Бяха убедени, че клошарят и братът на дедесаря ще направят пълни самопризнания. Всички пропяха – за това имаше специални методи.

53.

Пламен Радев нае една от най-рейтинговите пиарски компании в страната. Хонорарът беше огромен, но специалистите ѝ консултираха повечето кандидати на БРЕГ и гарантираха голяма успеваемост. Изпратиха му двете си топпиарки, които веднага след пристигането си се затвориха с кмета насаме и един час разнищваха ситуацията в града, за да изработят най-правилната стратегия. Изрично му забраниха да участва в дебати, въпреки че към него валяха най-много покани.

По принцип Радев нямаше проблем да участва в дебат с когото и да е в национален и особено в регионален ефир. През мандата израсна много като управленец и оратор. Беше хладнокръвен – неудобните въпроси не го притесняваха, а централните медии не познаваха в детайли провинциалните интриги. Въпреки това пиарките отсякоха – никакви дискусии с опонентите, които щяха да го атакуват без задръжки. Концепцията им предвиждаше няколко самостоятелни

участия в големи телевизии, където, вместо да си губи времето и да отговаря на нападки, кметът щеше да се чувства комфортно. Друг акцент в кампанията бяха личните срещи с максимален брой избиратели.

За дебатите Радев беше наясно с подводните камъни, както се казва – никога не е късно да станеш за резил, затова се съгласи. Все пак разчиташе на топспециалисти и им плащаше космически хонорар, равен на няколко кметски заплати...

Даже им разказа нещо смешно, което, слава Богу, не се отнасяше до него самия, но щеше да помни до края на живота си. Преди осем години бившият кмет се кандидатира за втори мандат, а основен противник му беше Петър Гечев от ПСБ. Дватама се явиха на дебат в една от местните телевизии и Гечев го направи на пух и прах. Онзи през цялото време гледаше глупаво, въртеше халката на пръста си до счупване, а в един момент буквално загуби говор и картина. Докато обсъждаха инфраструктурните проблеми, нахаканият социалист сложи една огромна торба на масата и извади от нея... чифт зимни кънки.

– Ето, заповядайте, господин кмет. Това е за Вас от моята дъщеря. Заръча ми да Ви подаря чисто новите ѝ кънки, които си купи преди няколко години. Тогава обещахте, че градът ще има ледена пързалка. Пързалка още няма, а дъщеря ми порасна и кънките вече не ѝ стават.

Старият кмет видимо се ядоса и избута кънките. После обаче Гечев взе да вади от друга торба най-различни сезонни зеленчуци – тикви, камби, карфиол, и също ги нареди пред зяпналите от учудване останали участници в дебата, безпомощния водещ, операторите и публиката в студиото.

– А това е поздрав за Вас от продавачите на Кооперативния пазар. Те още чакат обещания ремонт. Пращат Ви много здраве...

Радев тогава помагаше в кампанията на стария кмет и заедно с другите колеги от щаба потъна в земята. После всички

дружно се напиха от яд и повече никога не коментираха срамната случка. Затова съветът на софийските пиарки му се стори повече от разумен. Обаче екипът му избра по-различна тактика – никакви предварителни откази! Уж приема, но в съответния ден и час не отива, с извинението че е на среща с избиратели.

По тази причина в петък вечерта той не се яви на диспут в най-рейтинговата национална телевизия. Освен него бяха поканени кандидатите с най-голям шанс за балотаж, които заеха местата си в студиото гримирани и нагласени. Буквално минути преди ефир обаче те разбраха, че от щаба на кмета са им спретнали постановка и той в крайна сметка няма да дойде. Както се казва – късно е, либе, за китка, но Тодоров се беше подготвил за подобна развръзка.

– Готови ли сте, десет секунди до ефир. Едно, две, три ...

Рекламите свършиха. От апаратната завъртяха предизборната заставка, водещата залепи дежурна усмивка и откри предаването:

– Добър вечер, дами и господа, това е битката за местния вот наживо в ефир. По най-актуалните теми поканихме досегашния кмет и кандидат за втори мандат Пламен Радев, издигнат от БРЕГ, Стоян Тодоров от ПСБ, проф. Кантарджиев от „Патриотично обединение“ и Петко Петков от сдружение „Градът“. За съжаление от щаба на Радев току-що ни съобщиха, че заради предизборна среща, която се наложила в последния момент, той няма да присъства.

– Ако позволите – Тодоров прекъсна водещата, – аз имам сигурна информация, че Радев няма да се яви на нито един дебат по време на цялата кампания. Затова, ето, донесъл съм един плакат на почитаемия колега и с Ваше разрешение ще го залепя на стойката, че да не е празна. Колега Кантарджиев, моля ви се, да ми помогнете с тиксото!

Настана лека суматоха, но водещата бързо овладя ситуацията.

– Докато господа кандидат-кметовете, ъъъъ, зале-
пят, така да се каже, портрета, нека да разясня регламента.
Подготвили сме четири теми, които предварително уточних-
ме с предизборните щабове – инфраструктура, икономика,
социална сфера и образование. Ще отговаряте в рамките на
три минути. Накрая ще можете да зададете по един въпрос
на опонентите си. Всичко е ясно, нали? Господин Тодоров,
да започнем с Вас. Кои са най-сериозните проблеми на града
и как ще търсите решенията им?

– Да, благодаря, плакатът малко се скъса, ще ме изви-
ни господин Радев, ама като не се яви наживо, така става.
На въпроса. Акцентите в кампанията ми са синята зона и
паркирането, липсата на общинска автогара, осветление
и сигурност, съдбата на старите казарми. Ще бъде кратък.
Ще предложим диференцирано заплащане на синята зона
на живущите в обхвата ѝ. Тези хора сега са подложени на
геноцид от Общината, защото още от сутринта трябва или
да пускат есемеси за платен паркинг, или да местят колите
си извън нея. Имам идея за създаване на подземни буферни
паркинги близо до центъра на града. А веднага щом спе-
челим изборите, ще започнем реализирането на автогара,
защото това е функция на Общината. Планираме осветление
на пешеходните пътеки с приоритет пред училища, детски
градини и оживени кръстовища и полагане на дълготрайна
маркировка по пешеходните пътеки. Аз не знам да има друг
български град, където по три пъти годишно да се боядисват
пешеходните пътеки. Да не звуча дребнаво, но това е пиле-
ене на обществен ресурс. Поискахме публична дискусия с
общинския екип по темата и знаете ли какво ни отговориха?
Че пътеките не личат, понеже гумите на автомобилите били
мръсни! Представете ли си! И като казах преди малко детски
градини, да добавя, че предлагаме диференцирано заплаща-
не на таксите съобразно доходите на родителите. За бившите
казарми сме съгласни, че там трябва международен конкурс,
но при напълно прозрачни процедури.

– Проф. Кантарджиев, Вие сте. Имате три минути.

– Добър ден на почитаемата аудитория. Първо искам да се извиня на моите съграждани, че ги подведох, като преди месец се кандидатирах за кмет...

– Шегувате се...

– Не, не се шегувам. Мислех, че участвам в честна мъжка битка, а какво се оказва сега – че кметът ще бъде назначен директно от София! Той явно отдавна е избран от държавните велможи, без значение какво е мнението на моите съграждани. Явно в партийните централи всичко се решава предварително, няма нужда въобще от избори. И без това всички партийци и социолози твърдят, че мачът е предreshен. Аз обаче, като един наивник на средна възраст, смятам, че в нашия град все още има свободни хора, които са готови да се борят и да променят статуквото.

– Професоре, давайте по същество, че ще Ви свърши времето! – водещата започваше да се нервирва.

– Предлагам да ни удължите времето, като ни разпределите минутите на отсъстващия колега. По същество – вие поставяте инфраструктурата на първо място, но аз смятам, че проблем номер едно на страната и на родния ми град е изтичането на интелект и енергия. Затова на всички срещи бия камбаната, че младите хора си заминават от България, а заедно с тях изтича живителният сок, ноу-хауто на страната. Преди време Общината по един европроект ремонтира главния площад и се оказа, че там са сложили евтини китайски плочки, ама са ги актували като първокачествени и доста по-скъпи, нали се сещате? Като ме питат за тях, аз отговарям – спрете да гледате дърветата в гората – вижте цялата гора, тя е болна! Да не мислим повече на парче! Не улиците са важни, не китайските плочки или ремонтите на тротоарите! Като учен аз мисля глобално за гората и тя според мен е тежко болна, но все още имам надежда, че болестта е излечима. Трябва да се погрижим за бъдещето на нацията и на нашия

град – за кого строим и ремонтираме, след като децата ни бягат в чужбина, сигурно строят, за да усвояват и, простете за изрази, да пооткраднат едни пари. Страхувам се, че съвсем скоро по новите детски площадки няма кой да играе, а по тротоарите ще се разхождат само пенсионери и бежанци. Затова основният ми мотив да се кандидатирам, е, че мога да помогна на младите хора, да им създам работни места и те да останат в родината. С това изявление не загърбвам проблемите на възрастните хора. Аз искам да работя, за да останат внуците и децата им в България и с осигуровките си да гарантират пенсиите им. И бизнесът също ми е приоритет...

– Професоре, имаме отделен въпрос за това ...

– В програмата обяснявам как с моя екип ще създадем условия най-добрите специалисти да остана да работят в най-добрите местни фирми, за да излезем заедно от блатото, в което затъваме всеки ден. Иначе всички изтичаме по новите тръби, които смениха с най-скъпия проект на Общината – водния цикъл, ама изтичаме право в канализацията, разберете. Тези избори се последният ни шанс, времето ни изтича!

– И вашето време изтече. Сега за инфраструктурата слушаме човек, който не е типичният партийен кандидат, а лидер на гражданско движение. Заповядайте, господин Петков.

Доцента се изчерви, ръцете и гласът му трепереха. За първи път излизаше в национален ефир. Обаче беше платил много и трябваше да се представи на ниво. Пи вода, изкашля се и взе думата:

– Приех номинацията на гражданите, защото мога да нося отговорност. Очевидно е, че финансите на Общината вървят стремително надолу. Хората си регистрират колите в съседните градове, защото там данъците са в пъти по-ниски. Туристите намаляват и се превръщат в посетители. Хотелите са все по-празни, в града все по-трудно се намират места за паркиране. Ние смятаме, че оскъдните средства на държавата за общинската инфраструктура трябва да са насочени там,

където ще генерират приходи, нови работни места и развитие. Създаването на нови улици и подходи в промишлените зони на града ще увеличи инвестиционния интерес и ще подобри бизнес средата. Обаче тези нови улици като цяло се правят от бившата фирма на нашия кмет, който тази вечер не уважи милионната аудитория на вашата телевизия, госпожо водеща!

– Имате ли доказателства?

– Ами проверите регистрите по обществените поръчки, там малко неясно е написано, но ако си направите труда, ще стигнете до истината...

– Добре, господа, бяхте много изчерпателни и понеже темите се преплетоха, нека да чуем намеренията ви за икономиката. Господин Тодоров?

– Предлагаме цялостна стратегия за икономиката. Но преди всичко искам да заявя, че съм категорично против политиката на смокиновия лист, а тя удря пряко върху местната икономика. За да съм ясен – има една група в Общинския съвет, която аз наричам „смокинов лист“ и чието предназначение е да прикрие срамотите на администрацията и кмета Радев. В тази група има пряко заинтересовани колеги от обществени поръчки за стотици хиляди левове и за да не им ги вземат, всички гласуват предложенията на Радев, без значение каква икономическа логика има в тях. Това не е политика, а сделка. Ще създадем работеща администрация, която няма да рекетира бизнеса, а ще му помага и тогава инвестициите сами ще дойдат. Равен старт на всички фирми и нека най-добрите да печелят условията.

– Благодаря Ви. Професоре?

– Икономиката ще се отпусти, когато извадим на светло всички обществени поръчки и концесионни договори на Общината. Затова настояваме в работата на комисиите за поръчките да участват общински съветници, а не само чиновници. Зад кандидатурата ми застана национален комитет

с едни от най-изявените българи. Повярвайте ми, те имат международни контакти и ще доведат стратегически инвеститори в нашия красив град. Вече работим в тази посока...

– Да разбирам, че с това отговорихте, защото имате още две минути.

– Ще ги запазя за финала, ако позволите.

– Разбира се, Вие решавате. Да чуем господин Петков...

– Тук няколко пъти се споменаха старите казарми. Това за уважаемите зрители е общинският терен в центъра, който трябва да се превърне в нов модерен градски център, с пешеходна зона и много атракции. Само че нашата концепция е коренно различна от тази на всички останали. Аз съм твърдо убеден, че за този терен трябва да се съобразим с мнението на гражданите. Имаме готов проект от петнайсет и повече години на един от най-добрите специалисти по градоустройството у нас, и то забележете – с участието на експерти от САЩ! Не разбирам защо сега се налага нов проект? И с какво е съобразено новото задание! Дали пък Общината вече не си е избрала фаворит за спечелването на конкурса? Това са все въпроси без отговор.

– Благодаря ви, господа. На финала кажете защо хората да гласуват за вас и можете да зададете въпрос към опонентите си.

– Нека гражданите подкрепят социалната политика на ПСБ и гласуват с нашия номер! Аз гарантирам, че ще променя статуквото и досегашния модел на управление на града. Бих искал да попитам досегашния кмет, който обаче се крие зад измислени предизборни срещи, колко негови роднини и приятели работят в Общината? Към проф. Кантарджиев въпросът ми е – как се чувства като кандидат, който успя да скара коалицията „Патриотично обединение“, а към господин Петков – вярно ли е, че се договаряте с Радев зад гърба на собствените си членове да станете заместник-кмет, ако го подкрепите на втория тур?

– Ама Вие чувате ли се какво говорите? – Петков извиси глас. – Аз се кандидатирам за кмет, не водя преговори за заместник. А вие, господин Тодоров, като сте против статуквото, може ли да дадете обяснение как станяхте собственик на пицария в центъра на града при нарушение на една камара общински наредби? На моралист ще ми се правите!

– Нито една общинска наредба не е нарушена, моля Ви се! Аз съм юрист и ако не ми се извините, ще потърся правото си в съда. Това е клевета, господине!

– Господа, моля, спазвайте добрия тон! – водещата се намеси досущ като възпитателка в детска градина, но беше прекъсната, този път от професора.

– Колега Тодоров, съветвам Ви, преди да се месите в работите на моята коалиция, да си оправите собствената партийка. Публична тайна е, че част от хората ви изобщо не искат смяна на статуквото. Така им е добре – Радев им пуска по някоя и друга трохица и те си траят. Вие нито сте реална алтернатива на управлението му, нито пък сте истинска опозиция. Надигате глас само преди избори, а през останалото време половината от съветниците ви гласуват всяко предложение на кмета. Много добре сте усвоили политиката „йес, сър“... Моят въпрос е и към двамата ми опоненти тук, в студиото. С досегашния кмет пък въобще не искам да се занимавам, след като пренебрегна такава голяма аудитория. Господа, ако не ме лъже паметта, местната преса съобщи, че сте преговаряли за обща коалиция. Май „Гнездо“ ѝ беше неформалното име, а сега се правите на големи врагове. Кажете – в един отбор ли играете, и ако дана каква цена?

Духът от бутилката беше изпуснат и тримата мъже в студиото откровено влязоха в режим на обяснения и нападки. Всеки надвикваше другия, личните нападки станаха в повечко и водещата напразно се опитваше да овладее ситуацията. В последна сметка тя обяви край на дебата, чийто финал заприлича на махленска свада.

– Видя ли защо сме против участието ти в подобни пиески, които приличат на селски вечеринки? Това ти е под нивото, нямаш място сред тези хора. А и нали знаеш – двама се карат, третият печели – софийските пиарки гледаха заедно с Пламен Радев дебата в предизборния му щаб и след финалните надписи превключиха доволни на друг канал.

54.

Антоанета Първанова следеше кампанията със смесени чувства. Вече знаеше, че ще се справи с бюджета, който софийският шеф ѝ поръча, и това я караше да се чувства стабилна. Надяваше се да заработи няколко хилядарки отгоре, а за себе си задели десетте бона, с които Радев откупи разследването за детските градини. Нямаше скрупули, с Лора щеше да се оправя след кампанията... И то чак като се върне от едноседмично пътуване до Дубай, което си резервира чрез една туристическа агенция – редовен рекламодател в изданието на „Антика“. Заслужаваше си подобен малък разкош!

Обаче Първанова трудно си сдържаше нервите заради резкия спад на читатели през последната седмица. Очакваше известен отлив, но не беше подготвена за катастрофа! Предизборните материали почти не се четяха и трудно събираха по около хиляда и петстотин – две хиляди влизания в сайта на „Полет“, който заприлича на стенвестник. Място за други сюжети нямаше, а не си струваше да пуска допълнителни страници и да натяга излишно бюджета. Политиците въртяха едни и същи изтъркани плочи, заливаха хората с празни обещания, които никога не изпълняваха, въобще – скука и фалш, затова дописките бяха безинтересни. Публиката искаше лични драми, криминални истории и скандални сюжети.

– Колеги, хората не четат рутинни дописки от кампанията! Трябва рязко да повишим рейтинга! Не виждам как ще стане, освен ако не се стигне до ръкопашен бой между политиците. Стягайте се и търсете скандални сюжети! – оперативката започна с високо напрежение.

– Ама папката ти е пълна със статии. За какво да пишем, като не ги пускаш – журналистите също бяха изнервени, защото ситуацията се отразяваше зле на хонорарите им.

– Ще ги пусна след кампанията. Задържам ги, защото вестникът е пълен, всички си плащат. А като свършат изборите, пак ще се чудя с какво да ги пълня тези страници. Нали разбирате, че не могат да излязат празни!

– Мога да извадя скандален сюжет, обаче ще ударим по имиджа на Радев – Жоро небрежно изчисти някаква прашина от ризата си и погледна в очакване към шефката.

– Забрави!

– Ок, но другите така или иначе ще го направят скоро.

– Какво означава това?

– От щаба на ПСБ правят черна книга за обществените поръчки през мандата. Почти са готови и другата седмица ще обявят официално фактите. Мога да се договоря да пуснем първи информацията...

– Хммм, да не ме блъфираш нещо?

– Шефке!

– Действай тогава, да видим какво ще излезе. Трябва ни нещо разтърсващо... Хайде, вървете да творите.

Първанова остана сама и взе да щрака с мишката от статия на статия в сайта на вестника. Лошоооо... Общественият поръчки наистина бяха политическа дъвка за опонентите на всеки кмет, но рядко излизаше нещо конкретно. Пък и хората свикнаха да ги управляват по този начин. Не им пукаше, че властта преяжда със собствените им пари, и нямаха нищо против, стига и за тях да пада по нещо. Или съвсем я караха по инерция, без да виждат смисъл от съпротива. И как по-точно да се съпротивляваш на системата, която превърна в норма ненормалното – най-много да те помислят да луд. Първанова се ядоса на една муха и понеже я догнуса, се опита да я прогони с вестника от бюрото си. Не можа да я убие и сви устни в крива усмивка, понеже се сети за клишето, че

с вестник се убиват и мухи, и политици. За обществените поръчки на Радев реши твърдо да си трае. Щеше да изчака пресконференцията, ако все пак такава имаше, разбира се. Ако някой можеше да унищожи Радев, то това беше самият той, никой друг, дори и „Полет“.

След няколко дена „Черната книга“ стана публичен факт. Стоян Тодоров изнесе факти за нагласени конкурси, които се печелеха от най-близкото обкръжение на кмета и неговата администрация. Шампиони по обществените поръчки се оказаха бившата фирма на самия Радев, две дружества на кума му и още няколко компании, за които лобираха двамата-трима съветници. През тях минаваха договори за десетки милиони, което се равняваше на половината годишен бюджет на града. Една от най-скандалните, но перфектно изпипани сделки на Кметството беше със сестрата на доскорошния заместник-кмет Митко Димитров. Фирмата ѝ продала на Общината три леки автомобила при предвидливо разделена на по-малки параметри обществена поръчка въпреки законната забрана. Друга пикантна подробност бе, че същата госпожа обслужваше целия автопарк на Кметството, а само годишната му абонаментна поддръжка надхвърляше десетки хиляди лева.

Капак на всичко това обаче се оказа нещо, което изненада дори Пламен Радев. Чиновникът в Кметството, който оценяваше общинските поръчки, бил в общи фирми с тъща си, а тя спечелила проект за енергийна ефективност на едно училище. Не стига това, но останалите кандидати трябвало да подготвят работен проект за шест дена, въпреки че процедурата изискваше едномесечен срок.

„Нешастиник арогантен, захлебва жълти стотинки и рискува репутацията на Общината!“ Радев се тресеше от яд, докато четеше пресата. Служителят и тъщата му фигурирали и в още една обща фирма като технически персонал, а неин управител бил техен близък. И за да е пълен резултат

– телефонът за контакти на семейната фирмичка се оказал служебният номер в кабинета на въпросния чиновник!

На Радев този път му причерня пред очите и веднага се обади на Калоян Иванов. След по-малко от десет минути общинският директор влетя в предизборния щаб, където кметът го придърпа в една от стаите заедно със софийските пиарки.

– Чете ли пресата?

– Да, шефе... Нямах представа за тези далавери...

– Абе ти луд ли си, бе! Всичките ще ви уволня! Къде гледаш бе, момченце? Нали ти си директор, да не съм аз! За какво вземаш заплата и една камара пари по проекти! Даваш ли си сметка, че ще ми съсипеш кампанията, ти и жалките ти подчинени, които си разиграват коня под носа ти и ни направиха за смях пред целия град, а сигурно и пред цялата държава. Майка му стара!

Кметът удари по масата, разхлаби вратовръзката си и запали цигара. Като че ли се поуспокои малко, но пулсът му още тракаше нагоре-надолу като шевна машина.

– Дай един валидол, моля ти се!

Пиарката скочи и подаде хапче и чаша вода.

– Спокойно, ще оправим нещата. Седни и ела на себе си, това ти е най-малкият проблем. Ще изпратим прессъобщение до всички медии. В него от първо лице единствено число ще заявиш, че настояваш временно изпълняващият длъжността кмет да разпoredи пълна проверка на фактите и обстоятелствата, които не са ти известни и си научил за първи път за тях от въпросната пресконференция. В случай че се докаже вина, шефът на Дирекцията по обществени поръчки ще бъде наказан, а въпросния служител – дисциплинарно уволнен и даден на Прокуратурата.

– Това означава да призная вина, а аз изобщо нямам представа какво вършат тези идиоти. Станах за смях, майка му стара!

– Послушай ме и няма да сбъркаш! Това е най-правилният ход – когато има виновник, го наказваш!

– Калояне, махай ми се от очите. И това да е за последно!

Пиарките изготвиха уточнението от името на Пламен Радев. След час то вече циркулираше из медиите и в социалните мрежи. След още един час на кмета вече му излезе прякор – Радев Поръчката. А той, понеже бе много ядосан и нямаше на кого да си го изкара, уволни пиарките. От агенцията му пратиха техен заместник, който трябваше да го извади от състоянието на кръгова отбрана, в което попадна.

55.

По природа Калоян беше подтиснат и имаше комплекс за малоценност, но старателно криеше склонността си към депресия. Не беше удовлетворен от живота, често изпадаше в мрачни настроения, които давеше с алкохол, а напоследък и с трева. На работа по задължение общуваше предимно с интриганти, подмазвачи и лицемери. Когато оглави Дирекцията по обществени поръчки, се почувства поласкан и достатъчно овластен, че да преглътне язвителните коментари на колежките – жените преобладаваха в администрацията и смятаха, че чиновничеството не е мъжка работа. После дойдоха допълнителни ангажименти по европроектите, а заедно с тях и солидни хонорари и това му помогна да се приспособи към работната среда. Беше задължен на чичо си, имаше респект от кмета и постепенно свикна с нравите в Общината, макар че му липсваха свободата и безгрижието на студентския живот в чужбина. Млад, хубав и необвързан, колежките му се увъртаха много и той си подари няколко неангажиращи сексуални връзки, докато не срещна Лора.

Все повече се възхищаваше на характера ѝ въпреки младостта и липсата на опит. Но едновременно с това се чувстваше слаб в нейната компания, а това го потискаше. Май взе да му писва много! Майната му на Радев, на

изборите, на службата и заплатата! А тазсутрешното конско в присъствието на глупавите пиарки преля чашата.

Започна с пиенето от обяд, и то в кабинета си. За първи път му се случваше и тръгна да избива яда си по най-лекото съпротивление. Само да минат изборите, да тръгне процедурата за казармите и ще напусне. Реши го на момента. Имаше солидно образование, знаеше чужди езици, погрижи се и за банковата си сметка. Виждаше бъдещето си със селски туризъм и строителство, а не да е цял живот секретарката на Пламен Радев. Кой знае пък, може би някой ден самият той щеше да се кандидатира за кмет и да управлява тази община. Но по друг начин...

Стига! За днес повече няма да пие. Поне не в работно време. Поиска му се да види веднага Лора или поне да я чуе. Набра я, но телефонът ѝ беше изключен. Покрай тези избори всички са полудели... След скандала с нея Калоян се почувства отвратително. Беше ясно, че трябва да промени нещата, а да бъде заедно с Лора, беше част от промяната. Затова ѝ предложи да се пренесе трайно при него. Изобщо не очакваше отказ, но тя го убеди, че отлага преместването си за след изборите. Имала много ангажименти и не разполагала с времето си – срещите по кварталите и селата обикновено ставаха след края на работния ден и продължаваха по няколко часа.

– Ако отсега започнеш да нервничиш, че се прибирам по-късно от теб, представям си след година примерно как ще ме търпиш – пошегува се Лора.

Не искаше да му признае, че след грозния скандал се уплаши и някак изстина към него.

Айфонът звънна някъде от бюрото и Калоян го потърси из книгата, с надежда че тя му връща обаждането. По дяволите – беше чичо му.

– Здравей – Калоян се опита да звучи, сякаш нищо не се случило.

– Можеш ли да говориш?

– Да, сам съм...

– Какви са тези работи в твоята дирекция? Всичко под контрол ли е?

– Не съвсем, но ще овладее положението.

– Излишно е да навлизам в подробности, искам само да ти напомня, че съм инвестирал много в теб!

– Знам, чичо, старая се...

– Постарай се повече, Радев е бесен. Аз също, но ще го преживея. Само този път. Ясен ли съм?

– Повече от ясен, бъди спокоен.

– Ок, поздрави майка си. Имам за теб подарък, но като се върна – едно кашонче с черен етикет, обаче е за цяла година. И да не го пиеш сам, а в приятна компания, най-добре нежна.

– Благодаря...

– И бъди изключително внимателен. Става въпрос за бъдещето ти. – „И за няколко милиона евро“, добави на себе си. – Ще се видим след десетина дена.

Пъшо затвори.

Калоян израсна без баща и чичо му отрано пое грижите за племенника си. Връщаше жеста на по-голямата си сестра, която изгледа него самия. Двамата нямаха хубаво детство – родителите им непрекъснато се караха, властният им баща пиеше много, често вдигаше ръка на майка им, която не издържа и един ден избяга. Искаше да ги вземе със себе си, но онзи не ѝ ги даде. После тя създаде ново семейство и роди още едно дете... През годините поддържаха връзка, но беше неизбежно да се отчуждят, и най-близкият човек за Атанас стана така му. За да избяга от баща им, тя се ожени рано и също не сполучи с брака си – мъжът ѝ я заряза, докато Калоян беше още бебе. Заради тези драми в семейството Атанас дълго време не искаше да се обвързва сериозно, имаше безброй връзки, но накрая все пак се ожени и му се роди син. Само че Пъшо беше мъжкар – всичко постигна сам, а Калоян прекалено много го обгрижваха още от малък. Той порасна, като едновременно се възхищаваше и боеше от чичо си, обичаше парите му, но ненавиждаше успеха му. Осъзна, че има нужда

от промяна, и почти на трийсет и три беше време сам да се пусне по течението. Но имаше ангажимент – обществената поръчка за бившите казарми... А и Лора не се обаждаше... Наля си още малко... Но прояви характер и го изля в саксията на бюрото. Излезе и тръгна към щаба на гражданското движение. Нямахте представа дали малката е там.

Октомври беше топъл. Калоян се огледа, пое дълбоко въздух, издиша. Стана му по-добре. Следобедът бе прекрасен, улиците – пълни с хора, спирките и фасадите на сградите – облепени с предизборни плакати. Градът беше пълен с енергия и живот.

– Добър ден, може ли да вляза? – Калоян всъщност вече беше влязъл в щаба и потърси с очи Лора, но не я видя.

– Да, разбира се, с какво мога да съм полезна.

– Търся госпожица Маринова. Лора.

– Един момент, щабът заседава и всеки момент ще приключат – жената погледна часовника си. – Седнете, вземете си материали. Сега ще я извикам.

След минута Лора излезе от другата стая и остана като гръмната. Най-малко очакваше да види точно него – за няколко часа шефът на Дирекцията за обществени поръчки се беше превърнал в един от най-коментираните хора в града.

– А! Какво те води насам?

– Дойдох да ме агитирате, нали и аз съм избирател.

В този момент Мартинов и Стоев излязоха от малкото офисче и също като Лора зяпнаха от изненада и се спогледаха въпросително.

– Здравейте, надявам се, че нямате нищо против. Дойдох да видя приятелката си.

Лора се изчерви. Не беше споделяла с колегите от листата за връзката си с Калоян.

– С Мартинов се познавате, предполагам, и с господин Стоев също. Това е Калоян Иванов...

– Познаваме се задочно – Стоев подаде ръка. – Седнете, сигурно сте имали тежък ден.

– Откровено казано, да. Как върви кампанията?

– Трудно, ще разберам накрая – Стоев беше вежлив, но сдържан.

– Ние да тръгваме. За днес приключихме, но утре имаме две късни срещи по селата. Довиждане, утре към девет и половина ще се видим. Господин Стоев, с Вас преди обед сме в общинското радио за дебат. Ето папката, вътре са въпросите и отговорите. Чао, лека вечер!

– Лека...

Лора излезе припряно. Не можеше да прикрие смущението си.

– Страхотна изненада, честна дума! аз не посмях цял ден да ти се обадя...

– Заради медиите ли? Даже и вашият вестник е отразил пресконференцията на Тодоров, а мислех, че Първанова и Радев са дружки.

– Дружки са, но и ПСБ си плащат. Имаше ли проблеми?

– Да, май ще отнесе наказание, но да съм гледал. Наистина кофти работа, моят служител яко се е издънил и сега всички берем срама.

– Как се чувстваш?

– Ако трябва да съм честен – омерзен, но ще изтърпя още няколко месеца.

– Говориш като жена... – Лора се изпусна и си прехапа езика, как можа да го каже!

Калоян я погледна, но си замълча. Май за първи път вървяха по главната улица заедно – като двойка. Предложи ѝ да отидат на вечеря и тя се съгласи. Влязоха в най-близкото ресторантче и си поръчаха по една голяма порция спагети и бутилка червено вино.

– Имам чувството, че ако така продължава, Радев ще загуби –

Напоследък Лора говореше само за изборите. Нито дума за разследвания и материали. Камо ли за предложението му да живеят заедно.

– Мисля, че чувството ти доста ще те подведе.

– Е, поне балотаж ще има.

– Сигурно, кандидатите са много и ще разводнят гласовете. Но Радев вече има опит и не е за подценяване. Работи с най-големите професионалисти, въпреки че днес софийските му пиарки изхвърчаха, между нас казано. При вас как върви? Колко съветници ще вкарате?

– Сериозно ли за пиарките? Това е показателно, значи губи почва под краката си. Не знам за нас, целим се поне в трима, за да имаме група.

– При толкова много листи няма да ви е лесно. Обаче нали си мой човек, ще ти дам една преференция – Калоян си върна настроението. – Наздраве!

– Наздраве. Е, и други казват, че ще гласуват за мен, чак съм изненадана приятно. По срещите се оказва, че хората четат „Полет“ и поне като име ме познават. А като ме видят наживо, повечето са изненадани, че нямам трийсет.

– То и аз бях изненадан, когато за първи път дойде в кабинета ми, мислех те за по-голяма от мен. Пишеш като зрял човек, но не се надувай много. Значи така, вече имаш много фенове.

– Особено във Фейсбук. Но там е пълно с ласкатели по принцип и не разчитам много на тях. Виж – Лора му подаде телефона, – днес на лични ми писа някакъв човек, не го познавам – Христо Петров са казва. Пожелава ми успех и пита с какво може да ми помогне за кампанията.

Калоян обаче не я чу. Беше се втренил в дискретна мъжка компания, която току-що влезе в ресторанта – Гечев, Тодоров и предишният шеф на Дирекцията за обществените поръчки, вече пенсионер. Хммм, ето, значи, кой захранва ПСБ с информация. Беше сигурен, че къртицата е вътрешен човек, а може би дори не само един. Толкова колеги му завиждаха...

Айфонът завибрира и Николай се събуди. По принцип спеше леко, даже напоследък не можеше да се каже, че спи. Тялото му си почиваше, но умът му беше в полусънно състояние и все се тормозеше с нещо. Събота сутрин, почти седем часа... Още седмица до финала на кампанията. Някакви си сто шейсет и осем часа търпение и ще стане ясно какво ще излезе от социалния му експеримент. За първи път правеше подобна високорискова инвестиция като „Промяна“, без да бъде сигурен кое ще натежи – минусът или плюсът. Надяваше се да е второто.

Взе си душ, пригответи набързо палачинка с овесени ядки и на път за фитнес залата прочете съобщението, което го събуди: „Очаквам отговор! Незабавно! Много хора искат да са на твоето място, но аз избрах теб!“ – SMS-ът беше от Радев. Двата продължаваха играта на нерви и кметът ставаше припрян. Шумотевицата около обществените поръчки съвсем раздруса хладнокръвието му, явно това беше уязвимо.

Николай разгръ и започна силова тренировка. Пет серии по четири повторения за горната част, три за краката и после малко кардио. След час и половина имаше среща със Стоил, за да коментират офертата на Радев. Имал очаквания?! От него! На какви основания? Двата се познаваха бегло едва от няколко месеца и Мартинов беше сигурен, че не е провокирал умишлено каквито и да е очаквания. Обаче гражданското движение навлезе в опасна територия, която кметът считаше за личен периметър. Никой не обича да дели властта с другите...

Още от малък Николай мразеше да му натякват какво се очаква от него. Родителите му – да бъде кротък и изпълнителен, учителите – преди всичко да носи униформата на гимназията, да не спори с тях и евентуално да учи, в казармата – да спазва дисциплината и да зачита йерархията. Всички очакваха от него да не бъде себе си, а да стане като тях. Само

че той не се чувстваше добре в общата маса, презираше стереотипите и чувството на уседналост. Имаше нужда все да е в движение, макар да не бе сигурен дали върви в правилната посока. Пък и правилното за едни съвсем не беше правилното за други. Не споделяше стадния принцип. Гледаше на общността като на екип, а такива като Радев възприемаха множеството като стадо и се изживяваха като първа категория хора, като елит. И какво стори политическият елит за общността? За да я управлява лесно – първо разби чувството на народа за заедност, после го направи беден и години наред упорито се мъчеше да го направи прост. За да не може втората категория да измести първата, или поне да си помисли да се съизмерва с нея. Затова елитът имаше очаквания и претенции към стадото, но обратното се преглъщаше трудно.

Имаше и друго, по-важно. Според Николай претенциите на хората бяха все към останалите, докато очакванията и изискванията към самите тях – твърде занижени. Той нямаше очаквания към никого и така си спестяваше разочарованията. Да чака нещо от някого, беше все едно сам да си сложи рамки или да рамкира представата си за хората. А никой не заслужаваше да бъде ограничен в нечие съзнание. Затова, сори, Радев, проблемът си е твой. Не сме от една порода и ще има да чакаш, каквото и да ми струва това.

Щеше да откаже, но трябваше да чуе мнението на Стоев, който вече бе излязъл пред дома си да го посрещне.

– Малко остана, една седмица... – подаде му ръка за поздрав.

Стоил я стисна здраво и двамата тръгнаха пеша към конната база.

– Яздиш ли?

– Опитах веднъж, но не ми се получи – призна Николай. – Иначе съм доста екстремен. Бънджи, делтапланер, два скока с парашут...

– Не си имал добър учител, затова не си научил ездата. Лесно е.

Младият мъж много се кефеше на Стоил. Харесваше го, защото беше сдържан, прецизен и най-вече невъзмутим. Двамата с Радев бяха горе-долу връстници, силни характери и успели мъже. Само че кметът преследваше целите си на всяка цена, все едно не може да съществува извън личното си разбиране за успеха. А за Николай беше важно човек да умее да губи. И как точно губи, защото тогава проличаваха слабостта, силата, достойнството и честта.

Попита директно:

– Имам чувството, че не харесваш особено Радев?

Стоил не каза нищо. Подминаха базата и продължиха нагоре в гората. Времето беше идеално за разходка. Слънчева, тиха и измамно безметежна есен. Толкова далеч, а едва на десетина километра от градската суета.

– Мисля тук да изградя комбинирано игрище за волейбол, футбол и баскетбол. Отдавна отлагам, но вече нямам оправдания. Синът ме натиска, иска да помага.

– Теренът е добър, става. Общински ли е?

– Личен. Купих го преди време и така стои.

– Не ми отговори за кмета...

– Не е важно аз дали го харесвам. Безразличен ми е, но не харесвам методите му.

– Притиска ме! Предупреди ме, че ако не го подкрепим официално, при първа възможност ще прекрати договора ми с Общината. Виж, това е от сутринта – Николай показва SMS-а.

– Какво ще правиш?

– Ти какво мислиш?

– Против съм, но ще те разбере, ако не се съобразиш с мен. Бизнесът е твой, както и идеята за сдружението – Стоил винаги беше лаконичен.

– Опитвам се да се поставя на негово място. Да разбере философията му, гледната точка, начина му на мислене...

– Философия няма, при него всичко е интерес.

– Е..л съм ти и властта, ако така ще ме промени!

- Мислех, че искаш друго, а не власт...
- Не искам власт, а да я принудя да се съобразява с мен.
- То не е до властта, а до човека. Глупаво е да съдим властта за проблемите ни само защото грешим, като я даваме на неточните хора. Вярваме на опаковките, а не проверяваме съдържанието.
- Добре де, каква е гаранцията, че ако ти си във властта, няма да се изкушиш, колкото и силен характер да имаш. Или аз примерно няма да посегна на чуждото?
- Възпитанието. Не казвам, че само родителите възпитават, можеш и сам да се възпитаващ, животът е най-големият учител. Аз съм научен да изкарвам парите си сам, да не посягам на чуждото. Чиракувал съм на това, което другите наричат успех. Знам стойността и на моите, и на чуждите пари.
- Съмнявам се, че е толкова просто.
- Нещата обикновено са прости, ние сами ги усложняваме...
- Ще откажа на Радев. Бях го решил, но исках да чуя и теб.

57.

Лора пушеше цигара пред щаба и леко потреперваше от студ. Утрото беше ясно, а денят се очертаваше да е дълъг. Кампанията на „Промяна“ вървеше по план, но още нямаша социология и разчитаха повече на интуиция.

Офисът беше на центъра – срещу главния вход на Общината, и Лора гледаше как последните закъснели чиновници бързат за работа. Тъкмо си допуши цигарата, когато видя да се задава заместник-кметът Митко Димитров. Той също беше кандидат и затова не влезе в Кметството, въпреки че слезе от служебната си кола. Двамата се познаваха добре и през последната година имаха работни отношения. Простодушен, наивен, но добър човек, а и не ѝ беше отказвал информация, затова нямаше причини да не го харесва.

Откакто разбиха кабинета му, Димитров изпадна в изолация, а целият град го пръсваше от подигравки. Лора обаче имаше добро отношение към него и даже малко му съчувстваше заради неловките ситуации, в които попадаше. Направо се оплиташе като пиле в кълчища! Най-големите подигравки обаче Митака отнесе от собствените си съпартийци. Беше се разчуло, че при първоначалната подредба на листата Пъшо го сложил чак на шестото място. Обаче на Радев му дожаляло и лично разпоредил заместникът му да стане втори. Така, без да иска, му направил мечешка услуга. Няколко дена по-късно в Общинската избирателна комисия теглиха жребий за номерата в бюлетината и на БРЕГ се падна номер шест! Митака наистина беше голям карък – ако беше запазил шестницата, със сигурност щеше да е съветник заради съвпадението на номерата. Сега, въпреки второто място, можеше да бъде изместен от всеки друг по силата на преференциите.

– О, Лорче, много рано си станала...

– Ранобудна съм, господин Димитров. Как беше – „рано пиле – рано пее“...

– То и аз се разсипвам от сутрин до вечер да обикалям. Досега бях с кмета, да се свети неговото име, от щаба идвам.

– И аз така...

– Абе изборите ще свършат и животът ще продължи, но от мен да го знаеш – гледайте да си запазите отношенията вътре в листата. Ние се изпокарахме здраво и почти не си говорим, даже и по събития, като ходим, едвам се понасяме...

Лора го погледна заинтригувана. Без да се усети, Митака току-що сподели пикантна вътрешна информация. Той не спираше да плещи. Беше много обиден от своите и направо нямаше спиратка.

– Тръгнали колегите здраво да хвърлят пари по тази кампания. Някой ще похарчат десетки хиляди лева само и само да се намърдат вътре. Аз пари излишни нямам и ще пасувам. Каквото каже Негово Величество избирателят – това да е. Да ти кажа ли кои със сигурност ще влязат от по-големите листи? Тези, дето номерата им съвпадат с номера на

партиите, защото народът е прост и гласува първосигнално. И нашите са така, и комунистите също. Помни ми думата. Преференциите ще отидат при номерата, които съвпадат с бюлетините. И после предлагам в новия Общински съвет да има специална група на щастливците...

– Е, Димитров, не се ядосвай, няма смисъл. Ти все пак си на почетното второ място. Един вид двамата сме колеги – нали и аз съм втора...

– Втори, втори, ама то гаранция няма. Е, беше ми приятно да те видя. Успех.

– И на теб, хубав ден.

Митака остави Лора, която изумена гледаше след него...

Как така? Какъв тогава беше смисълът хората да гласуват, след като някои от кандидатите просто си купуваха местата. Сякаш всичко може просто така да се напазарува, стига да имаш възможности. Значи демокрацията пет пари не струва. Или по-скоро струваше много, ама много пари. Като журналист Лора непрекъснато чуваше от колеги и информатори, че управниците са корумпирани. По принцип избягаше да слага всички под общ знаменател, и се пазеше от крайни мнения. Не искаше да лепи етикети, нито нея да етикират и въпреки че беше доста емоционална, не даваше категорични оценки. Хората не са нито само лоши, нито само добри, нито безкрайно честни или завършени мошеници и Лора се доверяваше единствено на своята преценка. А сега Димитров ѝ заяви в прав текст, че за да успееш, трябва буквално да си платиш.

Преди време, докато превърташе телевизионните канали, едно предаване провокира интереса ѝ. Заради обвинения в корупция двама общински съветници в Швеция били подложени на обществен линч и напуснали постовете си. Оказало се, че приели подарък от благодарен предприемач – два билета за опера! Боже мой – и това ако не беше виц – два билета за опера за не повече от стотина евро...

Помнеше и друго от началото на репортерската си кариера. Беше събота и се наложи да отрази посещение на

делегация от Кувейт в Областната администрация. Очевидно кувейтците не бяха наясно с протокола, защото в края на срещата, в знак на уважение, раздадоха на всички служители по един плик. Естествено, журналистите поискаха да разберат какво има вътре, обаче зачервен, юрисконсултът на администрацията ги отрязва – не им трябвало да знаят. И с това още повече провокира любопитството им. В последна сметка се оказа, че в пликовете има по сто долара и самолетни билети за колективно посещение в Емирството. И тогава се вдигна страшна врява. Репортерите настояха подаръците да се върнат незабавно, за да се излезе от конфузната ситуация, но областният управител ги натири да си ходят. Половин час по-късно информацията за събитието вече циркулираше в интернет и заради гневните коментари служителите все пак се лишиха от долларите и билетите. Към края на деня пуснаха и прессъобщение, че ще дарят средствата на детски дом...

Лора беше потресена от разговора с Димитров и в щаба сподели с колегите от листата. Емоцията още я държеше и късно вечерта тя разказа случката във Фейсбук, но спести името на зам.-кмета и партията му. В следващите часове и дни този пост събра рекорден брой лайкове, коментари и споделяния, макар че не това беше целта му. Наивницата Лора си беше помислила, че кандидатите, които си купуват места в Общинския съвет, някак си ще се засрамят.

В социалната мрежа предизборната битка се вихреше на пълни обороти. Партийните централи организираха цели групи от тролове, които от сутрин до вечер хейтваха опонентите, лайкваха „правилните“ кандидати и раздаваха щедро компетентното си мнение по всякакви теми. Кампанията беше като лъскаво пакетирана стока от втора ръка, която търсеше заблудени купувачи. Електоратът беше напоително осведомяван за претоварения график на кандидатите, но не и по същество как градът им ще стане по-добро място за живеене.

Освен за пропаганда и агитация Фейсбук се оказа предпочитано място за изборна търговия. В средата на кампанията Лора получи лично съобщение от някой си Христо Петров. Питаше я дали иска да ѝ помогне с гласове, за да стане съветник. Имал свои хора, които могат да гласуват за нея при определени условия.

В първия момент тя не се сети кой точно е Христо Петров, но после видя, че имат двама общи приятели – депутат и виден столичен социолог, заради което и го беше присъединила към френдлистата си. В началото не отговори, но той беше много настоятелен и тя му писа, че ако продължи да ѝ досажда, ще го блокира.

„Тези хора очакват някакви ангажименти от мен ли? Нещо трябва да им се помогне?“ – Лора все пак върна въпроса.

„Не ме разбра – могат да гласуват за теб, но трябва да им се плати. По сто лева“.

Тя наистина щеше да го блокира, но тогава репортерският ѝ инстинкт се задейства. Престори се, че е готова да даде парите. Продължи с чата:

„Колко хора имаш, не знам дали ще ми стигнат?“

„Минимум десет човека.“

„Как да се свържа с тях?“

„Имам един роднина, напиши ми номера си и той ще ти се обади. Циганче е, ама е много свестен“.

Тя изпрати телефонния си номер. Разбраха се да си пишат в последната седмица от кампанията, за да се уточнят, и после едновременно изключиха чата. Лора веднага се обади на шефа на Областната дирекция на МВР, който я прие след по-малко от час.

58.

„Пожелавам ти успех. „Промяна“ няма да подкрепи нито един кандидат“ – Радев прочете за пореден път SMS-а на Мартинов и едвам се сдържа да не строши телефона в земята. Копеленцето май не разбра, че си рязна само клона,

на който лично той го настани. Ама че тарикатче! Грабна договора за милионите и после се ската. Нищо, Радев никога не си оставяше каруцата в калта. Само че подкрепата на „Промяна“ му беше много важна, за да прескочи балотажа. Социологическото проучване на бюрото му отчиташе ръст за новото гражданско сдружение и то почти сигурно щеше да има своя група в следващия Общински съвет. При кандидат-кметовете той водеше с около десетина пункта, но не и достатъчно за победа на първи тур. Ако нещо се обърка... Айде стига, бе! Толкова много направи през мандата! Хората са неблагодарници с къса памет! За кампанията нае най-добрите специалисти и Пъшо беше зад гърба му, просто няма начин да загуби, мамка му! Нали, който брой резултатите от изборите, той го печели... Проблемът беше, че социологията обхващаше няколко дена преди скандала с обществените поръчки, който много удари по реномето му. Голяма работа, печелели едни и същи! Ами като са най-добрите! Офффф, първия път беше доста по-лесно. Тогава той критикуваше, той беше алтернатива, ново и обещаващо лице. Сега обаче всички го нападаха, защото от носител на промяната беше станал пазител на статуквото...

Кметът си наля питие, сипа едно малко за новия пиар, който агенцията му изпрати, и се отпусна на дивана в предизборния щаб. Почувства зверска умора. Повече от час двамата коментираха цифрите и стратегия за последната, най-горещата фаза от кампанията.

– Ситуацията е следната. Имаш още потенциал за растеж, но многото кандидати ще разпилеят вота и вторият тур изглежда все по-реален. Зависи каква ще е активността. Теб те устройва по-ниска, понеже твърдите ядра по принцип гласуват. Големият въпрос е накъде ще се ориентират колебаещите се

Новият пиар специалист поне не кудкудякаше по цял ден като предишните две софийски мадами. Разбираше си от работата си и гледаше наистина да си заслужи хонорара.

– Какво ми предлагаш?

– Ти най-добре познаваш местния политически пейзаж. От толкова много листи със сигурност пет-шест, че и повече, ще изпаднат от Общинския съвет. Остават БРЕГ, ПСБ, патриотите, СПД, евентуално старата десница и със сигурност едно от гражданските движения. Останалите нямат шанс, само цепят гласовете. Сигурен съм, че ако прегледаш внимателно листите им, ще можеш с голяма яснота да прогнозираш персоналния състав на бъдещите съветници. Колко гласа е мнозинството тук?

– Обикновеното деветнайсет, а квалифицираното – двайсет и седем...

– Можеш ли извън вашите хора от БРЕГ, а те сигурно ще са най-много, да събереш тези двайсет и седем гласа?

– Да, но много трудно. Ще ми коства нерви, време, а и пари – знаеш как е.

– Ако съм на твое място и знам, че мога да си осигуря гърба с комфортно мнозинство, щях да карам по-остро в последната седмица на кампанията. Не чак с бутонките, но не и толкова безлично...

– Така ме съветваха колежките ти, драги!

– Остави това, сега работиш с мен. Аз готови рецепти не давам, но улавям тенденциите. Ако не можеш да управляваш процесите, си трай още няколко дена, но мисля, че имаш солиден опит. Директен съвет не мога да ти дам, казвам ти как бих постъпил аз в тази ситуация. В последна сметка решенията ги вземаш ти и последствията от тях също са преди всичко за теб.

– За балотажа много ме е яд. Не че нещо, ама ще се изложи пред партията... Втвърдяваме кампанията! Писна ми разни полуидиоти да се упражняват на мой гръб!

Проучването бе поръчано от БРЕГ и данните знаеха тесен кръг хора. Въпреки това вероятността за балотажа светкавично обиколи останалите политически щабове и те също

свикаха спешни заседания. Жоро беше специалист по изтичане на информация. Верен на интригантската си порода, репортерът преснима проучването и го изтъргува за двеста кинта на Стоян Тодоров, който имаше най-голям интерес да се ориентира дали има смисъл да се бори за златния медал. Хонорарчето за Жорко пък изобщо не подлежеше на коментар на фона на хилядарките, които трябваше да извади от джоба си, за да поръча собствено изследване.

Затова Тодоров и Гечев изчакаха другите да си тръгнат, врътнаха ключа отвътре на щаба и извадиха ксерокопията с цифрите.

– Колега, честно да ти кажа, очаквах по-лоши междинни резултати. Явно кампанията против обществените поръчки хваща дикиш – Тодоров разтегли широка усмивка.

– Я чети, че очилата не са ми под ръка!

– Само най-важното и да видим какво правим. Така. Пише, че десет дена преди вота очакванията са за над петдесет процента избирателна активност, а в новия Общински съвет място ще намерят девет политически формации. Много, бе! Да му мисли следващият кмет как ще управлява с такава шарена черга, пък, дай Боже, това да съм аз. Всеки ще дърпа към себе си. Проучването е направено между петнайсети и седемнайсети октомври сред осемстотин пълнолетни граждани от независим експертен екип, така, така, а, ето. На въпроса за коя партия или коалиция ще гласувате, БРЕГ запазва лидерството и си събира подкрепа от осемнайсет процента. Втора остава ПСБ с единайсет процента, а трета политическа сила – новото гражданско движение „Промяна“ с девет процента! Стига, бе! Гечев, това не е възможно. Аз ги мислех за политически едnodневки!

– Да, ама ги търси за подкрепа, нали, при това зад гърба ми. Нищо, това да ти е за урок. Чети нататък, давай за кандидатите!

Тодоров се направи, че не го чу. Крайно време беше да излезе от орбитата му на влияние...

– Чакай, де. Така, на опашката за Съвета са патриотите, старата десница, СПД, „Градът“ и т.н. Сега най-важното, чета дословно: „Първи сред предпочитанията за кмет е настоящият градоначалник Пламен Радев, който събира тридесет и четири процента от симпатиите на анкетираните. Тези стойности оставят отворен въпроса дали сегашният кмет ще успее да спечели изборите още на първи тур. След него в класацията се нарежда кандидатът на ПСБ Стоян Тодоров с малко под двадесет и пет процента. Третото място е за кандидата на старата десница – абе него кой изобщо го брои бе, Гечев, не вярвам на това изследване!

– Чети, чети!

– Веднага след него се нарежда деканът на Философския факултет проф. Емил Кантарджиев с десет процента. Леле, аз, ако съм на мястото на професора, ще си изям дипломите от яд. Чакай да видим къде е Петков. Ха, нали много се ерчеше – горкият, дават му един процент, този ще е аут и от Съвета! Това е. Въпросът е ние какво правим?

– Втвърдяваме още кампанията!

Тодоров не беше далеч от истината за прединфарктното състояние на проф. Кантарджиев. На неговия щаб Жоро продаде социологията за сто лева. Патриотите първо се скараха, после се укротиха, но гемииите им съвсем потънаха. И понеже нямаше какво да губят – също решиха, че ще втвърдяват кампанията...

Вестник „Полет“ единствен публикува социологията, която разбуни духовете в града и разпали още повече предизборните страсти. Разбира се, материалът написа Жоро и съвсем основателно си получи хонорар като за челна публикация. Наистина имаше талант да си докарва от нищото прилични доходи, които после щедро пръскаше по мадами. Тази вечер беше в настроение и реши пак да се пробва на Магда. Обаче смени подхода и съвсем учтиво ѝ предложи да изпият по пиетие, след като свършат задачите в щаба. За

негова огромна изненада госпожица Младенова този път не отказа. Беше я налегнала скуката. Нямаше нито ангажименти, нито планове за вечерта, пък и Радев се пазеше много до изборите.

Отидоха в един от най-оборотните нощни клубове и започнаха с по един шот „руска рулетка“ за отскок – идеален след тежкия работен ден. Доматен сок, водка, сол, черен пипер, лимонов сок, сос „Табаско“ – направо перфектно!

– Ти май никога не се отказваш?

– Не съм свикнал да губя.

– Че как може да загубиш нещо, когато изобщо не си го имал?

– Тук ме заби. Права си, исках да кажа, че не приемам отказ.

– Много си самонадеян. И самовлюбен, направо се чудя как още не си си посегнал!

– Дай да не се заяждаме. Дълга ти извинение. Няколко пъти се държах наистина нахално. Ако съм те нагрубил, не е било съзнателно. Защитна реакция, в случай че ме отрежеш.

– Приемам извинението ти. Наздраве! Значи можеш да бъдеш приятен събеседник.

– Мога. Как се чувстваш в Общината, харесваш ли работата си?

– По-скоро да. А ти?

– Аз съм номер едно. В последно време е повече рутина, тръпката ми се губи нещо. Затова преследвам такива класни жени като теб – заради тръпката. Пък и, нали знаеш, мъжът по природа е ловец...

– Хайде пак, тъкмо смени за малко плочата. Трябва да ти кажа, че напоследък все по-малко мъже са ловци. Преобладават чехлъовците!

– Сигурно. Кого визиращ?

– Никого конкретно. Ама като гледам изборите, половината кандидати са по жени и от жените в листите, че и в голямата политика.

– Какво мислиш за Радев?

– Ти пък? Нали не очакваш да коментирам с теб шефа си?

– Не бе, питам за изборите, дали ще ги спечели от раз.

– Ти си специалистът, нали по цял ден му дуднеш на главата в щаба. Само знам, че той е от хората, които казват „да“, а после си правят каквото си искат.

– Виж ти, интересна позиция.

– Знаеш ли кой от колегите ми наистина е чехльо?

– Не, то в администрацията няма много мъже.

– Директорчето на обществените поръчки, Иванов.

– Що?

– Опитва се да ме прецака за един проект, но не му се отвори парашутът. Можеш ли да ми направиш дребна услуга?

– Мога, обаче работя бартер – услуга за услуга. Да прием по още едно и ще ми кажеш.

Жоро поръча още два шота от руската рулетка. На Магда щеше да ѝ дойде в повечко, но питието беше хубаво. А репортерчето изведнъж ѝ стана симпатично.

– Извади някоя кирлива риза на Калоянчо. И без това Радев много го отнесе покрай обществените поръчки. И прякор му излезе. Вдигнали са на мушка дирекцията на Иванов, за да ударят шефа по слабото място. Явно са си нагласили свой човек за там, ако, не дай Боже, спечелят изборите.

– Може... Трябва ми малко време и информация за Иванов. Почти нищо не знам за него освен публично известния факт, че е племенник на сивия кардинал Пъшо.

– Ти пък! Че е голям бизнесмен, да, но защо да е сив кардинал?

– Какво се правиш, че не знаеш, нали той реди листата на БРЕГ, че и на другите! Слага си навсякъде удобни хора! – на Жоро му харесваше да демонстрира колко е осведомен. Чувстваше се по-значим.

– Виж, нямам представа, пък и не е моя тема. За Иванов не е толкова спешно. Нека е след изборите. И без това шефът ще прави промени в администрацията. Честно да ти кажа,

ако съм на неговото място, ще изръчкам половината търтеи. По цял ден чоплят семки и въртят интриги. Половината са пенсионери, а останалите – протежета на някого.

– А ти каква услуга ще ми върнеш?

– Ще се договорим. Наздраве!

Магда спести на Жоро, че веднага след изборите се канеше да постави ребром въпроса на шефа – или тя, или Калоян. Ако се наложи, щеше да използва видеото от онази нощ, без да ѝ мигне окото. Отдавна се целеше по-нависоко и дебнеше удобен момент, за да седне на директорски стол. Някак си ѝ отиваше да е на по-добра позиция, с по-голяма заплата и влияние. Затова и си лягаше с кмета, а не с някой по-млад и по-готин жребец като този насреща ѝ. Магда облиза устните си и поръча последната за вечерта руска рулетка. Обаче се свлече на земята още преди първата глътка.

Жоро ровеше нещо в телефона си, но не изпускаше от очи любовницата на кмета. Бързо я вдигна, плесна ѝ два леки шамара и я заля с чаша вода, за да се освести. После поръча такси и я закара у дома си. Нямахме как, трябваше да пренощуват заедно, защото пиарката беше в безпомощно състояние. Зави я грижливо с едно одеяло и отиде да си легне в другата стая.

59.

– Наско, искам подкрепата ти, нали си ми кум – само Невена от години наричаше Пъшо на галено име, никой друг.

Той се направи, че не забелязва как жената на най-добрия му приятел заваля думите, и ѝ хвърли въпросителен поглед. Реши, че Невена се шегува нещо, въпреки че тя съвсем нямаше чувство за хумор. Винаги е била прекалено сериозна и това според него ѝ пречеше да се държи естествено. Не само тази вечер, а по принцип. Познавах се, има-няма, двайсетина години, знаеха си и кътните зъби и Пъшо беше сигурен, че тя е скучна и студена жена. За разлика от неговата екзотична

манекенка, пардон, бивша манекенка, която му роди мечтания син...

Пет дена преди първия тур на изборите семейство Радеви поканиха Атанас и младата му съпруга на вечеря в дома си. Този път Невена надмина себе си, сякаш беше за последно. Подреди петзвездна маса с морски дарове, хайвер и още няколко вида предястия. Извади черния сервиз от аркопал, златните прибори и кристалните чаши. Запали тежкия сребърен свещник и аранжира цветя върху ръчно изплетената покривка.

Вечерята започна тривиално. Пъшо както обикновено прачеше от енергия, Радев беше много уморен, но се преструваше безуспешно, че е свежар. Невена му хвърляше погледи крадешком и се вбесяваше, че мъжът ѝ флиртува дори и с госпожа Пашова, която – трябваше да ѝ признае – беше невероятно красива. Не беше сигурна дали Пламен го прави съзнателно, или по инерция се разнежваше от провокативната ѝ младост – същата като на пиарката Магда. „Може и да не съм префинена интелектуалка, но мразя да ме правят на глупачка!“ Невена сви устни и изпи на екс чашата с розе.

– Наздраве и добре дошли. За бъдещето! – Радев вдигна първия тост и всички отпиха.

– Мила, винаги е удоволствие да гостуваме у вас. Възхищавам ти се как добре се справяш. Уча се от теб – жената на Пъшо демонстрира добри, но фалшиви обноски.

– Благодаря, нищо особено. Обичаме да посрещаме гости, а вие сте ни от най-скъпите – Невена върна комплимента. – Опитайте от хайвера, доставиха ни го вчера от Русия, а тези великолепни маслини са от Гърция...

Пъшо и Радев хапваха с апетит и си говореха една идея по-тихо, отколкото жените. Обсъждаха кампанията, но без да навлизат в детайли, за да не ги отегчават. А и детайлите бяха опасни...

– Отдавна не сме ходили на почивка заедно. Какво ще кажете за Коледа и Нова година да отидем в Бразилия. За десетина дена, че Пламен трудно ще се скатае за по-дълго време – Пъшо пак вдигна чашата за наздравица.

– Има време, ще го планираме. Да изчакаме развръзката – Радев беше по-сдържан от обикновено.

Вечерята продължи още час в същото темпо. Леки разговори, тежки преструвки и много алкохол...

– Куме, помолих те за подкрепа!!!

– Неви, с толкова як мъж до теб едва ли си опряла до мен, но винаги можеш да разчиташ. Нали, Пламка? Кажи, де.

– Искам да убедиш Пламен да ми даде развод.

Пламен и Атанас изтрезнях на мига. Пъшо реши, че това е нескопосана смешка.

– Аааа, не може! На кого ще оставиш приятеля ми?

– На теб. Обаче той си е самодостатъчен. В краен случай – на Магдалена Младенова, познаваш ли я?

В тристаквадратовия хол изведнъж стана много тихо. Даже бившата манекенка млъкна и се ококори.

– Неви, всичко наред ли е? – Пъшо още не се ориентираше в ситуацията, но това тук не му харесваше. Мразеше мелодрамите и изведнъж му се прииска да си тръгне. – Пламка, к'во става, бе?

– Госпожата е пияна, напоследък често ѝ се случва – на Радев изведнъж му падна пердето и той избухна: – Отглеждам си алкохоличка вкъщи, за срам на дъщеря ни. Добре, че Рая рядко вечеря с нас. Пиянството мога да изтърпя, но лудостта ти ми е в повечко, така че престани с изцепките и иди да си легнеш, ясно?

– Моляяя? Откога си толкова загрижен за съня ми? Не ми се спи, благодаря. Първо да уредим развода. Пардон! – Невена започна да хълца.

Пъшо я погали по бузата и малко нескопосано я прегърна.

– Изнервени сте покрай тази кампания, разбирам ви напълно. На финала сме, Невена, потърпи още малко. Не познавам по-силна жена от теб, ще издържиш и този път... Да бъдем разумни.

– Наско, вече не издържам, нямам мотивация... Май наистина ще си лягам, извинете ме. Дояжте десерта...

Невена стана едва-едва и прояви върховно усилие да запази равновесие. Обърна се към мъжа си, сподави хълцането и му се озъби:

– И не съм пиана, виж мога да казвам „о-б-щ-е, ъъъъ, о-б-щ-е-ж-и-т-и-е!“.

Пламен се сепна и погледна жена си изненадано, все едно я виждаше за първи път. Беше забравил шегата от студентските им години. Тогава с Невена ходеха много по купони и се случваше да попрекалят с питиета. Помежду си се смееха, че в момента, в който не могат да произнесат думата „общжитие“, спират за пият... Изведнъж се почувства виновен. Стана му мило за Невена и леко я прегърна през кръста.

– Скъпа, разбира се, че не си пиана. Просто си изморена. Наспи се и утре ще си по-добре. Лека нощ...

Жена му изпъчи гърди и измина разстоянието до спалнята бавно, без да се обърне нито веднъж.

60.

– Излагаш се на огромен риск, но като те познавам вече, не съм изненадан. И все пак сигурна ли си?

– Абсолютно!

– Не разчитай на мен.

Мartiнов се направи, че си тръгва. Беше толкова убедителен, че Лора се разплака, понеже на разбра, че той всъщност се шегува.

После Николай се обърна и се разсмя:

– Винаги ще ти помагам, стига да мога, запомни това!

Освен с шефа на полицията тя сподели единствено с него за избраната оферта на Христо Петров от Фейсбук. На

Калоян нямаше смисъл да казва. Не очакваше от него да я разбере, още по-малко да я насърчи...

Комисар Живков я разбра от половин дума – може би защото, освен като кандидат, той я познаваше и като журналист. Повери случая на шефа на криминалния отдел и тримата измислиха как да действат. Междувременно Лора и Христо Петров си размениха още няколко съобщения. Разбраха се тя и неговият човек, който осигуряваше гласовете, да се видят на живо в петък, два дена преди изборите. Той щеше да ѝ даде списък на хората, а тя – парите. Ченгетата признаха, че няма време да искат разрешение за специални разузнавателни средства, и Лора трябваше да използва репортерския си диктофон. Не че записът бил надеждно доказателство, но за всеки случай. На първата среща с изборния търговец щеше да я придружава цивилна полицайка, която уж е шефка на предизборния ѝ щаб. Двете трябваше да разиграят сценка, че сто лева на глас са много, и да се пазарят за половината сума. Лора още беше в полицията, когато дилърът на гласове отново ѝ звънна. Казваше се Петър. Дватама се разбраха да се видят след половин час в „Макдоналдс“.

– Как ще те позная?

– Ами аз, въвъ, такова, малко съм мургав. Облечен съм с бял пуловер и кафяво кожено яке. Ще дойда с един стар опел.

– Знаеш ли как изглеждам?

– Много ясно, Христо ми показва снимката ти във Фейса.

– Добре, но те предупреждавам, че с мен ще бъде шефката на щаба ми. Тя държи парите и без нея не решавам нищо. Мисля, че е навита, защото не ми достигат десетина преференции. Другите съм ги осигурила, обаче ми трябват още.

– Ок, няма проблем, чакам те!

Двете жени отидоха на срещата с колата на полицайката. По пътя уточниха всичко до най-малкия детайл и Лора провери дали от дамската ѝ чанта, където скри диктофона, става добър запис.

– Страхуваш ли се? – полицайката беше симпатяга и малко по-голяма от Лора. Двете много се харесаха.

– Честно да ти кажа, много! Не съм добър артист и много се радвам, че си с мен. Определено съм по-спокойна. Не трябва да има издънки.

– Няма, гледай да не преиграваш, дръж се естествено!

Пет минути по-късно двете жени вече пиеха кафе в ресторанта. Минаваше седемнайсет и заведението бързо се напълни. След малко към тях се приближи мъж, чието описание съответстваше на Петър. Той беше – представи им се и седна при тях. Записвачката беше на работен режим.

– Давай по същество, че нямаме много време. Колко хора ще ми осигуриш?

– Десет човека имам. Ако се беше обадила по-рано, можеше и повече да намеря, ама всички вече са разпределени.

– Колко пари искаш?

– Казах ти – сто лева на глас.

– Много са. Мога да платя половината...

– Трябва да питам, но май няма да стане. Моите хора под сто не падат. Ще се чуем пак.

– Добре, обаче трябва да съм сто процента сигурна, че ще гласуват за мен. Искam списък с трите имена и егенетата. И в кои секции гласуват, за да засека после.

– Няма проблем.

– По принцип работя така – половината сума предварително, другата след изборите...

– Аааа, цялата наведнъж. Нали ще ти дам списък. От наша страна проблем няма да има. Като съм обещал нещо...

– Добре, но честно казано, сто лева са ми много. Ако може да намалиш малко...

– Ще се чуем довечера и утре по същото време пак тук, става ли?

– Да, ще чакам. Ние тръгваме.

Двете жени отново се върнаха в полицията, където ченгетата изслушаха записа и уточниха как ще действат на другия ден. В събота Лора трябваше да отиде с друг човек – по неин избор, който да стане свидетел на ареста. Обади се на Мартинов и той веднага се съгласи.

Късно в петък вечерта отново се чу с Петър.

– Съжалявам, моите хора искат по сто лева. Това е окончателно.

– Оффф, много ме затрудняваш, но добре. Ще се справя. Пригответи списъка. До утре.

Съботният следобед беше доста студен, но безоблачен. Градът опустя и улиците бяха почти празни. Само вятърът разнасяше есенните листа заедно със скъсани предизборни афиши. Официалната кампания свърши, а с нея и плакатната война. Нямаше смисъл да се лепят нови снимки на кандидати, а старите се валяха в градския прахояк.

В „Макдоналдс“ имаше много хора – и вътре, и отвън на площадката, където въпреки студа играеха малки деца. Според указанията Лора и Мартинов трябваше да седнат отвън. На паркинга вече ги очакваха двама цивилни полицаи, които щяха да арестуват Петър веднага щом Лора му даде парите.

Самият той пристигна малко по-рано, явно нетърпелив да си заработи лесната печалба. Преди да се явят на срещата обаче, Лора и Николай нарочно свиха към бензиностанцията отсреща и тя се направи, че тегли пари от банкомата. С периферното си зрение видя, че Петър я наблюдава... Трябваше на всяка цена да го накара да седне отвън, както наредиха полицаите. Той обаче беше вътре и чакаше за кафе.

– Здравей, и аз искам едно кафе. Чакам те отвън, да изпуша една цигара. Давай да свършваме по-бързо. Това с мен е Николай – мой застъпник за изборите.

– Добре, вие седнете, сега ще донеса кафетата.

Краката на Лора ѝ тежаха, сякаш че бяха от желязо. С последни сили седна отвън на една от свободните маси и запали цигара. Беше потна.

Петър седна с двете кафета и също запали.

– Носиш ли парите?

– Да – Лора му показа няколко банкноти, които полицаите предварително бяха белязали. Обаче не му ги даде веднага. – Дай ми списъка и ги имаш.

Петър ѝ подаде смачкано листче с десетина имена и цифри, но не всички имаха егенета. Лора остави парите до него.

– Защо не е пълен списъкът?

Изборният търговец тръгна нещо да ѝ отговаря и в този момент полицаите се приближиха незабелязано от двете му страни. Бързо го хванаха за ръцете в желязна хватка и той не можа да мръдне. Беше изумен.

– Не прави глупости и стой мирен! Арестуван си, опрял съм пистолет в гърба ти – белезниците щракнаха на ръцете му. – Тихо и спокойно! Има деца, внимавай, да не си усложниш положението. След пет минути ще дойдат поемните лица и бавно ще станем оттук, ясен ли съм?

– Да... – Петър се втрени в Лора, но тя не издържа на погледа му и обърна очи към земята.

Следващите пет минути бяха най-дългите в живота ѝ. Едва сега осъзна колко е опасна всъщност ситуацията. А и този човек винаги можеше да поръча на някой да ѝ навреди. Николай до нея мълчеше, но Лора усещаше погледа му. Заради близостта му се почувства малко по-сигурна. Благодарни на ум, че е до нея...

Поемните дойдоха и след няколко минути Петър тръгна към ареста. Лора и Мартинов също се върнаха в полицията и тя дълго писа обяснения. На излизане комисар Живков я изпрати, като ѝ стисна ръката.

– Добра работа, bravo! Всички ти се възхищаваме. По време на кампанията в цялата страна имаше много сигнали за изборна търговия, но само тук резултатите са налице. И ще те помоля засега да не коментираш, особено пред медиите. Веднага след като получат присъда – той и поръчителят му, ще дадем пресконференция.

– Да, разбира се, нали подписах декларация. И аз много ви благодаря...

Лора и Николай отидоха на дълга вечеря. Прекарваха си чудесно и тя изобщо не се сети за Калоян.

61.

Изборният ден за Атанас Пашов започна още по тъмно, когато в Завода за топки се събраха десетина млади мъже. Те натовариха в колите си сухи пакети с храна и минерална вода и се качиха в офиса му, където за всеки имаше по един плик с пари.

– Това е за застъпниците. Ще си получат надниците срещу личен подпис и протокол от секциите, за която отговарят. Ако трябва, цяла нощ ще дежурите, но искам да знам с точност колко гласа от коя секция имат Радев и групата. На всеки два часа чакам междинни справки от вашите хора в комисиите. Те си знаят работата. Ще сравнявам с екзитпола на агенциите и ако има драстични разминавания – глобявам. В пликовете има по двеста лева отгоре – те са за вас. Не бързайте да изкарвате хората си, изчакайте да мине обяд. Отговорникът за махалата къде е?

– Тук съм, слушам, Пъшо.

– Твоите агенти да са готови около пет следобед!

– Добре.

– И пълна дискретност. Първо да се изгласуват пенсионерите, после нашите хора. Прозвънете на всеки ваш работник, служител, приятел и роднина, ама до девеото коляно! Отделно и на всеки партиец от списъка. Разпределете си хората и да не остане нито един непокрыт. Ако има проблем, знаете кого да търсите. Не искам да ме безпокоите, обаждайте се само ако имате хубави новини. Това е – действайте!

– Разбрано, шефе.

Пашов ги изпрати, пусна си още едно дълго кафе и включи „TV Европа“. Нищо интересно, в момента вървяха международните новини. После смени на „Дарик радио“,

където репортерите съобщиха, че изборният ден в страната започнал навреме и без нарушения. Само в отделни секции в крачка бяха подменени членове на комисии по тривиални причини. Някои се разболели, други се успали или препили предишната вечер. Въпреки че алкохолът в деня за размисъл беше забранен, хората пийваха без угризения, че нарушават правилата. Да се заобикаля законът, беше най-лесното упражнение и силните на деня го превърнаха в практика вместо в изключение.

Пъшо кръстоса крака на бюрото по каубойски и отпи от горещото кафе. Беше добро, браво. Обичаше тази част на деня и я споделяше единствено с мислите и плановите си. От дете ставаше рано – първи в семейството, ако изобщо той, сестра му и вечно пияният им баща бяха нормално семейство. После се роди и Калоян, който се оказа слабото му място. И в буквалния, и в преносния смисъл. С него беше на път да се провали. Въпреки блестящото образование и добрата си кариера младият мъж затъваше в своята безхарактерност. Инстинктивно Пъшо усещаше вина, но не искаше да си признае. Вярно, осигури го добре, но това не компенсираше цинизма, с който го използваше в момента. Знаеше, че детската мечта на момчето съвсем не бе да прекарва по осем часа на бюро в Общината, обаче пълно щастие няма! Ще потърпи още година-две, докато се завърти колелото със старите казарми, макар че Радев трудно се търпеше вече. На Пъшо взе да му писва все да го води за ръчичка и да гаси пожарите му. Напоследък Пламен изпускаше нещата в Кметството, явно и личният му живот не вървеше, а трябваше да е железен! Това ще е последната кампания, в която му помага. Време беше да се ориентира за следващата печеливша карта.

До преди година Пъшо възприемаше бизнеса, а и живота като състезание. Днес печелиш, а утре, ако загубиш, ще се напънеш по-здравео и следващия път ще удвоиш печалбата. Откакто разбра, че манекенката е бременна с детето му,

планираше прецизно всяка своя стъпка. Вече не беше хлапак, а пораснало момче на средна възраст и носеше отговорност за много хора. Нямаше право на грешки, още по-малко на лигави емоции. Със сантиментите приключи от раз, когато преди години настани вечно пияния си баща в един от най-добрите частни хосписи. Плащаше му издръжката, правеше по някое и друго дарение на дома, но нито веднъж не отиде да види стария лично. Помагаше на майка си и второто ѝ семейство, но и там умишлено не скъсяваше дистанцията...

Пъшо си допи кафето и взе телефона. Почти осем часа. Време беше да размени няколко думи със Стоян Тодоров. Както се казва – нищо лично, само бизнес...

По навик, граден повече от трийсет години, Първанова също се събуди рано. Копнееше да се наспи, но с времето сънят все повече бягаше... Неделята щеше да е дълга и напрегната, но това беше ежедневието за професията. Кипна си зелен чай, забърка каша с овесени ядки, лъжичка мед и настъргана ябълка. После седна пред компютъра и провери за последен път сметките. Утре планираше среща със софийския шеф и трябваше да е сто процента подготвена. Успя с финансовия план, дори очакваше още приходи от няколко балотажа в областта. А Радев и Тодоров щяха яко да си платят за втория тур – нямаше къде да ходят освен в първа стая. През годините такива като тях път направиха до кабинета ѝ и всичките до един си плащаха. Политиците се сменяха, обаче „Полет“ беше само един! Най-добрият! Институтция!

Друга беше грижата на Първанова – трябваше да закрие списанието. Трудно, но единствено правилно решение, иначе „Полет плюс“ щеше да удави цялата издателска къща. Жалко...

Нета избърса очите си и се замисли какъв багаж да вземе за Дубай. За екипа на вестника също беше приготвила добра

новина във вид на прилична премия за всеки. Нета прегледа папката с резервните материали и отдели няколко от тях за утрешния брой. Челото щеше да напише Жоро – репортаж за изборния ден в цялата област. После се порови из интернет и провери индивидуалните четения на всяка статия от предишния брой...

Пламен Радев се успа за първи път през последните десетина години. Направо не беше за вярване – събуди се малко след осем с мътна от тежкия сън глава. Взе набързо душ, обръсна се и помоли Невена за кафе. Бяха сключили мълчалива сделка – отложиха сериозния разговор за брака си за след изборите...

Откакто стана кмет, не беше закъснявал за публично събитие. Изключително много държеше на точността – своята и на екипа, и не смяташе да изневерява на стила си през втория мандат. Или... няма да има втори мандат?! Абсурд!

Успя навреме, а пред секцията му вече го чакаха журналистите. Отделиха му едва пет минути и тръгнаха да отразяват как ще гласува Стоян Тодоров...

По обед Жоро завари в Кметството страшна суматоха! На третия етаж, където се съхраняваха изборните книжа, лекарски екип биеше инжекция след инжекция на трийсетина души – служители и членове на комисията, които... бяха получили алергия.

– Какво, по дяволите, става тук?! – репортерът беше втрещен.

Досега обикаляше града и събираше впечатления за репортаж. Разходи се и до едно близко селце, където провери сигнал на място, че предишния ден един кандидат раздавал брашно, олио и вафли. На път за редакцията реши да се отбие в Общинската изборителна комисия...

– Аз наредих да извикат докторите – секретарят на Общината го дръпна по-настрани. – От двайсет години правя избори, ама такова чудо виждам за сефте. Голям скандал! Всички колеги, на които им бият инжекции, имат страшна алергия. На мен ми удариха един урбазон, че от вчера едва дишам. Носът ми е запушен, очите ми сълзят и кашлям. От чувалите е, докараха ни ги от Областна управа. В тях ще пазим бюлетините и протоколите от секциите, като свърши броенето. От вчера ги разпределяме и всички, които ги бутахме, имаме проблеми – обриви по ръцете, парене в устата, ужас!

– Стига, бе! Сериозно?

– Да!!! Обадох се на колегите, които днес са в почивка, но вчера бяха дежурни. И те са зле, пратих ги на лекар. Оттук пък два пъти звънях на 112 и на Спешна помощ, ако искаш, провери.

– Вярвам ти, ама как е възможно?!

– Нали, голям ташак! Мисля, че не става дума за умишлена злоупотреба, а по-скоро за небрежност. Проверих, чувалите не са поръчани централно, закупени са от Областната управа.

– Мерси за информацията. Оправяйте се, аз ще бягам. И да знаеш, че ще кажа на колегите.

– То някои вече знаят...

След десетина минути останалите репортери шурмуваха Кметството. На няколко пъти големите телевизии се включиха на живо, за да отразят пикантния инцидент, а областният управител даде изявление, че чувалите са произведени от авторитетна компания и имат сертификати. По принцип белите торби били за пакетиране на месо, а черните – за плодове и зеленчуци. Никога, ама никога досега работниците, които ги произвеждат, не са се оплаквали от каквито и да е здравословни проблеми...

В късния следобед агенциите пуснаха първите междинни резултати – Пламен Радев водеше, но с малка преднина. В щаба му всички бяха изнервени до краен предел. Пепелниците

преливаха, отвори се и първите бутилки с уиски, телефоните прегряха. Самият той беше по-тих и от тревата. Боеше се, че ако направи по-енергично движение, ще стопи съвсем разликата между себе си и Тодоров. Трети оставаше проф. Кантраджиев, но без шанс да се класира за балотаж и да изпревари конкурента си от ПСБ.

Телефонът на кмета иззвъня продължително и той бързо излезе отвън. Търсеха го от Изпълнителната комисия.

– Радев, как е настроението? Чуваме, че водиш, браво. Изкарвайте всички резерви, има още време да бием от раз. Успех!

Кметът успя да измъкне едно „благодаря“. Време беше да се чуе с Пашов.

– Привет! – кумът му звучеше бодро, все едно че броеше пачка с банкноти.

– Ще трябва да вадим хората от махалата май. Обадиха се току-що от централата. Искат пълна мобилизация и да няма балотаж, но като гледам накъде отиват нещата...

– Погрижих се вече. Ще се видим по-късно – Пъшо затвори...

В щаба на Тодоров настроението беше на другия полюс. Всички бяха в еуфория и не можеха да повярват на кой свят се намират. Имаха златен шанс и не биваше да го пропиляват!

– Не бързайте да вадите шампанското, рано е още, запазете спокойствие – Гечев ходеше напред-назад и мърмореше под носа си, но никой не го чуваше.

– Дай да направим още една обиколка из по-големите секции, няма да влизаме, само отвън, да се поуспокоим малко – и Тодоров не го свърташе.

Двамата се метнаха в колата и тръгнаха без определена посока. Навън се свечеряваше бързо. Вятърът спря и запряска ситен дъжд. Първите градски лампи светнаха, а улиците запустяха. Светлини се разнасяха и от домовете на хората.

Пред секциите обаче имаше доста опашки и изборният ден продължи още един час, в който двамата основни фаворити бяха в прединфарктно състояние. Не говореха с никого,

гледаха в една точка и машинално сменяха телевизионните канали. Щабове им бяха пълни с народ, а отвън вече се събираха репортери за първите интервюта. Жоро и Магда също се мотаеха в партийния офис и тихомълком си хвърляха игриви погледи...

Точно в осем вечерта Общинската изборителна комисия обяви край на гласуването, а първите протоколи от градските секции запристигаха в щабове половин час по-късно. Паралелното преброяване на гласовете в партийните централи продължи цяла нощ.

Часове наред сътрудниците грижливо нанасяха в екселски таблици или на големи картонени табла всеки глас за собствения кандидат и главния му опонент. Към полунощ победата на Радев на първия тур се потвърди с разлика от почти десет процента. Напълно преодолима, в случай че всички останали се обединят срещу него.

Започваше седмицата на големите пазарлъци, многото обещания и два пъти повечето пари.

62.

Осем партии, коалиции и граждански движения бяха избрани в новия Общински съвет на града. Групата на БРЕГ отново беше най-голяма, но партията не успя да постигне целта си и бе далеч от абсолютното мнозинство. ПСБ останаха втори, а патриотите – на трето място. Новото гражданско движение „Промяна“ направи пробив и без собствен кандидат за кмет излъчи четирима съветници.

Журналистите определиха това за безспорен успех и веднага лепнаха етикет на групата му „новите балансори“. По силата на преференциите Стоил Стоев, Николай Мартинов, треньорът по плуване и Лора Маринова щяха да се закъннат като местни парламентаристи. СПД, Движение „Градът“ и старата десница пратиха по двама свои представители, но не

успяха да излъчат самостоятелни групи, защото правилникът изискваше поне по трима човека.

Организационен хаос, купуване на гласове и контролиран вот белязаха първия тур на местните избори. Нещо повече – вотът се контролираше абсолютно легално чрез застъпниците, които срещу приличен хонорар осигуриха съответния брой гласове за „правилния кандидат“. Случи се и курioз – един кандидат-съветник регистрира на името си цели сто и петдесет застъпници и разбира се, беше избран. Човекът изтегли кредит, за да плати на хората, но беше спокоен, че през мандата ще избие инвестицията...

От Общинската избирателна комисия работиха почти денонощие и половина и обявиха резултатите едва в понеделник следобед. Някъде се наложи и повторно ръчно броене заради съмнения за манипулирани резултати.

По медиите и социалните мрежи членове на комисии се кълняха, че в избирателните списъци са отчетени хора, които не са припарвали до секциите. Говореше се, че по вечерно време стотина жители на турската махала излезли да гласуват срещу двеста лева на калпак. Пълно беше и със сигнали за раздавани бюлетини с предварително отбелязан номер на съответната партия и кандидат-кмет...

С други думи от началото до края на изборния ден щабовете разполагаха с пълна информация колко точно процента ще съберат техните хора. Отпадналите от надпреварата до един се закахиха, че ще оспорват местните избори. Пръв искане за касиране внесе несъстоялият се кандидат за кмет, който още по време на кампанията бе нарочен за невменяем...

– Лора, честито! Гордея се с теб, много се радвам! – обаждаше се Калоян...

– Ъъъ, благодаря много. Колко е часът?

– Пет!!! Работният ден току-що свърши.

– Така ли, извинявай, но обаждането ти ме събуди... Легнах си днес по обед. Цяла нощ брояхме резултатите и в щаба...

– Извинявай, но не съм те виждал цяла седмица, липсваш ми. Кампанията за теб свърши, нали?

– Слава богу...

– Какво ще кажеш за вечеря при мен? И едно обещание очаквам...

Лора не отговори веднага. Нищо я хвана за гърлото и очите ѝ се насълзиха. Прокашля се и направи неубедителен опит:

– Ами... тази вечер няма да мога, събираме се с хората от листата, няма как да отсъствам...

– Ти сериозно ли?! Очаквах още днес да се пренесеш при мен. Имахме уговорка!

– Виж, моля те, да не прибързваме, не съм готова. Имам нужда от време... Съжалявам. Нека утре да се видим и ще поговорим, моля те. Много съм уморена, още съм сънена, дай ми време...

– Кукло, имаше много време, не ме мотай повече. Или идваш при мен, или това е последният ни разговор. Мразя да ме правят на глупак!

– Калояне, моля те, нека утре да говорим, афектиран си.

– Аз ще съм си въкъщи. Ако размислиш тази вечер, те чакам, а ако предпочиташ компанията на хората от глупавата ти листа – бъди щастлива. – Калоян затвори.

Лора се загледа в нищото. После видя, че има няколко неприети повиквания, и побърза да отговори. Не можа да се зарадва на успеха. Обади се на родителите и на сестра си и се почувства една идея по-добре. Допи ѝ се кафе. Измъкна се от леглото и включи климатика. В квартирата беше студено за разлика от уютното студио на Калоян...

Есента отдавна дойде, а тя като че ли не беше разбрала. Сякаш вчера го придружи за първи път във вилата му...

Стана ѝ мъчно, но едновременно с това усети облекчение. Почувства се свободна. Колко странно – доскоро се ядосваше, че не ѝ се обажда, а вече не ѝ пукаше. Край, няма смисъл, връзката им беше страстна, но измъчена. Магията си отиде също толкова внезапно, както и дойде.

Тя имаше амбиции, мечтаеше да прави кариера и да се развива. Той искаше спокойствие, но преди всичко търсеше себе си. Два отделни свята. Лора не беше докрай честна и спести цялата истина. Беше сигурна, че ако признае чувствата си към Мартинов, ще нарани самолюбието на Калоян, а това бе последното, което искаше... Просто нямаше как тя да бъде и жената, и мъжът във връзката. По-добре ѝ беше да бъде обгрижвана, вместо тя да обгрижва.

Два часа по-късно се присъедини към компанията на колегите си от листата. Бяха запазили маса в едно уютно ресторантче и веселбата беше започнала без нея, но хората я очакваха. Най-вече Мартинов, който пазеше място до себе си.

– Честито, Лора! Ти си най-младата съветничка.

– Да бе, направо не мога да повярвам, а пък нашите съвсем. Вчера, като гласувахме, татко се пошегува, че имам три сигурни гласа – освен моя собствен, неговия и на мама.

– Подценила си се.

– Добре, че няма балотаж за съветници! Да му мислят Радев и Тодоров, честно казано, не им завиждам. От утре се връщам във вестника... Искам да благодаря на всички. С вас работих много леко, страхотни сте! Най-големите благодарности са за Николай, той си знае защо.

– Кажете, де?

– Скоро ще се разбере... – Николай се намеси и смигна на Лора. – Сега мога само да ви кажа, че това момиче ме вкара в голям екшън! Опасна е. Като си науми нещо, винаги го довършва докрай. Хайде, наздраве, и аз се гордея с вас!

– Наздраве, за промяната! – Стоев вдигна чашата.

Тази вечер беше по-отпуснат от обичайното си сдържано поведение. Придружаваше го съпругата му, която също се усмихваше.

– Колеги, как ще действаме за балотажа? Ще подкрепим ли официално някой от двамата? Хората очакват позицията ни и трябва заедно да решим – Мартинов директно мина на най-коментираната тема.

– Хаха, не знам хората какво очакват, но със сигурност и Радев, и Тодоров се надяват – треньорът изказа на глас мислите на всички.

– Стоиле?

– Подкрепа не се дава лесно, само така, за голи обещания. Ако поискат среща, като ги чуем, тогава ще решаваме.

– Спомняте ли си, че в началото на кампанията ви подложих на тест с вдигане на ръка – Лора си беше върнала настроението. – Да опитаме пак, нещо против?

– Давай!

– Първо да вдигнат ръка тези, които симпатизират на Радев. Я да видим – един, двама, трима. А сега тези, които харесват Тодоров. Виж ти, също трима – сред тях беше и треньорът по плуване, вече съветник.

– Явно останалите – аз, господата Стоев и Мартин и Жени, сме неутрални. И сме повече. Нали знаете, че демокрацията е правото на мнозинството над малцинството...

Мартинов сложи точка на спора:

– Стоил е прав. Ще изчакаме, ако ни поканят на среща, тогава ще решаваме. Претегляме внимателно „за“ и „против“, нямаме бърза работа. Който се подпише за преференции за местния бизнес, нова методика за такса смет, пътният данък да отива за инфраструктурни обекти в Общината и най-важното – електронни обществени поръчки, с него сме. Иначе – не.

– Така е, Ники.

– Тази седмица много маски ще паднат. Наздраве на всички, за успеха!

– Наздраве!

На следващия ден Лора отиде в редакцията с бутилка уиски и кутия шоколадови бонбони. На оперативката колегите ѝ я посрещнаха сухо, но все пак ѝ честитиха. Първанова също я поздрави и започна оперативката по познатия маниер:

– Изборите почти свършиха, стягайте се, искам четивни материали! Управляващите се сменят, но вестникът остава. Ние сме и винаги ще бъдем информационният лидер! Личната ви съпричастност е показател за рейтинга ни! Запомнете – за разлика от политиците ние не ходим на избори веднъж на четири години, всеки ден сме на избори и за нас гласува всеки един читател – Нета млъкна и изгледа един по един репортерите. Пусна характерната си полуусмивка и добави театрално: – Справихте се прилично, имате премии.

Всички се ухилиха и настроението в първа стая рязко се подобри. Жоро започна с шегичките:

– Шефке, кога са следващите избори?

– Тази неделя, ще отразяваш втория тур. Отивайте да пишете, аз ще пътувам, Дончо ще реди вестника.

Той и Лора обаче останаха. Първанова не се изненада.

Първи се обади криминалният репортер:

– Имам да ти казвам две неща. Първо, за нашия инцидент. Клошарят си е признал! Пълни самопризнания! Той и братът на Кольо Долара имат повдигнати обвинения. Кога искаш материала?

– Това се казва новина, браво! В началото на другата седмица. Ако го пуснем сега, ще си убием сами темата заради изборите, от които, честно казано, взе да ми писва. Но това да си остане между нас, тримата.

Лора схвана намека и направи жест, че ще мълчи.

– Сега по втория въпрос – разследването ми за старата печатница.

– Казах ти, че ще го пусна след балотаж.

– Ще чакам – Дончо излезе.

– Слушам те?

– А моето разследване за детските градини? Отлежава твърде дълго в папката ти. Знам какво ще ми отговориш – след балотажа.

– Седни, няма да ти кажа това, но трябва да ме разбереш.

Лора седна с изкривена от умора физиономия. Всъщност не беше само умората. Досещаше се, че трудът ѝ ще отиде на вятъра.

– Обещах да не го публикувам, иначе Радев нямаше да купи големия пакет. Вече си общински съветник и носиш отговорност пред своите избиратели. Аз обаче нося отговорност пред вас, защото сте моят екип. Каквото и да ми е струвало, винаги сте си получавали заплатите и хонорарите навреме. Да, глобявам ви за изцепки, но когато сте ок, винаги получавате бонуси. Големият пакет означава няколко месеца спокойствие за доходите ви. Мисля, че съм пределно ясна... Има и друго – с Общината имаме договор за информационно обслужване, а той носи устойчиви приходи на издателската къща – Първанова млъкна и зачака реакция.

Лора избърса сълзите си. Пооправи дрехите и косата си. После взе да рисува въображаеми спирали по теракота на първа стая с десния си крак. Спря и продължи с левия. Минута мълчание, две, пет...

– Може и да не вярваш, но знам как се чувстваш. И на мен са ми спирали материали, и аз съм била с наранено самочувствие... Журналистите имаме огромно его и това вреди. Особено сегашните. Пишете, за да блеснете, а не за да изобличите проблема.

– И как точно да блесна – като изоблича обществената поръчка за храните на децата?!

– Говоря по принцип. Знам, че си вложила труд и лична емоция в материала, но е време е да пораснеш, Лора. Разчитам на разума ти.

– Честно да ти кажа, едвам се сдържа да не си събера партакешите и да напусна. Но не искам да ти правя услуга!

– Защо реши, че ако напуснеш, ще ми направиш услуга. По-скоро ще ми отвориш поредния проблем. Но ако искаш – няма да те спра. Добра си, обаче не си незаменима. Никой в „Полет“ не е незаменим, аз също.

– Не искам да си тръгвам. Обичам си работата... Много ми е криво, толкова много се постарях с този материал.

– Още много разследвания ще правиш, от теб зависи. Аз съм пределно честна с теб.

– Може ли един уточняващ въпрос?

– Слушам те.

– Като общински съветник ще предизвикам дебат за храните в детските градини още на първата сесия. Така темата ще стане публична и всички журналисти ще отразят скандала. „Полет“ как ще реагира на тази ситуация?

Този път Антоанета Първанова млъкна. Минута, две и на третата се усмихна. Истински!

– Не се отказваш, нали. Като котките си – не падаш по гръб. При свършен факт няма да има цензура.

– Благодаря ти!

Лора така и не разбра, че кметът оцени разследването ѝ на десет бона и Първанова ги прибра за себе си без капка угризение.

63.

Времето до балотажа летеше в бясно темпо за щабовете на Радев и Тодоров.

Единият губеше почва под краката си, а на другия му поникнаха криле и сякаш преценката за ситуацията му беше замъглена от неочаквания огромен успех. Дори и в най-смелите си мечти не се виждаше на балотаж, затова през тези няколко дена живееше с измамното самочувствие на морален победител. Каквото и да се случи оттук насетне – дори и най-големите зложелатели нямаше как да оспорят шеметните му резултати. След първия тур за досегашния кмет бяха

гласували малко над дванадесет хиляди души, а за него – почти девет хиляди. Откъдето ѝ да се погледнеше, резултатът бе много добър, още повече че предварителните проучвания му даваха минимален шанс за втори тур.

Ситуацията беше на кантар и Атанас Пашов решително пое инициативата още в понеделник след първия тур. За него нямаше невъзможни неща, пък и след конфиденциална среща с Тодоров разбра, че лесно може да го манипулира. На лицето му беше изписано, че ламти за власт и постове много повече от Радев... Сега оставаше да си събере лоби сред всички групи в новия Общински съвет, където имаше и доста нови хора. Знаеше от опит, че с тях е най-трудно, понеже в началото всички се пазеха. Поослушваха се, пооглеждаха се, но бяха изключително предпазливи. Малцина обаче оставаха наистина неизкушени... А на него му трябваше солидно мнозинство още за първата-втората сесия, когато след клетвата в името на народа и първоначалната еуфория трябваше да се работи наистина по същество.

Пъшо проведе няколко ключови неформални срещи, а най-посещаваното място от току-що избраните съветници от всички партии стана Заводът за топки. Той се превръщаше във втори център на властта, а новите управници се ласкаеха от вниманието на толкова солиден предприемач с визия и мащабни идеи за града. Никой от тях не стъпи в „Гнездото“ – да се ходи там, вече не беше престижно. Така Пашов натрупа червени точки за старите казарми и си осигури нужната подкрепа за обществената поръчка. От тази гледна точка вече му беше все едно кой ще спечели балотажа, но заради другия си бизнес реши за последно да помогне на Пламен.

Изчака да дойде четвъртък преди балотажа и рано сутринта привика Петър Гечев за среща на четири очи. Старият му дължеше услуга и някакви си... пет хиляди лева. Преди около седем-осем години Пъшо му ги даде уж назаем за депутатската кампания, но досега не си ги беше потърсил обратно.

Половин час по-късно шефът на социалистите отиде на крака при него.

– Заповядай, бат’ Петьо, сядай, радвам се да те видя. По едно малко?

– Ааа, мерси, рано ми е още, но кафе няма да ти откажа.

След малко секретарката донесе каничка, наля в две чаши и остави на масата вода и чинийка със сладки.

Двамата пиеха мълчаливо и Гечев взе да нервничи, но издържа на погледа на Пъшо, като го изчака пръв да заговори.

– Предлагам ти сделка.

– ???

– В неделя не изкарвай докрай хората си. Не се напъвай повече и веднага нареди на Тодоров вече да не храща по медиите. Още един ден ще издържи.

– В противен случай?

– В противен случай той губи!

– Какво ще загуби?

– Уговорих се с Радев Тодоров да стане председател на новия Общински съвет! – Пъшо изблъфира най-безцеремонно.

– Не е възможно. Преди няколко месеца говорих с него на тази тема. Отказа категорично...

– Преди няколко месеца никой не вярваше, че ще стигнете на балотаж.

Гечев замълча. Сделката го устройваше отвсякъде, обаче не бързаше да ликува. Трябваше му гаранция.

– Кажи на секретарката си да изготви споразумение в два екземпляра. Аз и ти ще го подпишем сега. Тодоров – когато види подписа на Радев. Утре по същото време мога да дойда пак... – Гечев реши да играе вабанк.

На Пъшо му стана смешно, но се въздържа.

– Тази хартийка няма да има правна стойност, но както кажеш...

– Правна може и да няма, но нали се сещаш какво ще стане, ако медиите я надушат. Ще ги разкъсат отвсякъде!

Тя е моята гаранция, че двамата ще работят в синхрон през следващия мандат.

– Става, бат' Петьо. Утре те чакам с подписа на Радев.

Гечев си тръгна с изправени рамене за разлика от преди, когато влезе в офиса почти прегърбен. Пъшо се обади на кмета.

– Къде си?

– Вкъщи...

– Идвам.

След половин час двамата се изправиха един срещу друг в просторната дневна на Радеви, а Невена безшумно излезе. Пламен сипа уиски и подаде едната чаша на кума си. Гледаха се изпод вежди.

Пашов пи и на свой ред му подаде бланка:

– Разпиши тук и дишай по-спокойно. В понеделник ще черпиш!

– Какво е това?

– Билетът за втория ти мандат и многото ти мангизи! Дай му на Тодоров председателското място и ще имаш пълен комфорт четири години. За пред публиката ПСБ ще лаят, но само толкова. Няма да хапят.

Радев закрачи нервно из просторната стая.

– Как си представяш, че ще вменя на цялата ни група да гласуват за ПСБ? Или да действам с твоите методи? Да ги привиквам един по един и да им мушкам пликосе с пари в джобчетата, а? От Изпълнителната комисия ще ме разкъсат! За избирателите ние сме опоненти, да не кажа врагове...

– Глупости, я виж в Европа какво става, а и тук – толкова кметове първо бяха червени, после сини, а сега са наши! Партийните опаковки са чиста формалност, зрелище за пред тълпата! Отживелици! Да ти припомня ли, че и ти беше кривнал от пътя...

– Не мога... – Радев се ядоса и повиши тон. – Не мога бе, Пъшо! Ти как я мислиш тази работа – щракам с пръсти и

готово! Мамка му! Поставяш ме пред свършен факт, явно си уредил всичко зад гърба ми.

– Точно така, уредих всичко, но не зад гърба ти, а за да ти пазя гърба, приятелю!

– Приятел?! Скъп съм ти, но не заради приятелството, а заради прескъпите обществените поръчки! Ти и хората като теб ме направихте за смях в тази кампания, мамка му!

– Карай по-полека, брат, нещо много се разпени! – внезапно Пъшо хвана Пламен за яката на ризата и го приближи на един дъх разстояние.

Миризмата на малц го лъхна в носа и той още повече се ядоса. Прощади през зъби:

– Запомни! Ти си кметът, аз съм инвеститорът! Правото е на моя страна, аз съм по-силен. Винаги съм бил! Мижитурки като теб успяват благодарение на хора като мен! Пфу! Давам работа на половината град и когато спечеля старите казарми, ще си ми благодарен до живот! Не ти ли е ясно, че ще превърна това място в рай, ще доведе хора с много пари, ще те бетонирам във властта! Мисли стратегически...

Пъшо отпусна хватата и Радев пое дълбоко въздух...

– Ще подпиша...

КРАЙ

Няколко дена по-късно Антоанета Първанова пътуваше с полет на „Луфтвайза“ към Дубай – емирството на суперлативите и сбъднатите мечти, както беше прочела в една реклама... Очакваха я пълен релакс по безкрайните плажове, приключенски разходки в пустинята, изискани ресторанти, ориенталски лукс, безброй молове и атракции. Та това беше Дубай, по дяволите – най-примамливата в света туристическа дестинация!

Бързо преодоля дискомфорта на излитането и се почувства като на покрива на света. Поръча коктейл от мента и извади от дамската си чанта новият брой на „Полет“. Взе го рано сутринта на път за София. Отлично знаеше всяко заглавие, статия и буква, които лично редактира предишния следобед. Миризмата на прясно печатарско мастило и допирът до вестника бяха несравними. Това беше нейната единствена и безценна рожба! Нета го разгъна бавно, почти ритуално и доволна огледа първата му страница. Челните материали бяха три, а това се случваше наистина рядко. И трите си заслужаваха!

**ДДС ИЗМАМНИК И КЛОШАР СТОЯТ ЗАД
АТЕНТАТА СРЕЩУ НАЙ-ВЛИЯТЕЛНИЯ ОБЛАСТЕН
ВСЕКИДНЕВНИК**

**БРЕГ И ПСБ СИ ПОДЕЛИХА ВЛАСТТА.
ПЛАМЕН РАДЕВ – КМЕТ, СТОЯН ТОДОРОВ –
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ОБЩИНСКИЯ СЪВЕТ**

**ОЩЕ НА ПЪРВАТА СЕСИЯ НОВИТЕ СЪВЕТНИЦИ
ОДОБРЯВАТ КОНКУРСА ЗА СТАРИТЕ КАЗАРМИ**

Елена Чамуркова
ОБЩЕСТВЕНА ПОРЪЧКА
роман

•

Първо издание

•

Редактор: *Милена Йовчева*

•

Формат 60x90/16

Печатни коли 19

•

ISBN 978-619-00-0753-1

•

Предпечат и печат

Фабер

www.faber-bg.com